

REITH

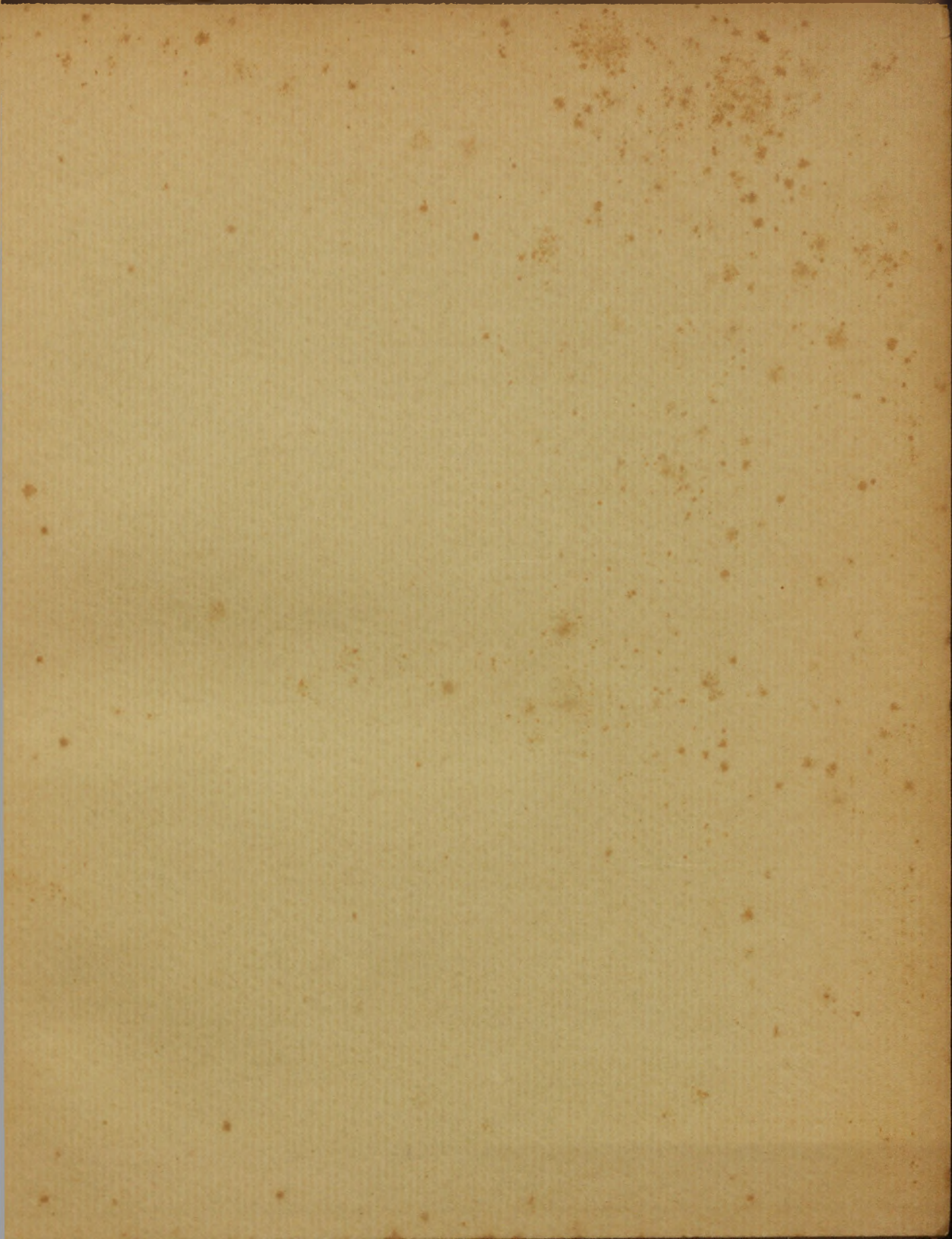
III 114

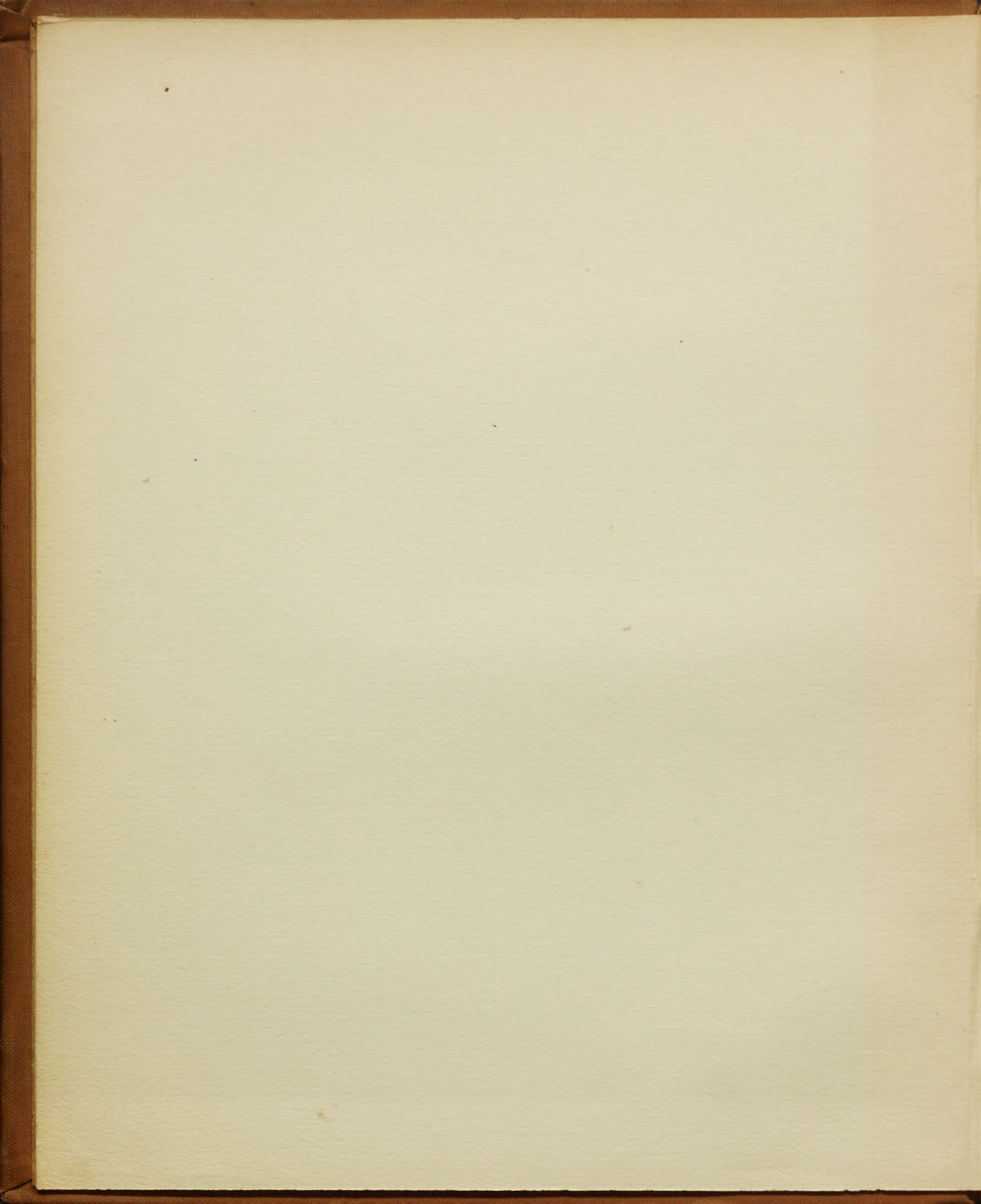
ARABISCHE NACHVERTELLINGEN

PLATEN VAN EDMUND DULAC

21.433

★ ST. IGNATIUSCOLLEGE ★
Schenking
BIBLIOTHEEK
REITH
III 114
AMSTERDAM

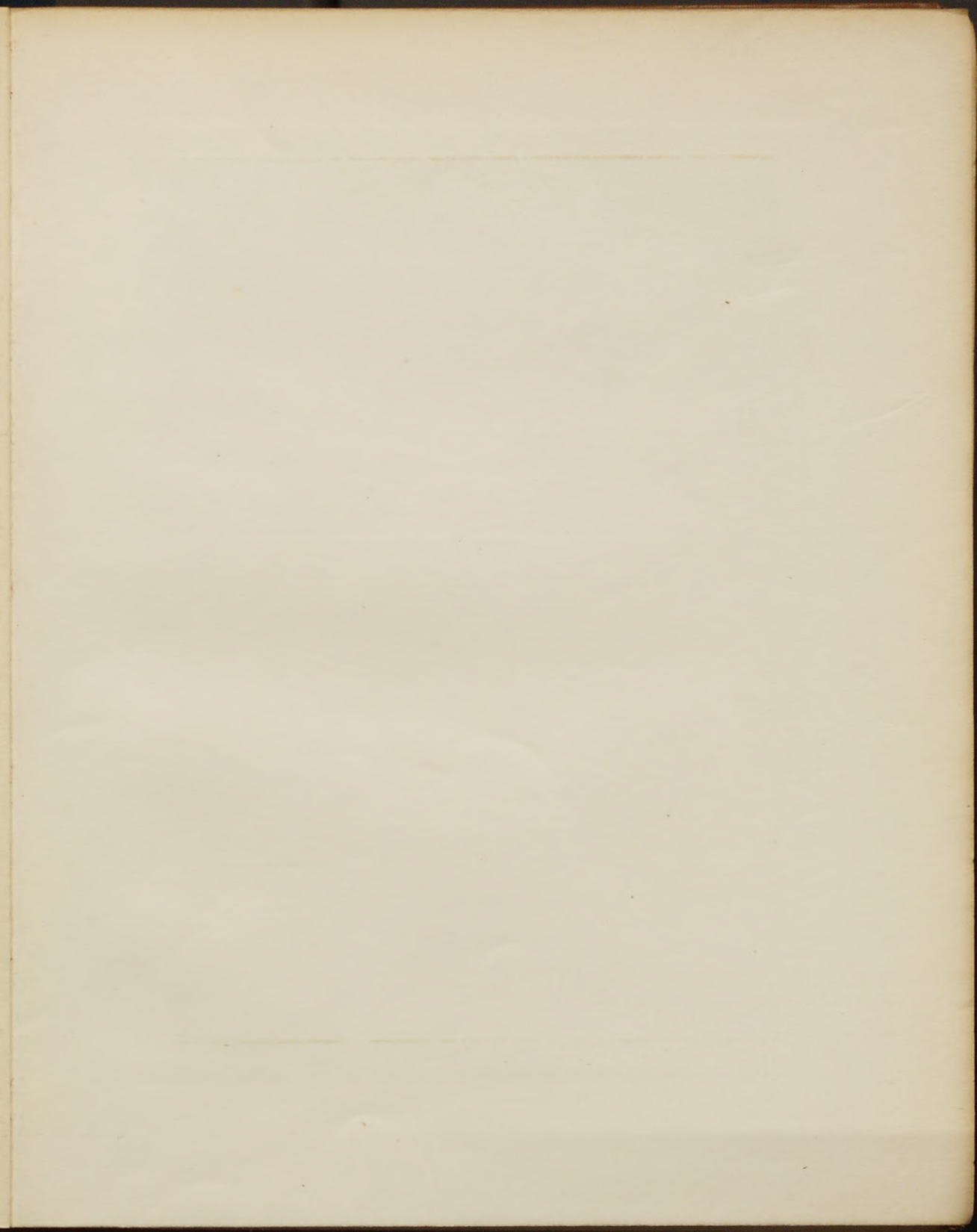
~~MAASTRICHTSE UNIVERSITEIT~~
~~UNIVERSITEIT MAASTRICHT~~

258242969
Universiteitsbibliotheek
Universiteit Maastricht

ARABISCHE NACHTVERTELLINGEN

VAN DEZE EDITIE ZIJN VIJFHONDERD
VIJFTIG GENUMMERDE EXEMPLAREN
GEDRUKT * * * * *

DIT EXEMPLAAR IS No.

mu

KEA

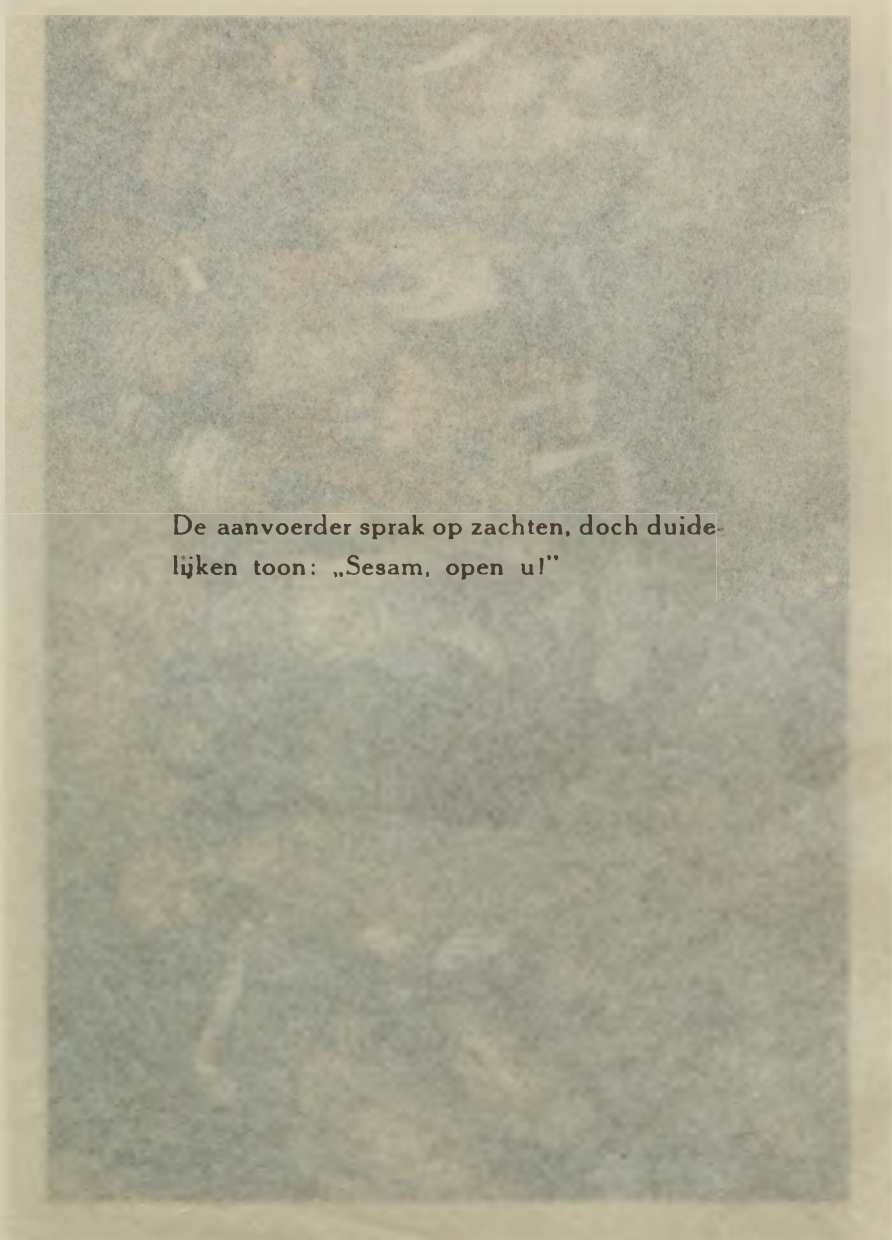
013.

ARABISCHE
NACHTVERTELLINGEN

NAVERTELD DOOR LAURENCE HOUSMAN

De aanvorder opzichten doch guide
MET PLATEN
lijken toon: "Gesamt: oben
NAAR
EDMUND DULAC

AMSTERDAM
VAN HOLKEMA & WARENDORF

De aanvoerder sprak op zachten, doch duidelijken toon: „Sesam, open u!”

MU
KEA
013.

 ARABISCHE
NACHTVERTELLINGEN

NAVERTELD DOOR LAURENCE HOUSMAN

MET 24 PLATEN
NAAR AQUARELLEN VAN
EDMUND DULAC

AMSTERDAM
VAN HOLKEMA & WARENDORF

[1912]

Boek-, Courant- en Steendrukkerij G. J. Thieme, Nijmegen.

INHOUD.

	BLADZ.
DE VISSCHEN EN DE GEEST	3
ALI BABA EN DE VEERTIG ROOVERS	39
DE GESCHIEDENIS VAN HET TOOVERPAARD	87
DE GESCHIEDENIS VAN DE BOOZE STIEF- BROEDERS	130

4

DE VISSCHER EN DE GEEST.

DE VISSCHER EN DE GEEST.

DAAR was eens een oude visscher, die met zijn vrouw en drie kinderen in groote armoede leefde. Doch ofschoon hij armer was dan anderen, verrichtte hij altijd zijn harden arbeid in nederige onderwerping aan de besluiten der Voorzienigheid. Elken dag op hetzelfde uur wierp hij viermaal zijn net uit in de zee, en was tevreden met de vangst, op deze wijze verkregen.

Op zekeren dag had hij voor de eerste maal zijn net uitgeworpen en toen hij het ophaalde was het zoo zwaar, dat hij het nauwelijks boven kon krijgen. Toen hij het eindelijk op het strand

had, zat er niets in dan het geraamte van een ezel.

Voor de tweede maal wierp hij zijn net uit, en nu was de vracht nog zwaarder dan de eerste maal. Maar alweer werd hij teleurgesteld, want er zat niets in dan een groote aarden kruik vol slijk en zand. Bij zijn derde poging haalde hij slechts een lading gebroken flesschen en potscherven op; de fortuin was hem niet gunstig. Met een bede aan de Voorzienigheid wierp hij voor de vierde en laatste maal zijn net uit, en weder was het gewicht zoo groot, dat hij slechts met moeite den last kon ophalen. Toen hij het net eindelijk op het strand had, bleek het een bronzen vaas te bevatten, waarvan de hals gesloten was door een looden stop, met het zegel van Koning Salomo verzegeld.

De vangst stemde hem opgeruimd. „Die vaas,” dacht hij, „kan ik op de markt verkoopen; misschien krijg ik er wel genoeg voor, om een maat koren te koopen; en naar het gewicht te oor-

deelen, is de inhoud misschien nog meer waard.”

Zoo pratend, haalde hij met zijn mes den stop er uit, en keerde de vaas om, ten einde te zien, wat er in zat. Tot zijn groote verbazing kwam er niets uit dan rook. De rook steeg in een dichte, zwarte zuil op, zich als een nevel tusschen aarde en zee uitbreidend, totdat hij zich opeens samentrok en den vorm aannam van een geweldigen Geest, wiens voorhoofd den hemel aanraakte, terwijl zijn voeten op den grond rustten. Zijn hoofd was als een koepel, zijn handen geleken dorschvlegels, en zijn beenen pijnboomen; zijn mond was een donkere grot, zijn neusgaten waren aan bazuinen gelijk, zijn oogen aan vlamme toortsen, en het ruischen van zijn vleugels veroorzaakte een wind als de samoem der woestijn.

Dit gezicht deed den visscher allen moed verliezen. Toen de Geest hem bemerkte, riep hij met luider stem:

„O, Salomo, Profeet van God, dood mij niet.

Nimmer zal ik mij weer in woorden of daden tegen uw wil verzetten!"

„Helaas!" sprak de visscher, „ik ben geen profeet, en Salomo is reeds bijna tweeduizend jaar dood. Ik ben maar een arme visscher, die bij toeval met u in aanraking is gekomen."

„Verneem dan," antwoordde de Geest, „dat gij moet sterven."

„De hemel beware mij!" riep de visscher, „vertel mij eerst eens, waarom! Mij dunkt, dat ik u toch wel een dienst heb bewezen, door u te bevrijden."

„Hoor eens mijn geschiedenis," zeide de Geest, „dan zult gij alles begrijpen."

„Nu, als het dan moet!" zeide de visscher, zich in het onvermijdelijke schikkend; „maar maak het een beetje kort, want mijn hoofd staat er waarlijk niet naar om vertellingen aan te hooren."

„Weet dan," begon de Geest, „dat ik behoor tot de geesten, die in opstand kwamen tegen de

macht en de heerschappij van Salomo; alle anderen van mijn geslacht had hij aan zich onderworpen, doch toen ik hem niet wilde eerbiedigen of dienen, liet hij mij in deze vaas opsluiten, verzegelde haar met zijn eigen zegel en wierp haar in de diepten der zee.

„Nadat ik daar honderd jaren gelegen had, zwoer ik in mijn hart, dat ik den man, die mij zou bevrijden, alle schatten van hemel en aarde zou geven. Toen er echter in geen eeuw iemand kwam, om zulk een groote belooning te verwerven, zwoer ik, dat ik mijn verlosser alleen aardsche rijkdommen zou bezorgen; en toen ook dit geschenk gedurende honderd jaren niet begeerd werd, beloofde ik slechts de vervulling van drie wenschen. De ervaring, dat alle beloften en eeden vruchteloos waren, deed mij zoozeer in woede ontsteken, dat ik bij Allah zwoer, den dwaas die mij de vrijheid zou schenken, slechts de keuze toe te staan van de wijze waarop hij zou sterven. Neem dus de

genade aan, die ik u nog kan verleenen, en kies de wijze van uwen dood."

Toen de visscher dat hoorde, achtte hij zich verloren, ofschoon hij steeds voortging, den geest te bidden en te smeeken, toch van zijn voornemen af te zien. Eindelijk begreep hij, dat hij vergeefsche moeite deed, en riep al zijn slimheid te hulp. Hij herinnerde zich, hoe bij de boozen het verstand veel minder ontwikkeld is dan bij de goeden, zoodat zij veel lichter in de val loopen die hun gesteld is.

"O Geest," sprak hij, „nu gij eenmaal mijn dood besloten hebt, is er toch nog iets, wat uw eer raakt, en dat ik vooraf nog gaarne wilde weten. Bij den Onuitsprekelijken Naam, die op het zegel van Salomo is uitgedrukt, wil ik u één vraag doen, en gij moet zweren die naar waarheid te beantwoorden."

De Geest was dadelijk bereid, den verlangenden eed af te leggen.

„Hoe komt het,” vroeg nu de visscher, „dat gij die zoo groot zijt, dat uw voeten over de heuvelen stappen, en uw hoofd tot aan den hemel reikt, in zulk een kleine vaas kunt binnengaan en daar blijven? Waarlijk, ofschoon mijn eigen oogen het gezien hebben, kan ik toch niet langer aan zulk een wonder gelooven.”

„Wat?” riep de Geest, „gelooft gij niet, wat ik u verteld heb?”

„Eerst als ik het gezien heb, zal ik het kunnen gelooven,” zeide de visscher.

Zonder verdere praatjes trok de Geest zijn ledematen te zamen, wikkelde zich opnieuw in een dichten sluier van rook, en daalde van zijn hoogte in den nauwen hals der bronzen vaas, totdat er geen spoor meer van hem te zien was. Toen duwde de visscher vlug den looden stop weer in den hals en riep lachend den Geest toe:

„Nu moogt gij op uw beurt kiezen, op welke wijze gij wilt sterven.”

Toen de Geest zich zóó hoorde bespotten, deed hij krachtige pogingen om te ontsnappen; doch de macht van het zegel van Salomon hield hem vast en de visscher, hem zijn verraderlijke handeling en zijn laagheid verwijtend, nam de vaas op, om haar weer naar zee te dragen.

„Nu zult gij terugkeeren naar de plaats waar ik u vandaan gehaald heb! En hier aan het strand zal ik een hut bouwen, en elken visscher die hierheen komt, zal ik waarschuwen, niet in deze wateren te visschen, omdat hier een booze geest is opgesloten, die gezworen heeft, ieder die hem durft bevrijden op wreede wijze te dooden.”

„Neen, neen,” riep de Geest, „ik meende niet, wat ik zeide! Vraag mij wat gij wilt; ik zal u alle schatten geven die de wereld bevat, of die uw hart begeert, als gij mij maar vrij laat!”

De visscher was goedig van aard en niet wraakzuchtig. Hij ging zitten om te overleggen wat hij zou doen, terwijl de gevangen Geest maar

voortging, hem onder allerlei beloften en luide klachten om genade te smeeken. En ten laatste trok hij, na van den Geest de plechtige belofte geëischt te hebben, dat hij hem geen kwaad zou doen, den looden stop weer uit den hals en bevrijdde hem.

Zoodra de Geest eruit was en zijn ware gedaante had hernomen, schopte hij met al zijn kracht tegen de bronzen vaas, zoodat deze ver in de zee vloog, waarop de visscher reeds berouw kreeg van zijn barmhartigheid, en voor zijn leven begon te vreezen.

Dat zag de Geest; hij begon luid te lachen en stapte naar hem toe.

„Komaan, visscher,” riep hij, „volg mij. Nu zal ik u den weg wijzen naar de fortuin!”

Gedwee volgde de oude visscher hem. Zij lieten de woningen der menschen achter zich, beklommen een berg, en sloegen een eenzaam pad in tusschen vier heuvels, die een groot meer omsloten. Hier hield de Geest stil; hij wees op een plek waar veel visch zwom en beval den visscher zijn net

uit te werpen. De visscher gehoorzaamde, en toen hij zijn net ophaalde, vond hij er vier visschen van verschillende kleuren in, een roode, een witte, een blauwe en een gele. Nooit in zijn leven had hij zoo iets gezien. De Geest beval hem, ze naar den Sultan te brengen; als hij dit deed, zouden hem fortuin en eerbewijzingen ten deel vallen. Toen stampte hij met den voet op den grond; de aarde opende zich en verzwoeg hem, zooals de woestijn den regen opzuigt.

De visscher, even verbaasd over zijn redding als over de wonderen die hij voor zijn oogen gezien had, spoedde zich naar de stad; hij verwoegde zich aan het paleis, en smeekte, de vier visschen aan de voeten van den Sultan te mogen leggen, als een nederig offer van den armste zijner onderdanen.

Nauwelijks had de monarch de visschen gezien, met hun zonderlingen vorm en verschillende tinten, of hij kreeg lust om ze te eten. Hij liet ze door

Nauwelijks had de monarch de visschen
gezien, of hij kreeg lust ze te eten.

uit te werpen. De visscher gehoorzende, en toen hij zijn net ophaalde, vond hij er vier visschen van verschillende kleuren in, een roode, een witte, een blauwe en een gele. Nooit in zijn leven had hij zoo iets gezien. De Geest besaf hem, te naar den Sultan te brengen; als hij dit deed, zouden hem fortuin en verheveningen ten deel vallen. Toen stampte hij met den voet op den grond; de aarde opende zich en verswoeg hem, zooals de wesen in den regen opzuigt.

De visscher, even verbaasd over zijn redding als over de wonderen die hij voor zijn oogen gezien had, spoedde zich naar de stad; hij ver-voegde zich aan het paleis, en smeekte, de vier visschen aan de voeten van den Sultan te mogen leggen, als een nederig offer van den armste zijner onderdanen.

Nauwelijks had de monarch de visschen gezien, met hun zonderlingen vorm en verschillende kleuren, of hij kreeg lust om ze te eten. Hij liet ze door

den visscher naar de keukenmeid brengen, die ze dadelijk voor de vorstelijke tafel moest gereed maken. De arme visscher kreeg van den Sultan vierhonderd goudstukken, en keerde naar zijn gezin terug, juichend over een rijkdom, die zijn stoutste verwachtingen te boven ging.

Intusschen had de keukenmeid, verheugd over de gelegenheid om haar bekwaamheid te toonen aan zulke zeldzame lekkernijen, de visschen geschubd en schoongemaakt en ze in een braadpan te vuur gezet. Doch op datzelfde oogenblik spleet de keukenmuur vaneen, en een dame, schoon als het maanlicht en rijk gekleed, trad binnen met een mirtentak in de hand. Hiermede raakte zij de visschen en de braadpan aan, en riep:

„O, visch, die mij behoort,
Houdt gij wel trouw uw woord?”

Dadelijk staken de vier visschen de koppen op uit het kokende vet, en antwoordden:

„Wij blijven trouw, heb maar geduld;
Betaalt gij ons, wij betalen de schuld.
Met geven en nemen is de belofte vervuld.”

Daarop stiet de dame de pan omver, zoodat de visschen in het vuur vielen, en verdween door den muur, zooals zij gekomen was, terwijl de vier visschen in een oogenblik tot asch verbrand waren.

De keukenmeid, wier arbeid zoo vernietigd werd, begon te schreien en te kermen, uit angst dat zij onmiddellijk zou worden weggestuurd. Zij was nog aan het schreeuwen, toen de Vizier eens kwam kijken, of de visschen gereed waren.

Met de grootste verbazing hoorde de Vizier, wat er gebeurd was. Hij durfde dit vreemde verhaal niet aan den Sultan mede te deelen, zoolang diens eetlust niet bevredigd was. Haastig zond hij daarom een boodschap naar den visscher, dat deze hem zoo gauw mogelijk nog vier zulke visschen moest brengen. Zijn belooning zou afhangen van den spoed, waarmede hij die taak

Daarop stiet de dame de pan omver, zoodat de visschen in het vuur vielen.

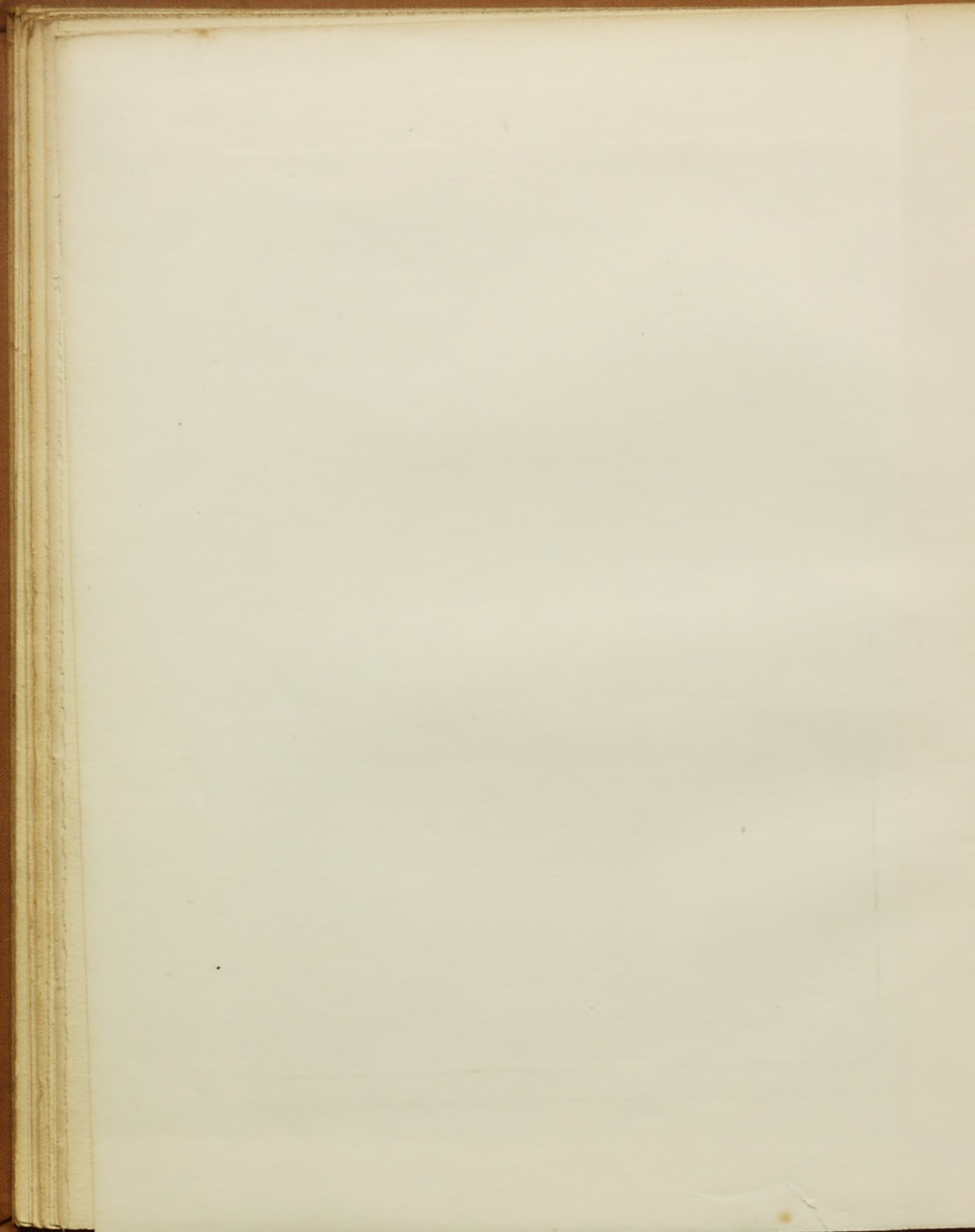
„Wij blijven trouw, heb maar geduld;
Betaalt gij ons, wij betalen de schuld.
Met geven en nemen is de belofte vervuld.”

Daarop stiet de dame de pan omver, zoodat de visschen in het vuur vielen, en verdween door den muur, zooals zij gekomen was, terwijl de vier visschen in een oogenblik tot asch verbrand waren.

De keukenmeid, wier arbeid zoo verdundigd werd, begon te schreien en te kermen, als angstig dat zij onmiddellijk zou worden weggestuurd. Zij was nog maar een oogenblik naar de pan omver, zoodat de visschen in het vuur vielen, en verdween door den muur, zooals zij gekomen was, terwijl de vier visschen in een oogenblik tot asch verbrand waren.

Met de grootste verbazing hoorde de Vizier, wat er gebeurd was. Hij durfde dit vreemde verhaal niet aan den Sultan mede te deelen, zoolang diens eetlust niet bevredigd was. Haastig zond hij daarom een boodschap naar den visscher, dat deze hem zoo gauw mogelijk nog vier visschen moest brengen. Zijn belooning zou afhangen van den spoed, waarmede hij die taak

zou volbrengen. Door dit vooruitzicht aangespoord, was de visscher in een verbazend korten tijd terug met zijn visschen; doch zoodra deze in tegenwoordigheid van den Vizier op het vuur gezet waren, opende de muur zich opnieuw, en verscheen dezelfde dame, raakte de braadpan met haar tak aan en riep:

„O, visch, die mij behoort,
Houdt gij wel trouw uw woord?”

Onmiddellijk richtten de visschen zich op in de pan en antwoordden:

„Wij blijven trouw, heb maar geduld;
Betaalt gij ons, wij betalen de schuld.
Met geven en nemen is de belofte vervuld.”

Weer wierp zij de pan in het vuur en vertrok zooals zij gekomen was.

De Vizier begreep, dat zulk een vreemde gebeurtenis niet mocht worden stilgehouden. Hij begaf zich naar den Sultan en vertelde wat er

gebeurd was. Zoodra de monarch het verhaal had gehoord, kreeg hij nog meer lust, dit wonder met eigen oogen te aanschouwen, dan hij eerst had om de heerlijke visschen te proeven. Hij liet den visscher komen, en beloofde hem nogmaals vierhonderd goudstukken, als hij binnen een bepaalden tijd nog vier visschen kon bezorgen, zooals hij nu reeds tweemaal gebracht had.

Was de visscher vlug geweest om aan het bevel van den Vizier te gehoorzamen, nu haastte hij zich nog veel meer, en eer de dag ten einde was, werden er — ditmaal in tegenwoordigheid van den Sultan zelf — vier visschen van verschillende kleur, zooals de eersten, schoongemaakt en in de pan gelegd om ze te bakken. Nauwelijks was dit geschied, of met een donderslag opende zich de muur, en een geweldige neger met een woest gelaat stapte binnen met den mirtentak in de hand. Hiermede raakte hij de pan aan en brulde met een vreeselijke stem:

„O, visch, die mij behoort,
Houdt gij wel trouw uw woord?”

Nadat de visschen hetzelfde antwoord hadden gegeven als de anderen, wierp de neger zonder verdere praatjes de pan omver en vertrok zooals hij gekomen was.

Toen de Sultan met eigen oogen het wonder had aanschouwd, sprak hij tot zijn Vizier :

„Wij staan hier voor een geheim ! Die visschen, die spreken, hebben ongetwijfeld een verleden en een geschiedenis. Ik zal niet rusten, eer ik die ken.”

Hij liet den visscher voor zich verschijnen, en vroeg hem, waar de visch vandaan kwam.

„Uit een meer tusschen vier heuvels op den berg, vanwaar men de geheele stad overziet,” antwoordde de visscher.

De Sultan vroeg, hoeveel dagreizen ver dit wel was, en de visscher deelde hem mede, dat het slechts een paar uren heen en terug was.

De Sultan en zijn hof meenden, dat de oude man met hen spotte; want niemand had ooit gehoord van een meer tusschen de heuvels, zoo dicht bij de stad. De visscher, ziende dat men aan zijn woorden twijfelde, begon te vreezen, dat de Geest hem er in had laten loopen; want als het meer nu eens plotseling verdwenen was, kon het wel gebeuren, dat hij bij het slot van dit avontuur er slechter aan toe was, dan bij het begin.

Maar de Sultan, hoezeer ook zijn Vizier en al zijn hovelingen hem er van af poogden te brengen, was vast besloten, de proef op de som te nemen. Hij gaf dus bevel, dat er dadelijk een geleide en tenten gereed gemaakt moesten worden, en begaf zich op weg om, door den visscher gevoerd, de bedoelde plek te gaan zoeken.

En jawel, toen zij den berg, dien allen kenden, waren opgeklommen, vonden zij een verlaten voetpad, dat niemand ooit gezien had; en daar

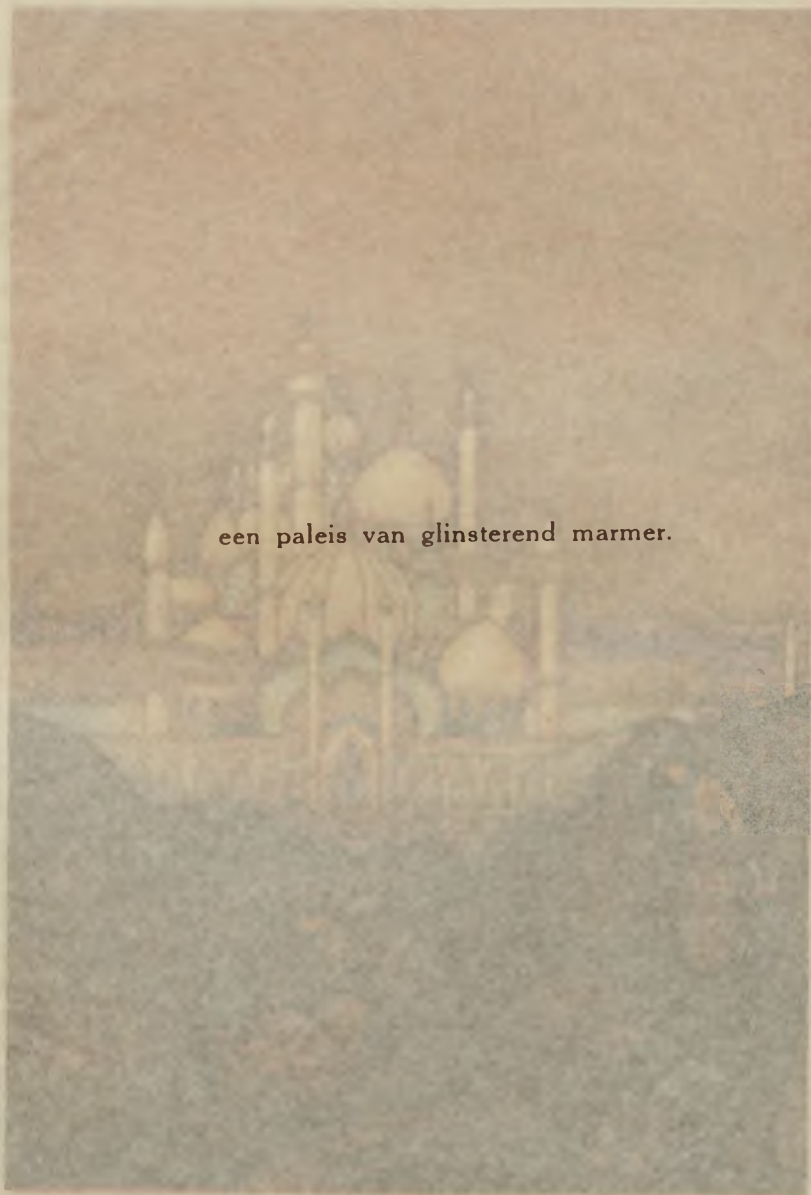
lag, midden tusschen de vier heuvels, het meer met de visschen in vier kleuren, en verderop strekte zich een groot, onbekend land uit.

Op het gezicht van een geheimzinnige, vreemde streek, die niemand kende, ofschoon zij vlak bij zijn eigen hoofdstad lag, gevoelde de monarch een onbedwingbaar verlangen om er alleen op uit te gaan en achter het geheim te komen. Hij bleef doof voor de voorzichtige raadgevingen van zijn Vizier, maar daar het niet goed zou zijn, als zijn onderdanen wisten, dat hun vorst op zulk een gevaarlijk avontuur uit was, werd verteld, dat hij plotseling ziek was geworden. De koninklijke tent werd afgesloten en toen het nacht geworden was begaf zich de Sultan, enkel met medeweten van zijn Vizier, heimelijk op zijn avontuurlijken tocht.

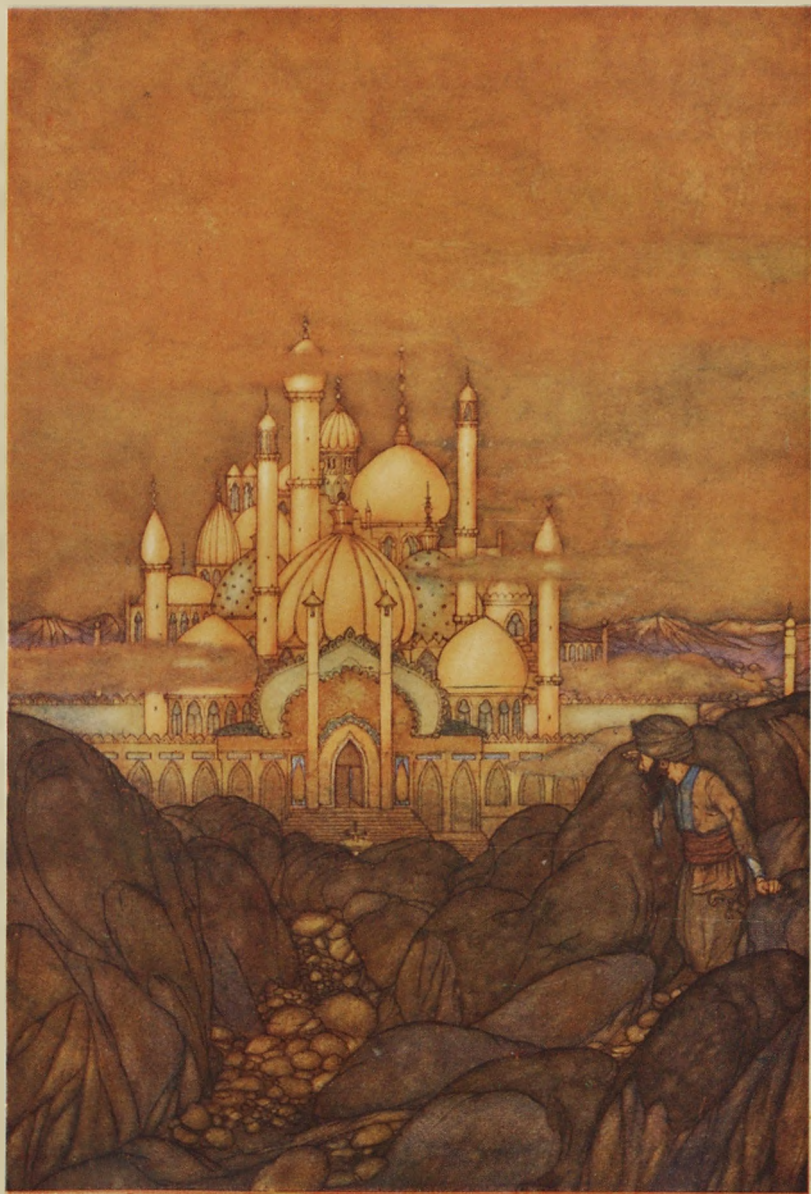
Des nachts reizend en overdag rust nemend, kwam hij den derden morgen in de nabijheid van een paleis van glinsterend marmer, dat met zijn tallooze koepels en minarets eenzaam tusschen de

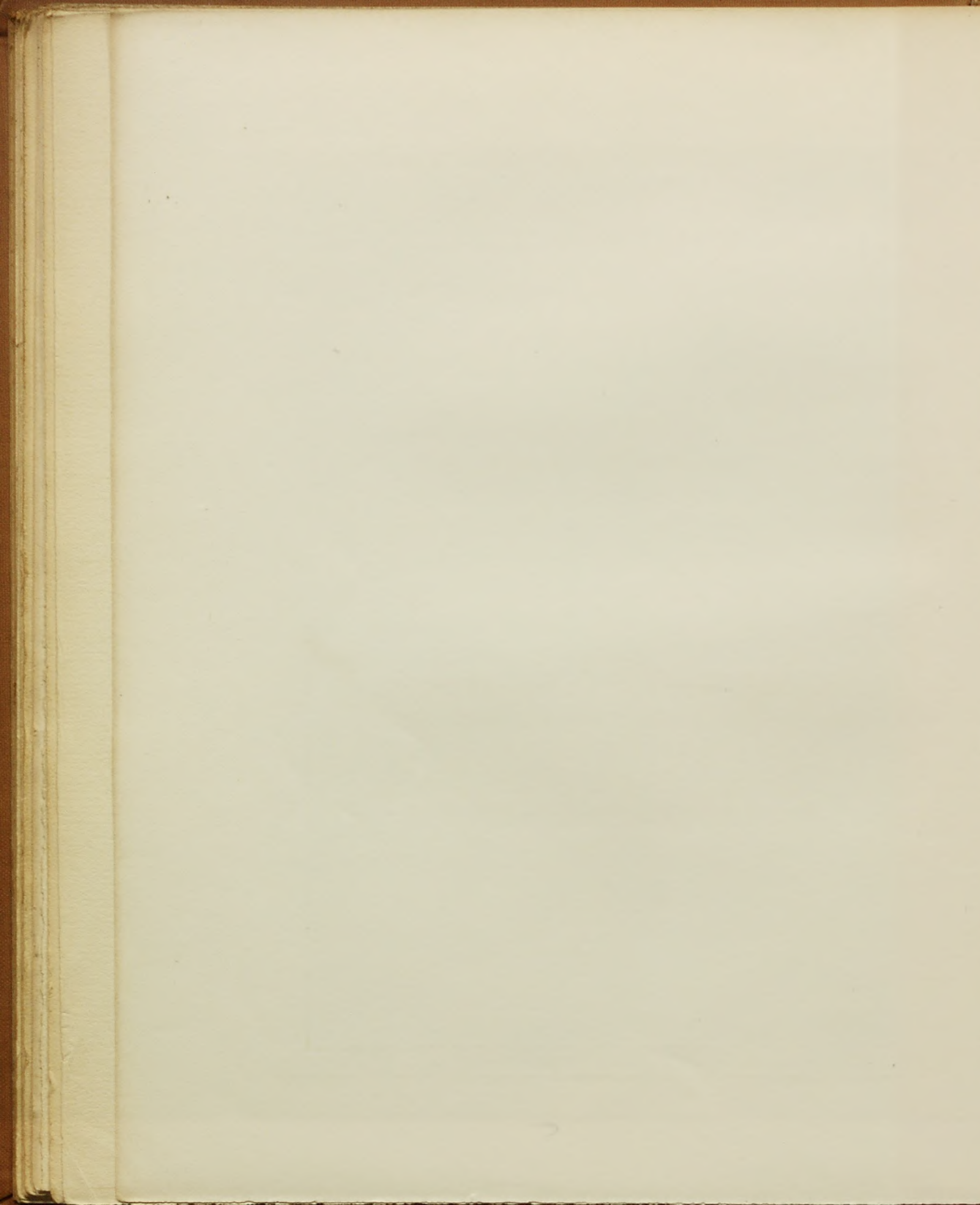
heuvels stond. Nergens was een teeken van leven te bespeuren, en toen hij aan de poort klopte, kreeg hij geen antwoord. Hij zag dat de deuren niet gesloten waren; dus vatte hij moed en trad binnen. Hij kwam door vertrekken, waar het goud als stof verspreid lag en langs fonteinen van paarden in plaats van waterdruppels, doch overal begroette hem slechts de eenzaamheid.

Bij zijn doellooze wandeling te midden van onberekenbare schatten, waar niemand zich om scheen te bekommeren, werd de Sultan vermoeid en ging hij in een der vensterbanken zitten om te rusten. Toen kwam het hem voor, dat hij op kleinen afstand een klagende stem droevige verzen hoorde zingen. Met verbazing op het geluid afgaande, kwam hij aan een opening, door een gordijn afgesloten. Hij sloeg het gordijn weg, en stond tegenover een knappen, rijkgekleeden jongen man, op een rustbed gezeten en met een uitdrukking van groote droefheid en verslagenheid

een paleis van glinsterend marmer.

op het gelaat. De jonge man beantwoordde den groet van den Sultan, doch zonder op te staan.

„Vergeef mij, dat ik blijf zitten,” zeide hij, „mijn ongelukkige toestand maakt het mij onmogelijk, op te staan.”

Na deze woorden begon hij opnieuw te jammeren. De Sultan vroeg hem, wat de oorzaak was van zijn tranen.

„Zie zelf,” riep hij, „waartoe men mij gebracht heeft!”

Hij lichtte zijn gewaad op, en de Sultan zag dat hij van de voetzolen tot aan zijn middel van steen was, en verder een gewoon mensch. Hij bemerkte op het gelaat van zijn bezoeker een uitdrukking van levendige nieuwsgierigheid en verbazing.

„Nu gij het geheim van mijn ongelukkigen toestand kent,” zeide hij, „zult gij zeker gaarne mijne geschiedenis vernemen.” En hij begon te vertellen:

DE GESCHIEDENIS VAN DEN VORST DER
EBBENHOUTEILANDEN.

„Mijn vader was de koning der stad, die vroeger dit paleis omringde. Hij was tevens heer van de Ebbenhouteilanden, nu de vier heuvels, waarlangs gij op uw weg herwaarts gekomen zijt. Toen ik na zijn dood den troon besteeg, nam ik mijn eigen nichtje, de dochter van mijn oom, tot vrouw, en leefde vijf jaren met haar in volle vertrouwen en geluk, in voortdurende verrukking over haar aantrekkelijke gesprekken en haar schoonheid, en gelukkig in de overtuiging dat mijn liefde haar evenveel genot schonk.

„Maar op zekeren dag, terwijl de koningin voor het eten een bad nam en zich kleeedde, lag ik op een rustbed, met twee slavinnen er naast om mij met haar waaiers verkoeling te bezorgen. In de meening dat ik sliep, begonnen zij te praten over mij en haar meesteres. „Och!” zeide de

terwijl ze dachten dat ik sliep, begonnen
ze te spreken.

DE VERHAALING VAN DEN VORST DER
KONINKRIJKEILANDEN.

Mijn vader was de koning der stad, die vroeger
in paleis omringd. Hij was tevens heer van de
Eilanden, en de vier bevels, waarlangs
zij op de weg herwaarts gekomen zijt. Toen ik
na zijn dood den troon besteg, nam ik mijn
eigen nichtje, de dochter van mijn oom, tot vrouw,
en leefde vijf jaren met haar in volle vertrouwen
en geluk, in voortdurende verrukking over haar
aantrouwen, en gelukkig in de overtuiging dat mijn liede haar
zeveel genot schonk.

Maar op zekeren dag, terwijl de koningin
voor het eten een bad nam en zich kledde, lag
ik op een rustbed, met twee slavinne naast
om mij met haar waiers verhoeding te bezorgen.
In de meening dat ik sliep, begonnen zij te praten
over mij en haar meesteres. „Och!” seide de

eene, „hoe weinig weet onze heer, waarheen onze meesteres zich elken nacht begeeft om zich te vermaken, terwijl hij ligt te droomen!”

„Hoe zou hij dat ook weten?” sprak de andere; „de beker wijn dien zij hem iederen avond reikt, bevat een slaapdrank, waardoor hij blijft slapen, hoe lang zij ook wegblijft. Als zij dan bij het aanbreken van den dag terugkeert, brandt zij reukwerk onder zijn neus, en als hij ontwaakt en haar bij zich vindt, vermoedt hij niets. Jammer genoeg, dat hij niets weet van haar verraderlijke streken, want het is zeker een schandaal, dat de vrouw van een koning zich met zulk gemeen volk afgeeft.”

„Toen ik dit vernam, draaide alles met mij in het rond; doch ik bleef liggen en hield mij stil, totdat mijn vrouw terugkwam. Volgens gewoonte aten en dronken wij samen; en toen ik naar bed gegaan was, bracht zij mij eigenhandig een beker gekruiden wijn, mij uitnoodigend, daarvan te

drinken. Ik wendde mij van haar af, en bracht den beker aan de lippen, doch in plaats van te drinken, liet ik den wijn ongemerkt tusschen mijn kleederen loopen, en hield mij alsof ik door den krachtigen drank onmiddellijk in slaap geraakte. Nu stond de koningin op, trok een prachtig gewaad aan, besproeide zich met reukwateren, en sloop heimelijk het paleis uit, even heimelijk door mij gevolgd.

„Door nauwe straten kwamen wij weldra bij de stadspoort; op een woord van haar vielen de kettingen en gingen de poorten vanzelf open, om zich weer te sluiten, zoodra wij erdoor waren. Eindelijk bereikte zij een vervallen hut, en daar zag ik haar, ongesluierd, in een gemeenzaam gesprek met een monsterachtigen neger, den minsten, den laagsten aller slaven, en bood zij hem met de diepste onderdanigheid de lekkernijen aan, die zij van de koninklijke tafel had meegenomen, terwijl zij hem tegelijk overstelpte met bliken van liefde en eerbied.

„Deze ontdekking deed mij in blinde woede ontsteken; ik trok mijn zwaard, stormde de hut in, en bracht den slaaf van achteren een houw in den nek toe, om hem te dooden. In de meening dat ik hem werkelijk gedood had, vertrok ik, eer de koningin nog recht begreep wat er gebeurd was, onder bescherming der duisternis, even snel als ik gekomen was, en keerde terug naar het paleis en mijn eigen kamer.

„Den volgenden morgen bij mijn ontwaken vond ik de koningin naast mij liggen, alsof er niets gebeurd was. Eerst geloofde ik nog, dat alles een booze droom was geweest, doch toen zag ik dat haar oogen rood waren van het schreien; haar kapsel was verward, haar gelaat verwrongen door de groote droefheid, die zij trachtte te verbergen. Ik had dus alle reden om te gelooven dat mijn wraak doel had getroffen, en hield mij stil.

„Doch dienzelfden middag, terwijl ik in de raadsvergadering toefde, verscheen de koningin

in diepen rouw gekleed, en deelde mij onder een tranenvloed mede, dat zij plotseling het bericht had ontvangen van den dood van haar vader, haar moeder en twee broeders. Zij vertelde veel roerende bijzonderheden. Zonder eenig blijk van ongeloof hoorde ik haar verhaal aan; en toen zij mij verlof vroeg, om zich in de eenzaamheid te begeven, en op passende wijze te treuren om zulk een ramp, zeide ik, dat zij mocht handelen zooals zij verkoos.

„Een jaar lang bleef zij zoo treuren in een afzondering, waarin ik haar niet stoorde; in dien tijd liet zij een praalgraf of Tempel der klachten bouwen — gij ziet ginds den koepel ervan — waarin zij zich aan alle gezelschap onttrok. In de meening, dat de oorzaak van mijn toorn uit den weg was geruimd, en bereid om de droefheid te verontschuldigen, die mijn daad haar had berokkend, wachtte ik geduldig, totdat haar verstand zou terugkeeren.

de Koningin der ebbenhouteilanden.

in eenen rouw 'gkleed, en deelde mij onder een
traanloos mede, dat zij plotseling het bericht
had ontvangen van den dood van haar vader,
haar moeder en twee broeders. Zij vertelde veel
verruide bijzonderheden. Zonder eenig blijk van
ongeloof hoorde ik haar verhaal aan; en toen zij
mij verlot vroeg, om zich in de eenzaamheid te
begeven, en op passende wijze te treuren om
zulk een ramp, zeide ik, dat zij mocht handelen
zooals zij verkoos.

Een jaar lang bleef zij zoo treuren in een
afzondering, waarin ik haar niet stoorde; in dien
tijd liet zij een ^{de Koning der edpouderlanden} ~~pranger of tempel der machten~~
bouwen — gij ziet ginds den koepel ervan —
waarin zij zich aan alle gezelschap onttrok. In
de meening, dat de oorzaak van mijn toorn uit
den weg was geruimd, en bereid om de droef-
heid te verontschuldigen, die mijn daad haar had
berokkend, wachtte ik geduldig, totdat haar ver-
stand zou terugkeeren.

„Doch zóó was het niet gegaan, zooals ik te laat vernam: wel was de neger ernstig gewond en miste hij de spraak, doch het was niet de wil des hemels dat hij sterven zou. De koningin had hem door haar tooverkunsten in het leven weten te houden, en zoodra het praalgraf gereed was, liet zij hem heimelijk daarheen vervoeren, en verpleegde hem er nacht en dag, totdat hij geheel hersteld zou zijn.

„Eindelijk, nadat er twee jaren verloop en waren, zonder dat haar rouw ook maar eenigzins verminderd was, werd mijn nieuwsgierigheid mij te machtig. Op zekeren dag begaf ik mij naar den Tempel der Klachten, en ging onaangediend naar binnen, zóó, dat ik alles kon zien, zonder zelf gezien te worden. Daar ontdekte ik haar, schreiend om haar ellendigen minnaar, wiens leven ons beiden tot schande strekte. Doch nauwelijks was ik in mijn gerechte verontwaardiging begonnen haar te beschuldigen, of zij — nu pas begrijpend,

wie de oorzaak was van het ongeluk dat den neger getroffen had — overstelpte mij met de heftigste en schandelijkste verwijten. En toen ik, buiten mijzelf van woede, haar met mijn zwaard bedreigde, ging zij voor mij staan, en riep, na eenige woorden waarvan ik de beteekenis niet verstond:

„Word veranderd, op mijn wensch;
„Wees half marmer en half mensch!”

„Op dat woord werd ik, zooals gij mij nu ziet — dood tot aan het middel, en daarboven levend, doch aan een steenklomp gekluisterd. Hiermede was haar wraakzucht echter nog niet voldaan. Zij richtte haar boosaardigheid op de stad en de eilanden, waarover ik regeerde, en mijn ongelukkige onderdanen. Door haar tooverkunsten werd de stad een meer, en de eilanden werden de vier heuvels die gij gezien hebt. De bevolking bestond uit aanhangers van verschillende

godsdiensden, Moslems, Christenen, Joden en Perzen; zij veranderde hen in visschen van vier verschillende kleuren: de witte zijn de Moslems, de roode zijn perzische vuuraanbidders, de gele Joden en de blauwe Christenen. En bovendien geeft zij mij dagelijks honderd slagen met een zweep, die reeds bij den eersten slag bloed doet vloeien. Is dit afgelopen, dan bedekt zij mijn bloedend lichaam met een kemelsharen kleed, en hangt er ter bespotting dit rijke gewaad overheen. Zeker is het de wil des hemels, dat ik de ellendigste en meest verachte van alle stervelingen moet wezen!"

Zoo besloot de jonge man zijn verhaal, dat hij niet zonder tranen kon eindigen. Ook de Sultan was zeer ontroerd, en zijn hart was vervuld van verlangen, om deze schanddaden te wreken op haar die ze beging.

„Vertel mij eens," zeide hij, „waar dit monster van ongerechtigheid zich thans bevindt?"

„Heer,” antwoordde de jonge man, „ongetwijfeld is zij daarginds in het praalgraf bij haar minnaar, want daarheen gaat zij elken dag, zoo-
dra zij mij de volle maat van mijn kastijding heeft toegediend; en daar dit voor heden afgeloopen is, zal ik haar niet wederzien, voordat morgen het uur der geeseling is aangebroken.”

Nu wist de Sultan wat hem te doen stond.

„Houd goeden moed,” zeide hij tot den jongen man, „en verdraag rustig nog eenmaal de pijn die zij u aandoet; want na deze ééne geeseling hoop ik, zoo de hemel wil, u te bevrijden.”

Des morgens verborg de Sultan zich, totdat hij hoorde dat de straoefening weer aan den gang was; toen stond hij op en begaf zich haastig naar het praalgraf, waar hij tusschen rijke tapijten en reukwerken en bij een verlichting van wel honderd kaarsen den zwarten slaaf sprakeloos op een bed vond uitgestrekt, hoewel doodzwak, nog steeds hopend, van zijn wonde te zullen her-

stellen. Met een enkelen zwaardslag ontnam de wrekende hand hem het armzalig overschot van een leven, dat alleen door toovermacht onderhouden werd. De Sultan wierp het lijk in een put op het binnenplein, en nam de plaats van den doode in, zorg dragende, dat hij het dekkleed goed over zich heen trok. Kort daarna trad de tooveres binnen, na het volbrengen van haar wreede taak, en bij het bed op de knieën vallend, riep zij uit:

„Heeft mijn heer nog altijd geen stem, om zijn dienstmaagd toe te spreken? Mijn gehoor is verstompt, daar ik dat liefelijk geluid in zoo langen tijd niet mocht vernemen!”

„Er is geen kracht noch sterkte dan bij God alleen!” sprak eensklaps de Sultan, de moeielijke spraak eens negers nabootsend.

De koningin meende dat eindelijk haar vriend de spraak herkrege had en uitte een vreugdekreet! Doch nauwelijks begon zij hem te over-

stelpen met haar liefkoozingen, of de gewaande neger barstte los in verwijten tegen haar.

„Wat!” riep hij, „verwacht gij nog eenige vriendelijkheid van mij, terwijl het uw schuld is, dat ik hier twee jaren stom terneder lig? Hoe durft gij tegen mij te spreken, of op eenige andere belooning te rekenen dan den dood? Wel!” ging hij voort, in antwoord op haar verbaasde tegenwerpingen, „hebben de kreten, de tranen en het gejammer van uw echtgenoot mij niet alle rust ontnomen, en heeft niet de hemel mij getroffen, alleen omdat gij niet ophoudt hem te slaan? De vloek, waarmede gij hem hebt willen treffen, is dubbel tot mij teruggekeerd.”

„Helaas!” riep de tooveres, „heb ik u onwetend zooveel kwaad gedaan? Als dit zoo is, laat mijn heer slechts bevelen; wat hij verlangt, zal geschieden.”

„Ga dadelijk naar uw echtgenoot en neem de betoovering en de pijnen van hem weg.”

beval de Sultan. „Als dit gedaan is, keer dan haastig terug.”

In haar angst en verbijstering spoedde de koningin, zeer tegen haar wil, zich naar de kamer in het paleis, waar haar echtgenoot aan zijn leger gekluisterd was. Zij nam een schaal water, sprak eenige woorden die het deden koken alsof het op het vuur stond, en wierp het water over hem heen, terwijl zij riep:

„Door mijn toovermacht
Worde 't marmer vleesch, en het lichaam krijg' kracht!”

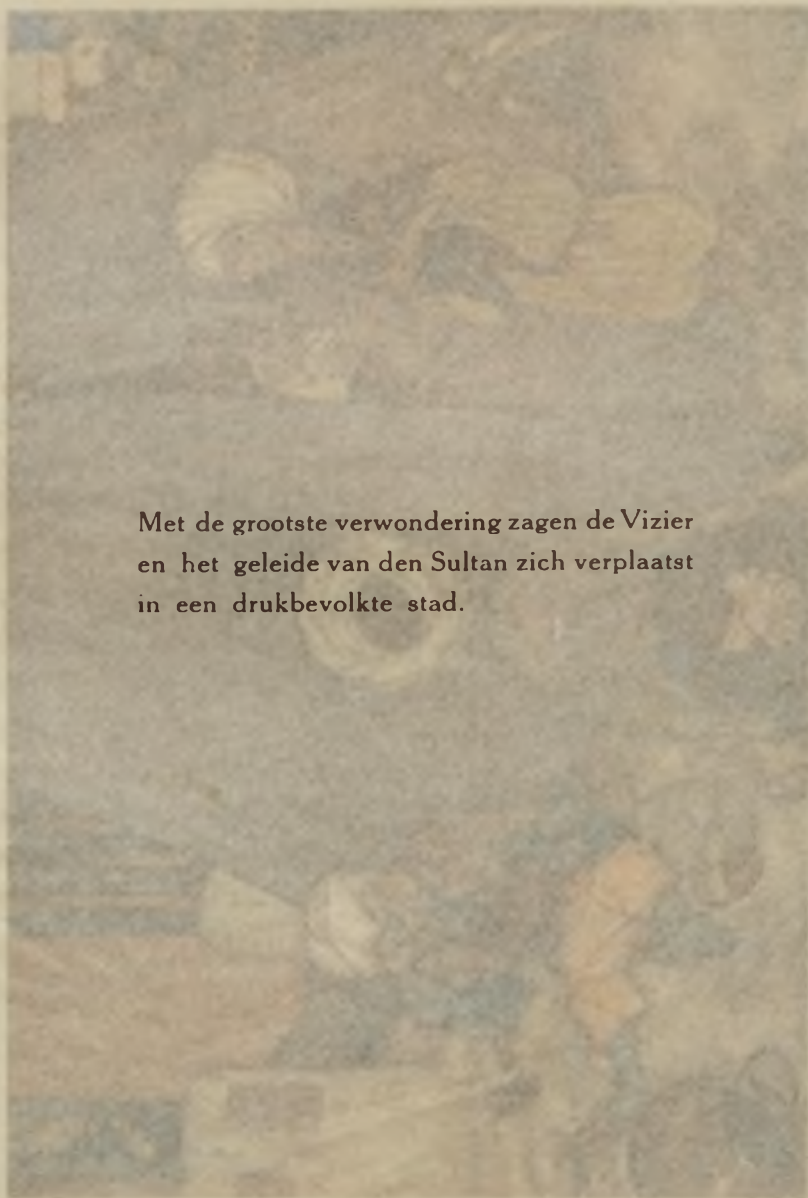
Onmiddellijk voelde de koning, dat de betoo-
vering verbroken was. Hij sprong op en bleef
voor de koningin staan. Doch haar haat tegen
hem was in geen deele verminderd.

„Maak dat gij weg komt,” riep zij, „omdat een
machtiger wil dan de mijne u de vrijheid geeft!
Indien gij echter nog toeft, of terugkomt, zult
gij zeker sterven!”

De koning was veel te dankbaar voor zijn bevrijding om nog iets te vragen; hij ging heen en verborg zich buiten het paleis, terwijl de koningin haastig naar het praalgraf terugkeerde, waar haar minnaar, zooals ze meende, haar wachtte. Vol verlangen om hem weder gunstig te stemmen, vertelde zij hem wat zij gedaan had, veronderstellend dat dit alles was.

„Neen,” zeide de ander, steeds met de stem van den neger; „gij hebt wel den tak van het kwaad besnoeid, maar den wortel hebt gij laten zitten. Elken nacht hoor ik de visschen opspringen in het meer tusschen de vier heuvels, en hun vervloekingen tegen u en mij storen mijn rust. Ga dadelijk heen, en zorg dat alles weer wordt als vroeger; kom dan terug en reik mij uw hand. Dan zal ik opstaan en gezond zijn.”

Verheugd over die belofte, en gelukkig in het vooruitzicht van de toekomst die haar wachtte, begaf de koningin zich zoo snel zij maar kon,

Met de grootste verwondering zagen de Vizier
en het geleide van den Sultan zich verplaatst
in een drukbevolkte stad.

De koning was van zo dankbaar voor zijn bevrijding, om nog iets te vragen; hij ging heen en verborg zich buiten het paleis, terwijl de koningin haastig naar het graf terugkeerde, waar haar minnaar, zooals ze meende, haar wachtte. Vol verlangen om hem weder gunstig te stemmen, vertelde zij hem wat zij gedaan had, veronderstellend dat dit alles was.

„Neen,” zeide de ander, steeds met de stem van den neger: „gij hebt wel den tak van het kwaad ^{Met de grootste verwondring zag de Vizier} besnoeid, maar den wortel hebt gij laten zitten. Eiken nacht hoor ik de visschen opspringen ^{in een drukbevulde stad.} in het meer tusschen de vier heuvels, en hun vervloekingen tegen u en mij storen mijn rust. Ga dadelijk heen, en zorg dat alles weer wordt als vroeger; kom dan terug en reik mij uw hand. Dan zal ik opstaan en gezond zijn.”

Verheugd over die belofte, en gelukkig in het vooruitzicht van de toekomst die haar wachtte, begaf de koningin zich zoo snel zij maar kon,

naar den oever van het meer. Daar nam zij een weinig water in de hand, sprak eenige onverstaaubare woorden, en sprenkelde het water over het meer en aan den voet der vier heuvels. Onmiddellijk verrees er een stad, waar eerst het meer was geweest; de visschen werden de inwoners en in plaats van de vier heuvels waren vier eilanden gekomen. Ook stond het paleis wel weer ver weg in de woestijn, maar op een hoogte, vanwaar men de geheele stad kon overzien.

Met de grootste verwondering zagen de Vizier en het geleide van den Sultan, die aan het meer gekampeerd hadden, zich opeens verplaatst in een drukbevolkte stad met straten en muren, vol beweging en rumoer. Maar welk een schrik wachtte de koningin bij haar terugkomst in het praalgraf, waar zij hoopte, de belooning voor haar arbeid te zullen ontvangen.

„Laat mijn heer nu opstaan,” riep zij. „Al wat hij verlangde, is geschied.”

„Geef mij uw hand!” sprak de Sultan, steeds met veranderde stem. „Kom dichterbij mij, zoodat ik op u kan leunen!” En toen zij vlak bij hem was, trok hij zijn zwaard, dat hij in het bed had verborgen, en kliefde met één slag de boosaardige vrouw doormidden.

Toen sprong hij op en liep snel naar de plek, waar de koning zich verscholen had, die met blijdschap den dood van zijn wreede vijandin vernam. Met tranen in de oogen bedankte hij den Sultan voor zijn bevrijding en riep den zegen des hemels in over hem en zijn rijk.

„Ook in het uwe,” sprak de Sultan, „mogen vrede en voorspoed heerschen! En daar uw stad zoo dicht bij de mijne ligt, moest gij met mij gaan, en mijn gast zijn, opdat wij ons mogen verheugen in onze wederzijdsche vriendschap.”

„Ja,” antwoordde de jonge koning, „dat zou ik zeer gaarne doen, maar uw land is vele dagreizen van het mijne verwijderd. Ik vrees dat gij,

door de betoovering te verbreken, die mij en mijn onderdanen gevangen hield, verder van huis zijt geraakt dan u aangenaam is."

Werkelijk waren de Ebbenhouteilanden nu teruggekomen op hun vroegere plaats. De Sultan glimlachte.

„De langere duur der reis zal mij niet vervelen," zeide hij, „als gij mijn reismakker wilt zijn. Ik wil ronduit spreken met iemand, dien ik heb liefgekregeen om de wijze waarop hij zijn leed droeg; ik ben kinderloos en heb geen erfgenaam. Ga met mij en wees mijn zoon; als ik dood ben, worden de beide rijken onder één vorst vereenigd."

De jonge koning, die insgelijks een groote genegenheid had opgevat voor zijn bevrijder, kon zulk een edelmoedig aanbod niet afwijzen, en zoo was de zaak tot wederzijdsch genoegen geschikt.

De oude visscher, die de onmiddellijke oorzaak

was geweest van de bevrijding van den jongen koning, werd door den Sultan met eerbewijzen overladen. Zijn dochters huwden met hooggeplaatste personen, en allen leefden verheugd en tevreden tot het laatste oogenblik van hun bestaan.

ALI BABA EN DE VEERTIG ROOVERS.

ALI BABA EN DE VEERTIG ROOVERS.

IN een stad in Perzië leefden twee broeders, Cassim en Ali Baba. Hun vader had bij zijn dood het weinige, wat hij bezat, gelijkelijk tusschen hen beiden verdeeld. Cassim, die met de eenige dochter van een rijken koopman gehuwd was, werd kort na zijn huwelijk eigenaar van een mooien winkel en van verscheidene stukken grond, zoodat hij zonder eenige moeite de aanzienlijkste koopman van de stad was geworden. Ali Baba daarentegen was getrouwd met een meisje, even arm als hij zelf, en daar hij geen andere middelen van bestaan had, ging hij

elken dag naar het bosch om hout te hakken; hiermede belaadde hij dan de drie ezels die zijn eenig kapitaal uitmaakten, en liep ermee langs de huizen, om het hout te verkoopen.

Op zekeren dag, dat Ali Baba aan den zoom van het woud aan den arbeid was, zag hij een groote bende ruiters op zich afkomen, en daar hun voorkomen hem deed vreezen, dat zij roovers waren, liet hij zijn ezels aan hun lot over, en bracht zichzelf in veiligheid op de onderste takken van een grooten boom, die tegen een sterk overhangende rots groeide.

Al zeer spoedig bleek, dat juist deze rots het doel was van de ruiters. Zij sprongen van hun paarden, en elke man nam van zijn zadel een zak, naar zijn zwaarte en vorm te oordeelen, met goud gevuld. Geen twijfel meer! Het waren roovers! Ali Baba telde er veertig.

Nu stapte degeen die het dichtst bij hem was, en die de aanvoerder scheen te zijn, naar de rots

toe, en sprak op zachten, maar duidelijken toon: „Sesam, open u!” De rots opende zich als een deur, de hoofdman en zijn manschappen gingen naar binnen, en de rots sloeg achter hen dicht.

Ali Baba wachtte een lange poos, daar hij niet uit zijn schuilplaats te voorschijn durfde komen, uit angst, dat zij hem zouden ontdekken. Eindelijk, toen zijn ongeduld het toppunt had bereikt, werd zijn volharding beloond; de deur in de rots ging open, en met den aanvoerder aan het hoofd kwamen de veertig mannen naar buiten. Toen ook de laatste eruit was, zeide de kapitein: „Sesam, sluit u!” en dadelijk ging de rots dicht, en zag er weer uit als vroeger. Toen stegen allen weer op en reden weg!

Zoodra hij begreep dat zij niet terugkwamen, klom Ali uit den boom, en liep naar het gedeelte van de rots, waar hij den kapitein en zijn manschappen naar binnen had zien gaan. En op het

woord: „Sesam, open u!” werd een deur zichtbaar, die open ging.

Ali Baba had verwacht, een donker, somber hol te zullen vinden. Groot was dus zijn verbazing, toen hij zich in een ruime, gewelfde zaal bevond, waarin door een spleet in de rots van boven licht viel. Daar lagen allerlei schatten voor hem uitgespreid: balen koopwaren, zijde, tapijten, brokaat, en goud en zilver bij hoopen of in op elkander gestapelde zakken. Hij overlegde niet lang, wat hij doen zou. Het losse goud en zilver liet hij liggen, maar hij bracht zooveel zakken goud als hij meende dat zijn ezels konden dragen, naar den ingang der grot; hij laadde ze op en bedekte ze met hout, zoodat niemand er iets van zien kon, waarop hij de rots weer sloot door middel van het tooverwoord, dat hij goed onthouden had. Weltevreden keerde hij naar de stad terug.

Tehuis gekomen, dreef hij zijn ezels op een

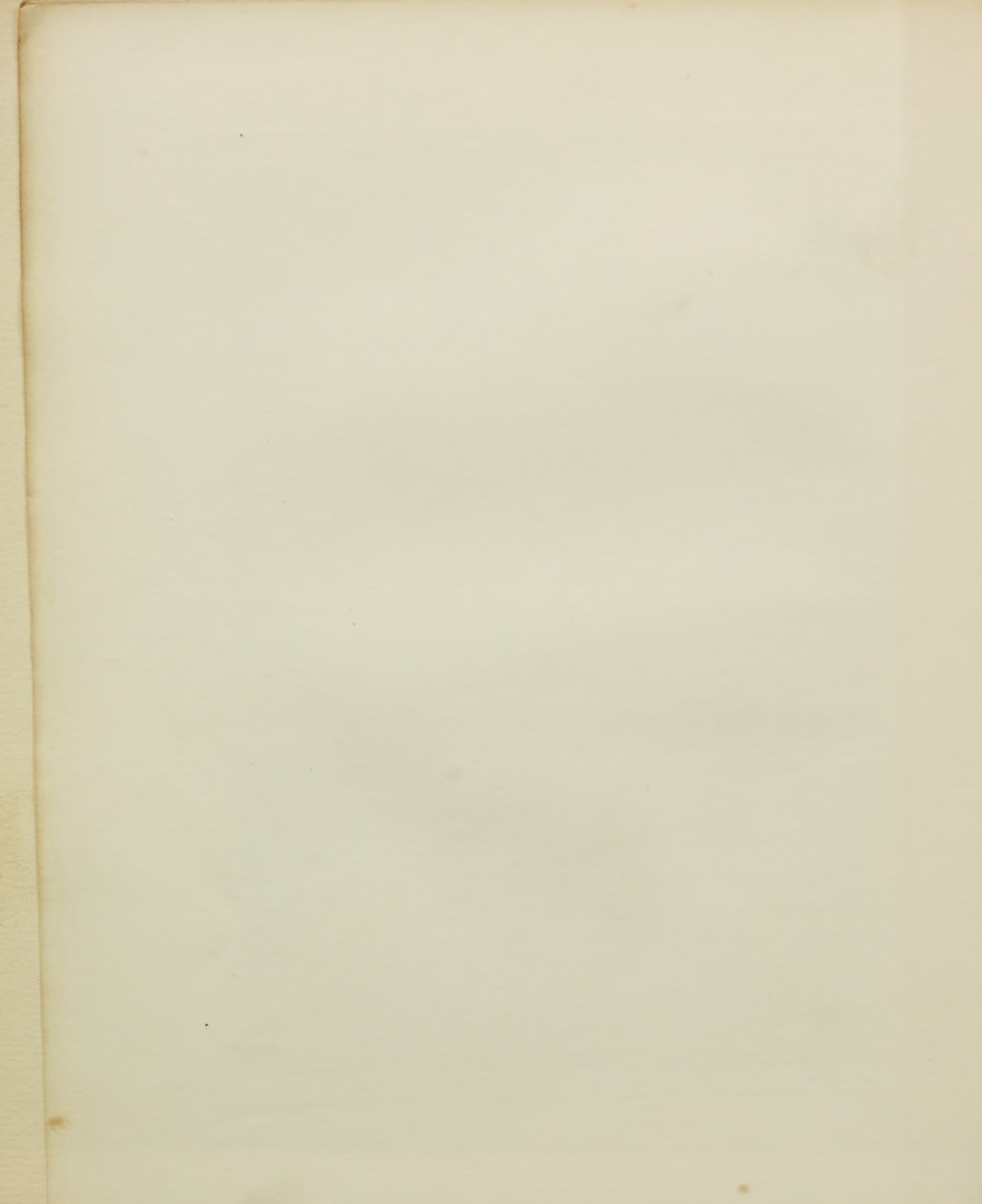
Ali-baba keerde naar de stad terug.

woord: „Seem, open u!” werd aan den zichtbaar, die open ging.

Ali Baba had verwacht, een donker, somber hol te zullen vinden. Groot was dus zijn verbazing, toen hij zich in een ruime, gewelfde zaal bevond, waarin door een spleet in de rots van boven licht viel. Daar lagen allerlei schatten voor hem uitgespreid: balen koopwaren, zijde, tapijten, brokaat, en goud en zilver bij hoopen of in op elkander gestapelde zakken. Hij overlegde niet lang, wat hij doen zou. Het losse goud en zilver liet hij liggen, maar hij bracht zooveel zakken goud als hij meende dat zijn ezels konden dragen, naar den ingang der grot; hij laadde ze op en bedekte ze met hout, zoodat niemand er iets van zien kon, waarop hij de rots weer sloot door middel van het tooverwoord, dat hij goed onthouden had. Weltevreden keerde hij naar de stad terug.

Tehuis gekomen, dreef hij zijn ezels op een

kleine binnenplaats, en sloot zorgvuldig den ingang af. Daarop laadde hij het hout van de zakken en bracht deze naar zijn vrouw. Toen zijn vrouw ontdekte, dat de zakken met goud gevuld waren, vreesde zij dat haar man gestolen had, en begon zij hem verwijten te doen; maar Ali Baba stelde haar spoedig gerust. Hij stortte al het goud op een grooten hoop op den grond, en ging toen bij haar zitten, om zich in de beschouwing te verlustigen.

Zijn vrouw was haar leven lang zoo arm geweest, dat zij zich nu het genoeg niet kon ontzeggen, om het goud te gaan tellen. Ali Baba liet haar een poosje begaan, doch weldra begon hij te lachen.

„Vrouw,” zeide hij, „zóó komt gij nooit klaar! Het beste wat wij doen kunnen is, een gat graven, en het daarin verbergen. Dan zijn wij althans zeker, dat het ons niet door de vingers glijdt.”

„Dat zou heel goed zijn,” meende zijn vrouw, „maar eerst zou ik toch wel eens willen weten, hoeveel daar ligt. Als gij nu een kuil graaft, ga ik in dien tijd naar Cassim, en vraag een maat ter leen, die klein genoeg is om een juiste berekening te maken.”

„Doe, zooals gij wilt,” antwoordde haar man, „maar zorg, dat gij de zaak geheim houdt.”

De vrouw van Ali Baba ging naar haar schoonbroeder. Cassim was niet thuis; zij verzocht dus aan zijn vrouw een kleine maat ter leen, de kleinste die er was. Haar schoonzuster keek vreemd op. Zij wist, hoe arm Ali Baba was, en dus werd haar nieuwsgierigheid te meer opgewekt, voor welk graan hij zulk een kleine maat kon noodig hebben.

Eer zij de maat bracht, besmeerde ze die van anderen flink met vet, en verzocht aan Ali Baba's vrouw, haar spoedig terug te brengen. Deze beloofde het en spoedde zich naar huis. De kuil

Zoodra hij in huis was, begon zij te schimpen.

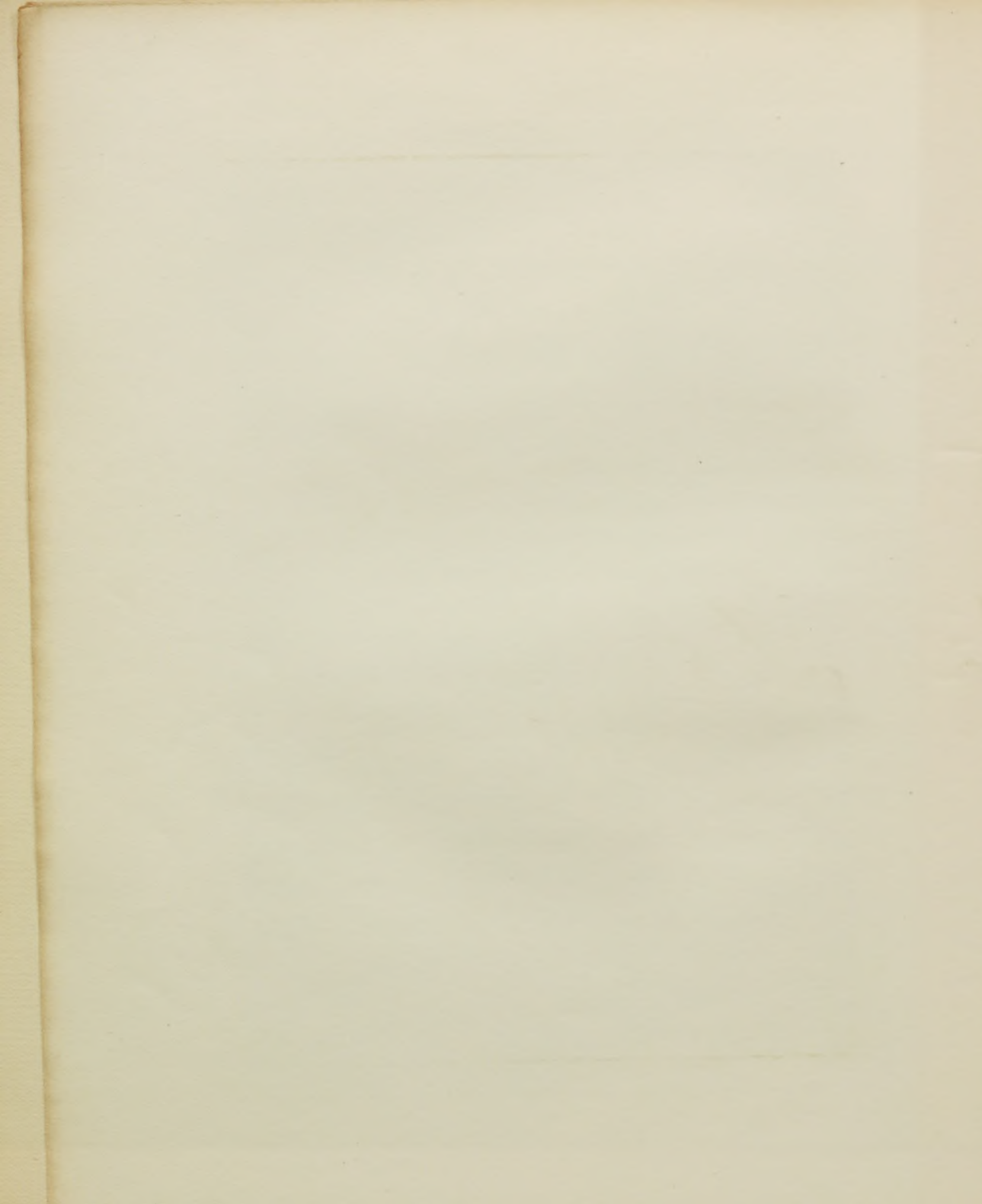
„Dat zou heel goed zijn,” meende zijn vrouw, „maar eerst zou ik toch wel eens willen weten, hoeveel daar ligt. Als zij nu een kuil graaft, ga ik in dien tijd naar Cassim, en vraag een maat ter leen, die klein genoeg is om een juiste berekening te maken.”

„Doe, zooals zij wilt,” antwoordde haar man, „maar zorg, dat zij de zaak geheim houdt.”

De vrouw van Ali Baba ging naar haar schoonbroeder. Cassim was niet thuis; zij verzocht dus aan zijn vrouw een kleine maat ter leen, de kleinste die er was, want hij had er niet in aanbod op. Zij wist, hoe arm Ali Baba was, en dus werd haar nieuwsgierigheid te meer opgewekt, voor welk graan hij zulk een kleine maat kon noodig hebben.

Eer zij de maat bracht, besmeerde ze die van onderen flink met vet, en verzocht aan Ali Baba's vrouw, haar spoedig terug te brengen. Deze beloofde het en spoedde zich naar huis. De kuil

was gereed, en nu begon zij het geld erin te meten. Zij zette de maat op den hoop goud, vulde haar en ledigde haar in den kuil; en zoo ging zij voort, totdat alles was opgeruimd. Zij liet het aan Ali Baba over, den kuil weer dicht te maken, en bracht zoo spoedig mogelijk de maat aan haar schoonzuster terug, met dank voor het leenen.

Nauwelijks was zij weg, of Cassim's vrouw keek naar den bodem, en zag tot haar verwondering dat er een goudstuk aan het vet was blijven kleven.

„Wat,” riep zij, met nijd in het hart, „is Ali Baba zoo rijk, dat hij een maat noodig heeft om zijn goud te meten? Ik zou wel eens willen weten, waar de kerel dat vandaan gehaald heeft?”

Met ongeduld wachtte zij op de terugkomst van haar man, en zoodra hij in huis was, begon zij te schimpen.

„Gij denkt dat gij rijk zijt,” zeide zij, „maar

Ali Baba is nog veel rijker. Gij telt uw goud stuk voor stuk, maar Ali Baba moet het meten, hij kan het niet eens tellen! In vergelijking met Ali Baba zijn wij slechts nietige wormen!"

Toen zij zijn nieuwsgierigheid tot het uiterste geprikkeld had, vertelde zij hem de geschiedenis van de geleende maat, van haar list, en van den uitslag daarvan.

In plaats dat Cassim zich verheugde in den plotselingen voorspoed van Ali Baba, werd hij geweldig jaloersch; hij lag er den geheelen nacht over te denken, en kon geen oog dicht doen. Reeds vóór zonsopgang was hij bij zijn broeder.

„Ali Baba," zeide hij, „waarom houdt gij u arm, als gij het goud met de maat kunt op-scheppen?"

„Broeder," zeide Ali Baba, „vertel mij eens wat gij bedoelt."

„Dat zal ik u duidelijk maken!" riep Cassim en liet het verraderlijke goudstuk zien. „Hoeveel

van deze stukken hebt gij wel, zooals mijn vrouw er gisteren een aan den bodem van onze maat vond hangen?"

Ali Baba begreep dat, nu de vrouwen er eenmaal in gemengd waren, geheimhouding onmogelijk was. Hij vertelde dus zijn broeder de ware toedracht der zaak, en bood hem aan, den schat met hem te deelen, als hij verder zwijgen wilde.

„Dat is het minste, waarop ik recht heb,” antwoordde Cassim uit de hoogte. „Verder moet gij mij precies vertellen waar de schat ligt; dan kan ik, zoo noodig, de waarheid van uw verhaal onderzoeken. Anders acht ik het mijn plicht, u bij de overheid aan te klagen.”

Daar Ali Baba's geweten zuiver was, gaf hij weinig om Cassim's bedreigingen. Het was dan ook alleen uit goedhartigheid, dat hij hem alle gewenschte inlichtingen gaf, en hem tevens de woorden voorzeide, waarmede hij in en uit de grot kon komen.

Nu Cassim alles had vernomen wat hij weten wilde, bracht hij ten spoedigste zijn plan ten uitvoer. Om zich het bezit te verzekeren van al de overgebleven schatten, vertrok hij den volgenden morgen vóór zonsopgang, en nam tien muilezels mee, met ledige manden op den rug. Voor de grot gekomen, herhaalde hij de woorden, die zijn broeder hem gezegd had, en nauwelijks had zijn „Sesam, open u!” geklonken, of de deur in de rots opende zich, en ging weer dicht, toen hij binnen was.

De eenvoudige Ali Baba was verrukt geweest over de schatten in de grot, maar Cassim, met zijn hebzuchtig karakter, was geheel verbijsterd. Dronken door den rijkdom die daar voor zijn oogen schitterde, dacht hij nergens over, dan zoo haastig mogelijk zooveel bijeen te zamelen, als de muilezels maar konden torsen. En zoo kwam het dat hij, doodop door den zwaren arbeid en de opgewondenheid, bij de deur komende, plot-

seling bemerkte, dat hij den sleutel vergeten had, die haar moest openen. Hij zocht, en zocht in zijn geheugen naar het verloren woord. Gerst, en mais, en rijst, aan alles dacht hij, maar niet aan Sesam, want zijn hoofd was verduisterd voor het licht des hemels. En zoo bleef de deur dicht, en hij bleef in de grot gevangen, waar wij hem, daar hij niet beter verdiende, zonder medelijden aan zijn lot overlaten.

Tegen den middag kwamen de roovers weder, en zagen de tien muilezels met manden op den rug bij de rots staan. In groote verbazing begonnen zij voorzichtig te zoeken in de rotsspleten en het kreupelhout. Daar zij echter niemand vonden, trokken zij hun zwaarden en begaven zich naar de grot, waar de deur zich onmiddellijk opende op het tooverwoord, door den hoofdman uitgesproken. Cassim had in de grot het trappelen der paarden gehoord; hij begreep dat de roovers gekomen waren en dat zijn laatste uur geslagen

was. Toch besloot hij, althans een poging tot ontsnappen te doen; hij ging bij de deur staan, en zoodra het tooverwoord geuit was, sprong hij met zooveel heftigheid naar buiten, dat hij den hoofdman omver liep. Het hielp hem echter niet; eer hij zich tusschen de roovers een weg kon banen, werd hij zonder genade door hen neergesabeld.

Toen de roovers hun vrees dus bewaarheid zagen, gingen zij bezorgd de grot binnen, om te zien wat de man, dien zij gedood hadden, daar had uitgevoerd. Bij de deur zagen zij de schatten liggen, die Cassim wilde meenemen; doch terwijl zij die weer op de oude plaats legden, bemerkten zij niet, dat Ali Baba hen reeds vroeger bestolen had. Zij meenden echter, dat waar één man het geheim van den ingang had ontdekt, ook anderen wel eens op de hoogte daarvan konden zijn, en besloten daarom, een waarschuwend voorbeeld achter te laten voor allen, die misschien op

dezelfde manier hun slag wilden slaan. Zij sneden het lichaam van Cassim in vier stukken, en legden die voor den ingang; zóó hoopten zij den dader den meesten schrik aan te jagen. Daarop sloten zij de grot weer, en gingen op nieuwe rooftochten uit.

Intusschen was Cassim's vrouw zeer ongerust geworden over het lange uitblijven van haar man. Toen het donker werd kon zij het niet meer uithouden en liep naar Ali Baba, om hem van den heimelijken tocht van zijn broeder te vertellen, en hem te smeeken, toch naar Cassim te gaan zoeken.

Ali Baba was te goedhartig, om haar dat te weigeren of lang te wachten. Hij nam zijn drie ezels mede en begaf zich onmiddellijk naar het bosch, en daar hij den weg goed kende, vond hij zeer spoedig den ingang van de grot. De bloedsporen die hij daar vond, deden hem ontstellen, en toen hij binnenging zag hij zijn ergste

vrees bewaarheid. Doch broederliefde gaf hem moed. Hij raapte de overblijfselen bij elkander, pakte ze behoorlijk in, en legde ze op een der ezels; en toen schoot hem te binnen, dat hij toch wel iets voor zijn moeite mocht hebben.

Hij belaadde de twee andere ezels met zakken goud, waar hij, als bij de eerste gelegenheid, hout overheen dekte, en keerde terug naar de stad. Hij bracht de twee ezels met geld bij zijn vrouw, en den derde naar het huis van zijn schoonzuster. Hij klopte heel zachtjes opdat niemand van de bureu iets zou hooren, en werd dadelijk binnengelaten door Morgiana, een slavin, van wie hij wist, dat hij op haar vlug begrip en haar stilzwijgendheid kon rekenen.

„Morgiana,” zeide hij, „het is niet in den haak met hetgeen op den rug van dien ezel ligt. Kunt gij een geheim bewaren?”

Morgiana knikte en haar hoofdknik zeide meer dan een eed.

„Welnu,” ging Ali Baba voort, „het lichaam van uw meester ligt aan stukken gesneden op den ezel, en nu moeten wij zorgen, dat hij behoorlijk begraven wordt, alsof hij een natuurlijken dood was gestorven. Ga uw meesteres zeggen, dat ik haar moet spreken.”

Morgiana ging naar haar meesteres, en kwam dadelijk terug met het verzoek of Ali Baba wilde binnenkomen. Zij had haar plan reeds opgemaakt, en terwijl Ali Baba aan zijn schoonzuster het bericht van den dood van haar man en de treurige omstandigheden daarbij mededeelde, liep zij haastig naar den naastbijzijnden apotheker. Zoodra hij opendeed vroeg zij hem, bevend van ontroering, om zekere pillen, die slechts bij ernstige ongesteldheden werden gebruikt. Op zijn vraag vertelde zij hem, dat haar meester plotseling ziek was geworden. Hierna ging zij naar huis en legde haar plan uit, dat werd goedgekeurd. Den volgenden morgen begaf zij zich weer naar denzelfden

apotheker en vroeg met tranen in de oogen om een geneesmiddel, dat enkel in uiterste gevallen gegeven werd. Intusschen verspreidde zich het gerucht van Cassim's ziekte; de bureu hadden Ali Baba en zijn vrouw zien komen en gaan, terwijl Morgiana door haar rusteloos heen en weer loopen en praten de twee dagen der zogenaaude ziekte schijnbaar wel tot twee weken gerekt had. Toen er nu een luid gekerm en geschrei opging in het huis, twijfelde niemand van de bureu eraan, of Cassim was zijn natuurlijke dood gestorven.

Doch nu wachtte Morgiana een nog moeilijker taak, daar het voor de begrafenis noodig was, dat het lijk op de een of andere manier in een behoorlijken toestand gebracht werd. Dus ging zij den volgenden morgen heel in de vroegte naar den winkel van een praatzieken, ouden schoenlapper, Baba Moestafa geheeten, die aan het andere einde der stad woonde. Zij liet hem

een goudstuk zien, en vroeg, of hij lust had, dat te verdienen, door zijn beroep uit te oefenen, geheel zooals zij het hem zou aanwijzen. En toen Baba Moestafa naar de voorwaarden vroeg, zeide zij:

„Ten eerste moet gij geblinddoekt meegaan; ten tweede moet gij zonder iets te vragen aan elkander naaien wat ik u voorleg; en ten derde moogt gij er bij uw terugkomst niemand iets van vertellen.”

Moestafa, die erg nieuwsgierig was naar de zaken van anderen, verzette zich eerst tegen het blinddoeken, en durfde niet beloven dat hij geen vragen zou doen; maar toen hem twee goudstukken werden aangeboden, was hij dadelijk bereid zich in beide voorwaarden te schikken. Hij nam zijn schoenlappersgereedschap en stelde zich tot Morgiana's beschikking. Geblinddoekt leidde zij hem door verschillende straten naar het huis van haar overleden meester. In tegen-

woordigheid van de stukken van het lijk nam zij hem den blinddoek af, en beval hem naald en pikdraad te nemen en de stukken aan elkander te naaien.

Baba Moestafa vervulde zijn taak op de over-eengekomen wijze, en vroeg niets. Toen hij gereed was, deed Morgiana hem den doek weer voor de oogen en geleidde hem naar zijn huis. Daar gaf zij hem nog een derde goudstuk, zeide hem goeden dag en vertrok.

Zoo werd Cassim behoorlijk en zonder eenig schandaal begraven. En toen alles was afgelopen, begreep Ali Baba, dat de diep bedroefde weduwe en het huis beide behoefte hadden aan bescherming. Uit liefde voor zijn broeder huwde hij volgens de Mohammedaansche wet zijn schoon-zuster en bracht zijn goederen en pas verworven schatten over naar het huis waar zijn broeder had gewoond. Hij kreeg ook den winkel waar Cassim handel gedreven had, en plaatste daarin

zijn eigen zoon, die reeds als leerling in het vak was werkzaam geweest. Zoo was Ali Baba een vermogend man geworden; wij laten hem nu aan zijn lot over, om terug te keeren naar het roovershol.

Op den bepaalden tijd kwamen de veertig roovers weer met nieuwen buit aanrijden, en ontdekten tot hun groote ontsteltenis, dat niet alleen het lichaam van Cassim was weggenomen, maar nog een aantal zakken goud bovendien. Geen wonder, dat zij zich hierover ongerust maakten, want zoolang iemand daar heimelijk kon binnenkomen, kon de grot geen dienst doen als bewaarplaats van hun schatten. De vraag was nu maar, wat zij konden doen om aan dien onveiligen toestand een einde te maken? Na lange beraadslagingen kwamen zij overeen, dat een hunner als reiziger vermomd naar de stad zou gaan en zich onder het volk zou mengen, om te weten te komen, of er ook sprake was van iemand die

plotseling rijk geworden of schielijk gestorven was. Konden zij iets van dien aard ontdekken, dan zouden zij de bron van het kwaad wel weten op te sporen, en kon er raad geschapt worden.

Ofschoon op het mislukken der onderneming de doodstraf was gesteld, bood een der roovers zich stoutmoedig aan, om het waagstuk te beproeven. Hij vermomde zich zoo goed mogelijk, en begaf zich naar de stad, met vele wijze raadgevingen en aanbevelingen van zijn makkers.

Hij kwam daar bij het aanbreken van den dag en begon de straten te doorkruisen, en te kijken, wie er wel het eerst op waren. Weldra zag hij Baba Moestafa zitten, die wel oud was, maar toch zijn schoenlappersarbeid reeds had aangevangen. De roover maakte een praatje met hem.

„Het verbaast me,” zeide hij, „dat een man van uw leeftijd reeds zoo vroeg aan het werk is. Spant dit, bij het flauwe morgenlicht, uw oogen niet te veel in?”

Hij vermomde zich zoo goed mogelijk.

plotseling rijk geworden of schielijk gestorven was. Konden zij iets van dien aard ontdekken, dan zouden zij de bron van het kwaad wel weten op te sporen, en kon er raad geschapt worden.

Ofschoon op het mislukken der onderneming de doodstraf was gesteld, bood een der roovers zich stuntsondig aan, om het wagnis te bezproeven. Hij vermomde zich zoo goed mogelijk, en begaf zich naar de stad, maar vele wijntuinstuinen en zaaiervelden van zijn makkers.

Hij kwam daar bij het aanbreeken van den dag en begon de straten te doorkruisen, en te kijken, wie er wel het srat op waren. Weldra zag hij Baba Moestsfa zitten, die wel oud was, maar toch zijn schoenlappersarbeid reeds had aangevangen. De roover maakte een praatje met hem.

„Het verbaast me,” zeide hij, „dat een man van uw leeftijd reeds zoo vroeg aan het werk is. Spant dit, bij het flauwe morgenlicht, uw oogen niet te veel in?”

„Niet zoo erg als gij wel denkt,” antwoordde Baba Moestafa. „Het is nog niet lang geleden, dat ik op ditzelfde uur, op een plaats waar het zeker niet lichter was dan hier, genoeg kon zien, om een lijk aan elkander te naaien.”

„Een lijk aan elkander te naaien?” riep de roover met geveinsde verbazing, zijn blijdschap over de ontdekking verbergend. „Gij bedoelt zeker het lijkkleed, want hoe kan men een lijk aan elkander naaien?”

„Neen, neen,” zeide Moestafa; „ik meen wat ik zeg; maar daar het een geheim is, kan ik u er niet meer van vertellen.”

De roover haalde een goudstuk uit den zak.

„Kom,” zeide hij, „gij behoeft mij niets te vertellen, wat gij liever wilt verzwijgen; wijs mij alleen maar het huis, waar gij dat werk verricht hebt.”

Verlangend keek Baba Moestafa het goud aan.

„Ik wilde dat ik het kon,” antwoordde hij;

„maar, helaas! ik ben er geblinddoekt heen gebracht.”

„Wel,” hernam de roover, „ik heb wel eens gehoord, dat een blinde altijd zijn weg kan terugvinden; al zoudt gij ziende misschien verdwalen, toch is het best mogelijk, dat gij geblinddoekt den weg zoudt vinden.”

Baba Moestafa liet zich verlokken door het aanbod van een tweede goudstuk; hij besloot het te beproeven.

„Hier stond ik,” zeide hij, de plek aanwijzend, „en ik keerde mij om, zooals ik nu doe.”

De roover bond hem een doek voor de oogen, en liep naast hem door de straten, half leidende, half geleid, totdat Baba Moestafa bleef stilstaan.

„Hier was het,” zeide hij. „De deur die ik ben ingegaan moet nu aan mijn rechterhand zijn.” En werkelijk stond hij vlak tegenover het huis, dat vroeger aan Cassim had toebehoord, en waar nu Ali Baba woonde.

De roover zette nu een kruisje op de deur met een stuk krijt, dat hij daartoe opzettelijk had meegenomen; daarop nam hij Moestafa den blinddoek af, liet hem aan zijn lot over, en keerde zoo snel mogelijk terug naar de grot waar zijn makkers hem wachtten.

Even nadat de roover en de schoenlapper vertrokken waren, ging Morgiana een boodschap doen, en toen zij terugkwam, zag zij het kruisje op de deur.

„Dat is niet in den haak,” dacht zij; „òf het is een kwajongensstreek, òf er is iets gaande tegen het huis van mijn meester.”

Vlug nam zij een stuk krijt, en teekende op vijf of zes huizen links en rechts net zulke kruisjes, waarop zij geheel gerustgesteld naar huis ging, zonder iemand iets te vertellen.

Intusschen hadden de roovers van hun makker vernomen, hoe het waagstuk was afgelopen. In de wolken bij de gedachte dat de wraak reeds

zoo nabij was, maakten zij een plan om de stad binnen te komen, zonder de achterdocht der burgers op te wekken. Bij twee en drie tegelijk kwam zij langs verschillende wegen op een bepaalden tijd bij elkander op het marktplein, terwijl de hoofdman en de spion zich samen begaven naar de straat, waar de gemerkte deur moest zijn. Weldra, zooals zij verwachtten, zagen zij een deur op een kruisje er op. „Daar is het!” zeide de roover; doch toen zij verder gingen, om geen argwaan te wekken, vonden zij er nog een, en nog een, wel zes achter elkander. De merken geleken zoozeer op elkander, dat de spion, ofschoon hij er een eed op kon doen, dat hij er slechts één gemaakt had, niet kon zeggen, welk het was. De hoofdman begreep dat de onderneming mislukt was; hij keerde naar het marktplein terug, beval zijn manschappen op dezelfde wijze te vertrekken als zij gekomen waren, en gaf zelf het voorbeeld.

Toen allen weer bij elkander waren in het woud, vertelde de hoofdman hoe het gegaan was. De spion keurde het vonnis goed, dat over hem werd uitgesproken, knielde neder en werd onthoofd.

Maar daar het steeds noodig bleef voor aller veiligheid, wraak te nemen over den geduchten diefstal, bood een ander van de bende, niet afgeschrikt door het lot van zijn kameraad, op dezelfde voorwaarde aan, het onderzoek voort te zetten. Hij bereikte op dezelfde wijze het huis van Ali Baba en teekende op de deur, op een weinig in het oog vallend plekje, met rood krijt een kruisje, om het duidelijk te onderscheiden van de andere kruisen, die met wit gemerkt waren. Maar ook deze voorzorg mocht niet baten. Morgiana, aan wier blik niets ontsnapte, ontdekte het roode merk, zoodra zij uitging, en deed evenals zij met het vorige had gedaan. Toen dus de roovers kwamen, in de hoop nu toch stellig de deur te

zullen herkennen, vonden zij er niet één maar zes, allen op dezelfde manier met rood krijt geteekend.

Toen ook de tweede spion de straf voor zijn dwaling had ondergaan, bedacht de hoofdman, hoe hij nu, door op anderen te vertrouwen, reeds twee van zijn dapperste manschappen had verloren, en besloot daarom den derden aanslag zelf te ondernemen. Nadat hij, evenals de beide anderen, met behulp van Baba Moestafa de deur van Ali Baba had gevonden, teekende hij er geen kruisje op, maar bekeek haar zoo zorgvuldig, dat hij zich er niet in kon vergissen. Toen keerde hij terug naar het bosch, en deelde aan zijn bende zijn plan mede. Als oliehandelaar vermomd, zou hij naar stad gaan, en negentien muilezels meenemen, beladen met acht en dertig groote lederen zakken, waarvan echter slechts één met olie gevuld zou zijn. In de andere zakken zouden de zeven en dertig overgebleven roovers zich verbergen,

en zóó zou hij, zonder achterdocht op te wekken, al zijn manschappen bijeenbrengen waar hij hen noodig had, totdat het oogenblik van handelen zou zijn gekomen.

In een paar dagen had hij de noodige muilezels en zakken aangeschaft; de roovers werden in de zakken verborgen, en de hoofdman trok met de zwaarbeladen muilezels naar de stad, waar hij juist even voor zonsondergang de poort doorging. Hij dreef zijn dieren verder, totdat hij, toen het donker was, het huis van Ali Baba bereikt had. Juist wilde hij aankloppen en om nachtverblijf verzoeken, toen hij Ali Baba zelf aan de deur zag staan om een luchtje te scheppen na het avondeten.

„Heer,” zeide hij op eerbiedigen toon tot hem, „ik heb een grooten afstand afgelegd, om morgen hier op de markt mijn olie te verkoopen; en daar ik een vreemdeling ben, weet ik op dit uur niet, waar ik een nachtverblijf kan vinden. Als

het u niet al te veel last veroorzaakt, vergun mij dan, mijn ezels dezen nacht in uw stal te mogen bergen.”

De stem van den hoofdman klonk nu zoo geheel anders, dan wanneer hij op bevelenden toon sprak, dat Ali Baba haar niet herkende, ofschoon hij haar vroeger gehoord had. Hij willedigde niet alleen het verzoek van den vreemdeling in, doch zoodra de muilezels ontladen en bezorgd waren, noodigde hij den eigenaar uit, in huis te komen en zijn gast te zijn. Dit kwam niet geheel overeen met de plannen van den hoofdman; hij wilde zich verontschuldigen onder voorwendsel dat hij teveel moeite zou veroorzaken, maar Ali Baba wilde van geen weigering hooren. De hoofdman was dus genoodzaakt toe te geven, en zich schijnbaar vriendelijk neer te zetten aan de tafel van zijn gastheer, die langen tijd allerlei gesprekken met hem voerde.

Toen zij zouden gaan slapen, ging Ali Baba

nog even naar de keuken om Morgiana iets te zeggen. Daarvan maakte de rooverhoofdman gebruik om, onder voorwendsel van naar zijn muil-ezels te kijken, naar de binnenplaats te gaan, waar de oliezakken op een rij geplaatst waren. Bij elken zak bleef hij even staan om te fluisteren: „Als gij een handvol kiezelsteentjes hoort vallen uit het raam van de kamer waar ik slaap, dan snijdt gij den zak door en houdt u bereid, want dan is de tijd gekomen.” Toen ging hij weer naar binnen. Morgiana kwam met een licht en bracht hem naar zijn slaapkamer.

Voordat Ali Baba naar bed ging had hij tegen Morgiana gezegd:

„Morgen bij het aanbreken van den dag ga ik naar het badhuis; laat mijn badlinnen gereed leggen, en zorg dat de kok een kop goeden bouillon voor mij heeft klaar gemaakt tegen dat ik thuis kom.”

Toen Morgiana dus den gast naar zijn kamer

gebracht had, ging zij weer naar de keuken en beval den kok Abdallah, de pan voor het vleesch nat op het vuur te zetten. Terwijl zij bezig was het vleesch te schuimen, ging opeens de lamp uit, en toen zij de oliekruik zocht, bemerkte zij, dat er geen olie meer in was. Zoo laat zou er wel geen winkel meer open zijn; maar de bouillon moest worden toeberaid, en dat ging niet zonder licht.

„Heb daar maar geen zorg over,” zeide Abdallah, die zag hoe verlegen zij met de zaak was. „Op de binnenplaats is olie genoeg.”

„Dat is waar ook!” zeide Morgiana. Zij zond Abdallah naar bed, omdat hij vroeg moest opstaan om zijn meester te wekken, en ging zelf met de oliekruik naar den stal. Toen zij bij den eersten zak kwam, hoorde zij een stem daarin zeggen: „Is het tijd?”

Voor iemand, zoo vlug van begrip als Morgiana, was een sprekende zak met olie nog meer ver-

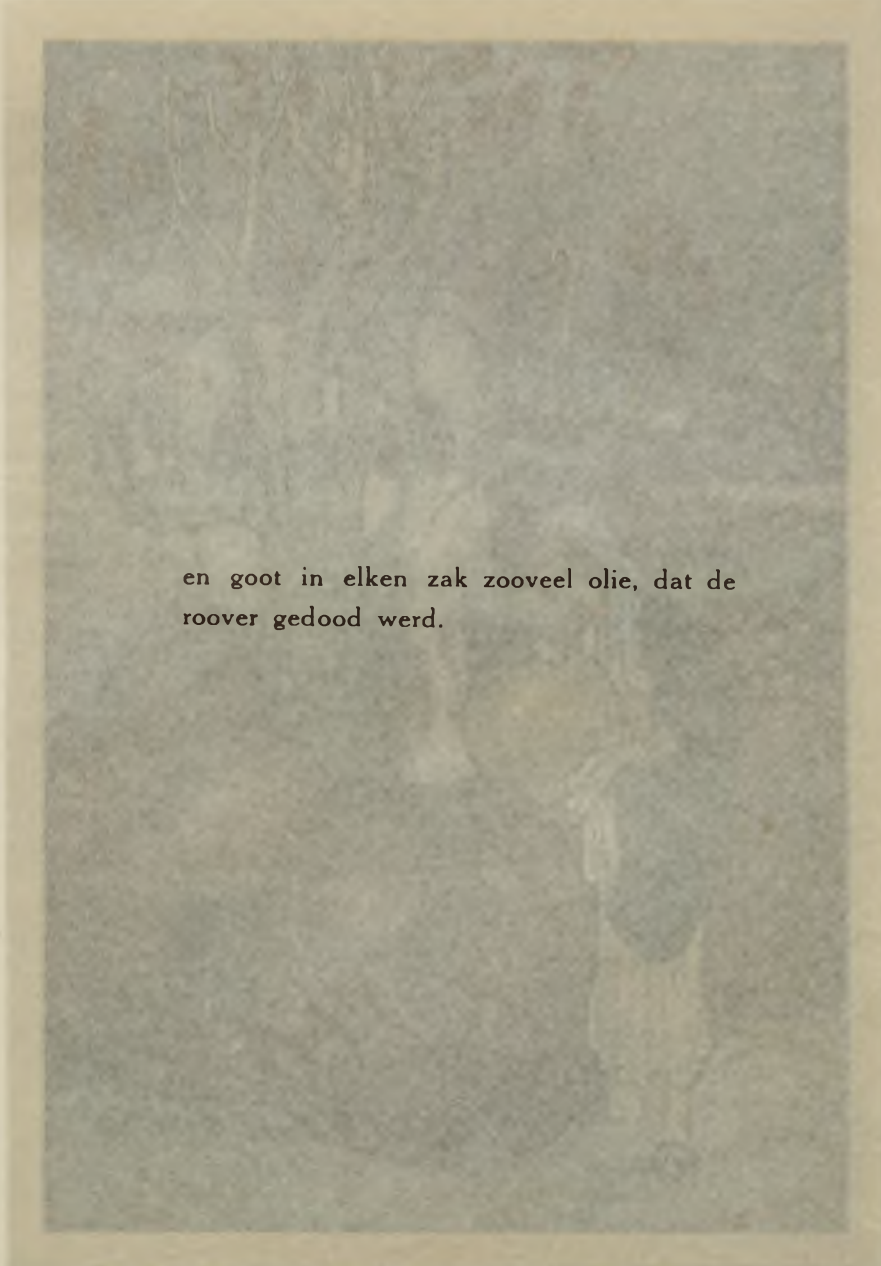
dacht dan een merk met krijt op de deur; in een oogenblik begreep zij, welk gevaar haar meester en zijn familie dreigde. Het was duidelijk dat een zak die iets vroeg, ook een antwoord verlangde; daarom antwoordde zij vlug, en zonder eenig blijk van ontsteltenis: „Nog niet, maar toch heel spoedig.” Zoo liep zij langs de zevenendertig zakken, telkens op dezelfde vraag hetzelfde antwoord gevend, totdat zij bij den zak kwam die met olie gevuld was.

Nu was de geheele zaak haar duidelijk. Zij kende de bron, waaruit haar meester zijn schatten geput had, en begreep dadelijk, dat Ali Baba, door den oliekoopman gastvrijheid te verleenen, den rooverhoofdman en zijn bende den toegang tot zijn huis geopend had. Op hetzelfde oogenblik was haar besluit genomen. Na de oliekruiden gevuld te hebben, ging zij naar de keuken, stak de lamp aan, nam een grooten ketel en zocht opnieuw den zak op, die met olie gevuld was.

Zij schonk den ketel vol, droeg hem naar de keuken, en legde een groot houtvuur aan, waarop de olie spoedig aan de kook kwam. Toen nam zij den ketel weer mee naar de plaats en goot in elken zak zooveel kokende olie, dat de daarin verborgen roover gedood werd.

Daarop keerde zij naar de keuken terug, maakte het vleeschnat voor Ali Baba gereed, doofde het vuur, blies de lamp uit, en ging bij het raam zitten, om te zien wat er nu zou gebeuren.

Het duurde niet lang of de rooverhoofdman ontwaakte uit den korten slaap dien hij zichzelf veroorloofd had; hij bemerkte dat alles stil was in huis, stond voorzichtig op en deed het raam open. Beneden stonden de zakken met olie; zachtjes wierp hij volgens afspraak een handvol steentjes tusschen de zakken, doch er kwam geen antwoord. Nog een paar maal herhaalde hij het teeken, maar ofschoon hij duidelijk de steentjes kon hooren vallen, bleef alles doodstil. Zich

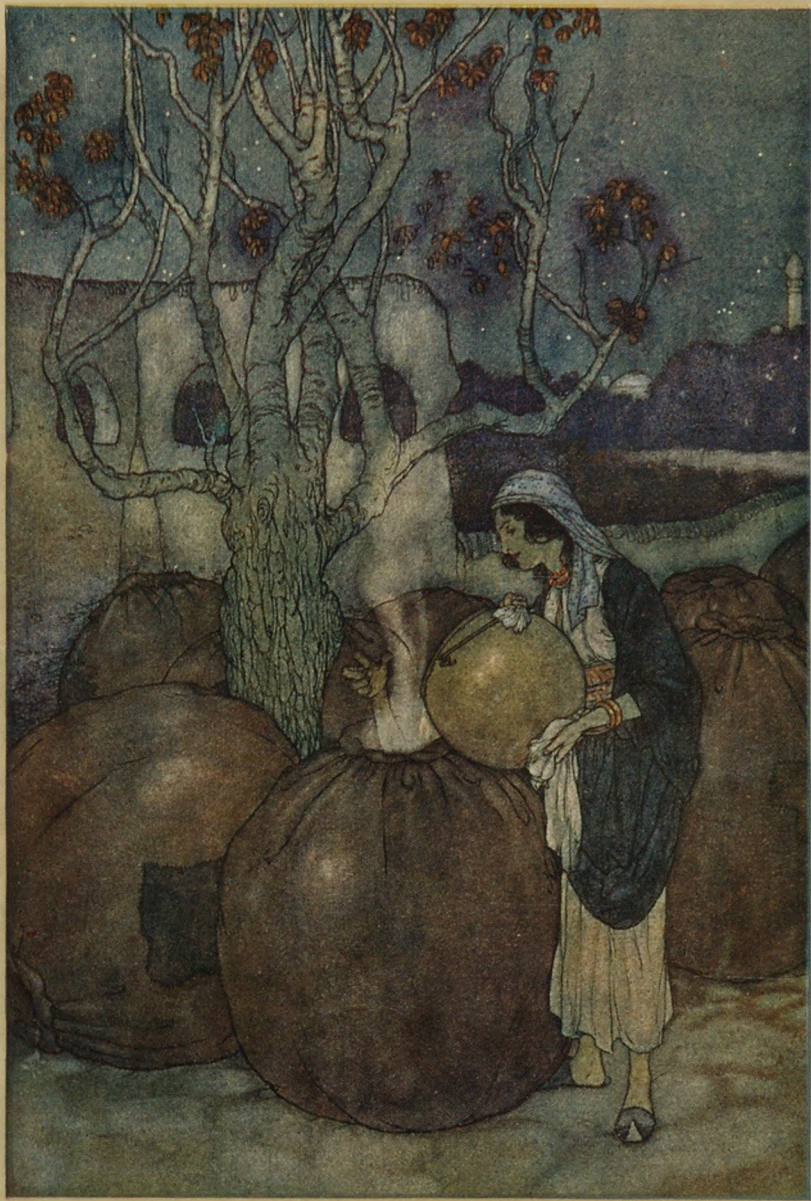

en goot in elken zak zooveel olie, dat de
roover gedood werd.

Zij schonk den ketel vol, droeg hem naar de keuken, en legde een groot houtvuur aan, waarop de olie spoedig aan de kook kwam. Toen nam zij den ketel weer mee naar de plaats en goot in elken zak zooveel kokende olie, dat de daarin verborgen roover gedood werd.

Daarop keerde zij naar de keuken terug, maakte het vleeschaf voor Ait Baba gereed, doofde het vuur, blies de lamp uit, en ging bij het raam zitten, om te zien wat er nu zou gebeuren.

Mer duurde niet lang of de rooverhoofdman ontwaakte uit den korten slaap dien hij zichzelf veroorloofd had; hij bemerkte dat alles stil was in huis, stond voorzichtig op en deed het raam open. Beneden stonden de zakken met olie; zachtjes wierp hij volgens afspraak een handvol steentjes tusschen de zakken, doch er kwam geen antwoord. Nog een paar maal herhaalde hij het reeken, maar ofschoon hij duidelijk de steentjes kon hooren vallen, bleef alles doodstil. Zich

afvragend of zijn manschappen de vlucht hadden genomen en hem in den steek gelaten hadden, of dat zij allen in slaap waren gevallen, werd hij ongerust, en begaf zich haastig naar de plaats. Reeds bij den eersten zak kwam hem een geur van gekookte olie te gemoet, en toen hij erin keek, ontdekte hij het verstijfde en verwrongen lijk van zijn makker. Bij elken zak vond hij hetzelfde, totdat hij bij den zak kwam waarin de olie geweest was. De ontbrekende olie toonde hem duidelijk, op welke wijze zijn makkers gestorven waren. Doodelijk ontsteld bij deze ontdekking, en volkomen begrijpend, welk gevaar ook hem nu dreigde, toefde hij geen oogenblik langer, maar ontsloot de tuindeur met een valschen sleutel, en maakte, van den eenen muur op den anderen klimmend, dat hij de stad uit kwam.

Toen Morgiana, die al dien tijd de wacht had gehouden, verzekerd was dat hij voorgoed was vertrokken, legde zij het badlinnen voor haar

meester gereed, en ging naar bed, voldaan over haar arbeid van dien dag.

Den volgenden morgen begaf Ali Baba, door zijn slaaf gewekt, zich vóór het aanbreken van den dag naar het badhuis. Bij zijn terugkomst was hij zeer verbaasd, dat de koopman vertrokken was met achterlating van zijn muilezels en zijn zakken. Hij vroeg Morgiana naar de reden daarvan.

„Die zult gij ontdekken,” zeide zij, „als gij maar wilt kijken in den eersten zak dien gij aantreft.”

Ali Baba opende een zak, en deinsde, toen hij een man zag, met een kreet van schrik terug.

„Wees niet bang,” sprak Morgiana, „hij is dood en kan u dus geen kwaad doen, evenmin als de anderen, die gij zult vinden als gij verder kijkt.”

Ali Baba liep van den eenen zak naar den anderen; overal vond hij dezelfde afgrijselijke ver-

tooning, zoodat ten laatste zijn knieën onder hem beefden; en toen hij eindelijk aan den ledigen oliezak kwam, bleef hij een poosje onbeweeglijk staan, Morgiana verbaasd en vragend aanstarend.

„En wat is er van den koopman geworden?” vroeg hij ten laatste.

„Om u dat te vertellen,” zeide Morgiana, „moet gij de geheele geschiedenis vernemen, en dat gaat beter, als gij eerst uw bouillon hebt gebruikt.”

Doch de nieuwsgierigheid van Ali Baba was zoo groot, dat hij niet wilde wachten. Zonder verder uitstel vertelde zij hem dus de geheele geschiedenis, voor zoover zij die wist, van het begin tot het einde. Behendig het een met het ander in verband brengend, maakte zij hem duidelijk, dat er een samenzwering tegen hem was beraamd, die zij vlug en gelukkig verijdeld had.

„En nu, meester,” besloot zij haar verhaal, „blijf op uwe hoede, want al zijn dezen hier allen

dood, één is er in het leven gebleven en wel, als ik mij niet vergis, de hoofdman van de bende. En juist daarom is hij het meest te vreezen, en zal hij te minder zijn plannen tot wraak opgeven."

Toen Morgiana had uitgesproken, zag hij in, dat hij haar niet slechts het behoud van zijn goederen, maar zijn leven te danken had. Zijn hart was vervuld van dankbaarheid.

„Eer ik sterf, zal ik u de belooning geven die gij verdiend hebt," zeide hij. „En als bewijs daarvan schenk ik u op het oogenblik de vrijheid."

Dit teeken van goedkeuring vervulde Morgiana's hart met blijdschap; zij had echter geen lust om zulk een goeden meester te verlaten, zelfs al was zij overtuigd geweest, dat alle gevaar voorbij was. De vraag, die het eerst voor de hand lag, was: waar de lijken moesten blijven. Gelukkig was er aan het eind van den tuin een dicht boschje. Onder de boomen kon Ali Baba een

lange groeve maken, zonder dat het de aandacht trok van de bureu. Hier werden de zeven-entertig roovers naast elkander in gelegd, de ruimte werd aangevuld en de grond weer gelijk gemaakt.

De rooverhoofdman had intusschen de vlucht genomen naar het bosch. In de grot werd hij overstelpst door een gevoel van somberheid en verlatenheid.

„Helaas!” riep hij, „mijn kameraden, die deelnaamt aan mijn avonturen en mede recht hadt op mijn schatten, hoe zal ik kunnen leven zonder u? Waarom bracht ik u in een toestand, waar dapperheid niet mocht baten, en de dood u maakte tot voorwerpen van bespotting? Waart gij met het zwaard in de hand bezweken, dan zou mijn droefheid zeker minder groot zijn! En wat blijft mij nu anders over, dan uw dood te wreken, en door dit zonder hulp te volbrengen, te bewijzen dat ik waardig was, hoofdman te zijn van zulk een bende?”

Den volgenden morgen vroeg begaf hij zich behoorlijk vermomd naar de stad, en nam zijn intrek in een khan. Hij knoopte een gesprek met den eigenaar aan, en vroeg, of er de laatste dagen ook iets bizonders in de stad was voorgevallen. Doch de eigenaar, ofschoon spraakzaam genoeg, wist hem niets te vertellen over hetgeen hem het meeste belang inboezemde; want Ali Baba, die voor iedereen den oorsprong van zijn rijkdom moest verbergen, moest vanzelf wel zwijgen over de gevaren, die het bezit daarvan hem bracht.

Daarop vroeg de hoofdman, waar een winkel te huur stond; hij vond er een die hem beviel, sloot een overeenkomst met den eigenaar, en had het huis weldra voorzien van allerlei rijke stoffen, tapijten en juweelen, die hij nu en dan in het diepste geheim meebracht uit de grot.

Toevallig lag dat huis tegenover den winkel die aan Cassim had toebehoord, en waar nu de zoon van Ali Baba woonde. Weldra maakte deze

kennis met den nieuwen koopman, die den naam van Cogia-Houssain had aangenomen; en daar de jonge man een knap uiterlijk, goede manieren en een vriendelijk karakter had, werd de kennismaking weldra van meer vriendschappelijken aard.

Cogia-Houssain deed al wat hij kon om de zoogenaamde vriendschap krachtiger te maken, vooral daar hij spoedig ontdekte, dat de jonge man de zoon van Ali Baba was. Voortdurend overlaadde hij hem met kleine geschenken en uitnoodigingen, zoodat de ander wel verplicht was van zijn kant die beleefdheden te beantwoorden.

De zoon van Ali Baba had daarvoor in zijn winkel echter geen ruimte genoeg; hij vertelde zijn vader, in welke moeielijkheid hij tengevolge van Cogia-Houssain's vriendschapsbewijzen verkeerde, en Ali Baba was dadelijk bereid, hem te hulp te komen.

„Mijn zoon,” zeide hij, „morgen is het feestdag, en zijn alle winkels gesloten; noodig na het

middagmaal Cogia-Houssain uit tot een wandeling, kom op den terugweg hier langs, en vraag hem, binnen te komen. Dat is beter dan een plechtige uitnoodiging, en Morgiana zal zorgen, dat het avondeten gereed is.”

Dit voorstel was den zoon van Ali Baba volkomen naar den zin. Den volgenden dag nam hij Cogia-Houssain als bij toeval mede langs het huis, bleef daar staan en verzocht hem, binnen te komen.

Cogia-Houssain, die zijn list zoo plotseling zag gelukken, begon tegenwerpingen te maken, doch Ali Baba kwam zelf aan de deur, en drong er zoo vriendelijk op aan dat hij zou binnenkomen, dat hij weldra aan de tafel zat, waarop het eten gereed stond.

Doch nu deed zich een onverwachte moeilijkheid voor. Hoe slecht de roover ook mocht zijn, zóó verdorven was hij toch nog niet, dat hij het zout zou eten van den man dien hij wilde dooden.

Hij begon zich dus met een vloed van woorden te verontschuldigen; en toen Ali Baba naar de reden van die weigering vroeg, gaf hij ten antwoord:

„Heer, ik ben zeker, dat gij de reden van mijn besluit zoudt billijken, als gij die wist. Het zij u genoeg, dat ik mij tot regel gesteld hebt, van geen gerecht te eten, waarin zout is. Hoe kan ik dus aan uw tafel aanzitten, wanneer ik alle spijzen moet weigeren, die mij worden voorgezet?”

„Als dat uw bezwaar is,” zeide Ali Baba, „dan is het gemakkelijk uit den weg te ruimen.” Hij liet in de keuken zeggen, dat er in geen der gerechten, die den gast zouden voorgezet worden, zout mocht komen. „Dus,” zeide hij tot Cogia-Houssain, „zal ik toch de eer hebben, waarnaar ik verlangde, om u onder mijn eigen dak de gastvrijheid te vergelden, die gij mijn zoon be- toond hebt.”

Morgiana, die juist het avondeten zou binnen brengen, was niet in haar schik met dit bevel.

„Wat is dat voor een lastig mensch, die geen zout wil eten?” zeide zij. „Het moet de moeite waard zijn, hem eens te zien.”

Toen dus de spijzen zonder zout gereed waren, hielp zij ze zelf naar binnen brengen. Nauwelijks had zij Cogia-Houssain gezien, of zij herkende hem, ondanks zijn vermomming; en toen zij met aandacht zijn bewegingen gadesloeg, bemerkte zij, dat hij onder zijn gewaad een dolk had verborgen.

„Ha!” dacht zij bij zichzelf, „dat is een goede reden! Want wie kan zout eten met den man, dien hij vermoorden wil? Maar hij zal mijn meester niet dooden, als ik er iets aan doen kan.”

Morgiana wist, dat de roover de beste gelegenheid zou hebben om zijn plan ten uitvoer te brengen, na afloop van den maaltijd, wanneer hij met Ali Baba en zijn zoon alleen in het vertrek zou blijven, om nog een glas wijn te drinken.

Zóó had Cogia-Houssain het zich ook werkelijk voorgesteld. Daarom verliet zij haastig de kamer, en kleepte zich als danseres, met het kapsel en het masker, dat bij haar dans behoorde. Zij deed een zilveren gordel aan, waaraan een dolk met een zilveren gevest hing. Zoo uitgedoscht, zeide zij tot Abdallah, den kok:

„Neem uw tamboerijn en laat ons naar binnen gaan, om ter eere van den gast van onzen meester te dansen.”

Abdallah nam zijn tamboerijn, om voor Morgiana te spelen. Met een diepe buiging trad zij binnen en bleef staan om verdere bevelen af te wachten. Ali Baba, ziende dat zij ter eere van den gast een dans wenschte uit te voeren, zeide vriendelijk:

„Kom binnen, Morgiana, en laat Cogia-Houssain eens zien wat gij kunt.”

Onmiddellijk begon Abdallah op zijn tamboerijn te slaan en een dansmelodie voor Morgiana té spelen. Met veel bevalligheid en welvoeglijkheid

bracht zij verschillende figuren ten uitvoer, rustig en gemakkelijk, zooals slechts de bekwaamste danseressen in staat zijn te doen. Als laatste figuur trok zij den dolk, en voerde daarmede een dans uit, die in verrassende afwisseling, vlugheid en behendigheid van bewegingen alles overtrof, wat zij tot dusverre te zien had gegeven.

Beurtelings richtte zij den dolk op haar eigen borst of op een der toeschouwers; doch op het punt van toe te stooten, trok zij hem weer terug. Ten slotte, als buiten adem, greep zij met de linkerhand Abdallah's instrument, en hield, steeds met den dolk in de rechterhand, den tamboerijn aan haar meester voor, volgens de gewoonte van danseressen die een belooning vragen. Ali Baba wierp er een goudstuk in; zijn zoon eveneens. Toen trad zij op dezelfde wijze naar Cogia-Houssain toe, die zijn beurs zocht; onder de tamboerijn stootte zij toe, en eer hij het wist, had haar dolk zijn hart doorboord.

Als laatste figuur trok zij den dolk

brecht zij verschillende figuren ten uitvoer, rustig en gemakkelijk, zooals slechts de bekwaamste danseressen in staat zijn te doen. Als laatste figuur trok zij den dolk, en voerde daarmede een dans uit, die in verrassende afwisseling, vlugheid en behendigheid van bewegingen alles overtrof, wat zij tot dusverre te zien had gegeven.

Beurtelings richtte zij den dolk op haar eigen borst of op een der toeschouwers: doch op het punt van toe te stooten, trok zij hem weer terug. Ten slotte, als buiten adem, greep zij met de linkerhand Abdallah's instrument, en hield, steeds met den dolk in de rechterhand, den tamboerijn aan haar meester voor, volgens de gewoonte van danseressen die een belooning vragen. Ali Baba wierp er een goudstuk in; zijn zoon eveneens. Toen trad zij op dezelfde wijze naar Cogia-Houssain toe, die zijn beurs zocht; onder de tamboerijn stootte zij toe, en eer hij het wist, had haar dolk zijn hart doorboord.

Op het zien van hun gast die dood achterover viel, uitten Ali Baba en zijn zoon een kreet van afschuw.

„Ellendig schepsel!” riep Ali Baba, „welk een ongeluk en schande hebt gij nu over ons gebracht!”

„Neen,” antwoordde Morgiana, „ik bracht u geen ongeluk, maar redde u het leven: zie en overtuig u zelf, wat voor een man het was, die weigerde zout met u te eten.”

Zij ontrukte den dooden roover zijn vermomming, zoodat de dolk te voorschijn kwam, en nu eerst herkende haar meester het gelaat van zijn vijand.

Toen Ali Baba begreep, dat Morgiana hem voor de tweede maal het leven had gered, kende zijn dankbaarheid geen grenzen. Hij nam haar in zijn armen en omhelsde haar als een dochter.

„Nu is de tijd daar,” zeide hij, „om mijn belofte te vervullen; en hoe kan ik dit beter doen, dan door u met mijn zoon te laten trouwen?”

Welverre van den jongen man onwelkom te zijn, vervulde dit voorstel een reeds lang door hem gekoesterden wensch. Weinige dagen later werd de bruiloft met groote vreugde en plechtigheid gevierd, en het huwelijk, onder zulke goede voorteekens gesloten, was zoo gelukkig als het stervelingen maar te beurt kan vallen.

Het geheim van het roovershol bleef het eigendom van Ali Baba en zijn nakomelingen; en daar zij hiervan een gepast en gematigd gebruik maakten, kwamen zij hoog in aanzien in de stad, en genoten de achting en den eerbied van allen die hen kenden.

DE GESCHIEDENIS VAN HET TOOVERPAARD.

IN het land der Perzen leefde in oude tijden een koning, die drie dochters en een eenigen zoon had, zoo schoon, dat zij aller blikken tot zich trokken als de opkomende maan bij heldere lucht. In dat land was het de gewoonte, dat er met nieuwjaar een groot feest werd gehouden, waarbij leden van alle standen, van de hoogste tot de laagste, den koning met geschenken kwamen begroeten. Zoo gebeurde het eens, dat drie wijzen, meesters in hun beroep, zich vertoonden voor den koning die op zijn

troon zat, en hem geschenken brachten. De eerste had een gouden pauw, die ieder uur met de vleugels sloeg en een schreeuw gaf. De koning wilde dat geschenk wel aannemen, en beval den uitvinder een ruime belooning te geven. De tweede had een bazuin vervaardigd, die, boven de poort van een stad geplaatst, vanzelf geluid gaf, als iemand de stad wilde binnengaan, zoodat nooit een vijand bij verrassing kon binnendringen. En toen de koning deze eigenaardigheid ontdekt had, nam hij de bazuin aan, en liet den maker rijk beloonen.

Doch het geschenk van den derden wijze, een Indiër, bleek de beide anderen ver te overtreffen. Hij bracht een paard mede van ivoor en ebbenhout, en beweerde dat het dier, op bevel van zijn eigenaar of iemand anders die het geheim kende, zich in de lucht kon verheffen en wegvliegen, en in wonderbaarlijk korten tijd de meest verwijderde plaatsen bereiken. De koning, verbaasd over deze verzekering, en verlangend, de waarheid

ervan te onderzoeken, wist niet recht, wat hij doen zou, want de Indiër verkoos het geheim niet mede te deelen, eer hij de door hemzelf bepaalde belooning had ontvangen. Nu stond er ongeveer drie mijlen van de stad een berg, welks top allen duidelijk konden onderscheiden; om dus allen te doen zien dat de Indiër de waarheid gesproken had, beval de koning, op dien berg wijzend:

„Ga daarheen, en breng mij een tak van den palmboom die aan den voet van dien berg groeit; dan zal ik gelooven dat het waar is, wat gij mij gezegd hebt.”

Onmiddellijk zette de Indiër den voet in den stijgbeugel en sprong op het paard; nauwelijks had hij een kleine schroef omgedraaid die in den zadelknop verborgen was, of het paard steeg omhoog en voerde hem met verbazende snelheid mede, onder het gejuich der toeschouwers; en terwijl allen hem nog nastaarden in verbazing over

zulk een plotseling verdwijnen, keerde hij reeds terug met den palmtak, daalde weer op dezelfde plek vanwaar hij den tocht had ondernomen, en legde met een diepe buiging den tak neder aan de voeten des konings.

De koning was verrukt over de verwonderlijke eigenschappen van het paard, en brandde van verlangen om het te bezitten. Hij beval den Indiër, te zeggen welke belooning hij verlangde, en verzekerde dat geen prijs hem te hoog zou zijn.

„Daar Uwe Majesteit mijn uitvinding op zulk een hoogen prijs schat,” antwoordde de wijze, „vrees ik niet, dat de belooning, die ik vraag, te hoog zal zijn. Schenk mij de hand van de schoonste uwer drie dochters en het paard zal u toebehooren.”

Op zulk een aanmatigenden eisch barstten alle hovelingen in een luid gelach uit; alleen de koning, in zijn vurige begeerte om dien schat te bezitten, aarzelde nog, welk antwoord hij zou geven. Toen

's konings zoon, prins Firouz Shah, zag, dat zijn vader luisterde naar zulk een schandelijk voorstel, sprong hij op van verontwaardiging; en zijn besluit om zijn eigen eer en die van zijn zuster te verdedigen, deed hem den koning aldus aanspreken:

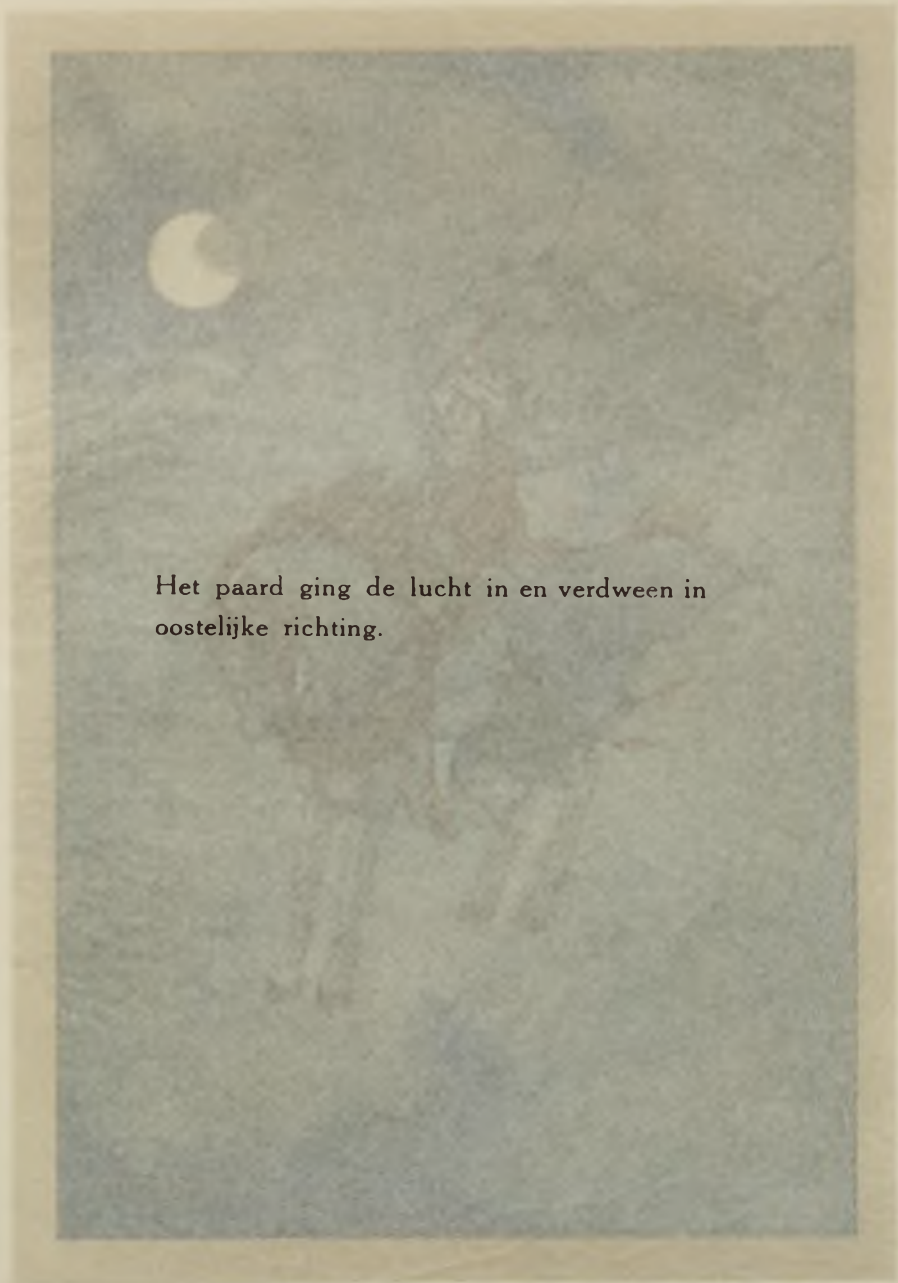
„Vergeef mij, Sire, dat ik de vrijheid neem, om te spreken. Maar hoe zou het mogelijk zijn, dat de grootste en machtigste aller monarchen een verbintenis sloot met zulk een nieteling? Ik smEEK u, wel te overwegen, wat gij verschuldigd zijt, niet alleen aan u zelf, maar ook aan uwe voorouders en uwe kinderen.”

„Mijn zoon,” antwoordde de koning van Perzië, „wat gij zegt, is tot zekere hoogte volkomen waar; maar gij schat de waarde niet hoog genoeg van zulk een onvergelykelyk wonder als dit paard blijkt te zijn, en houdt er evenmin rekening mede, hoezeer het mij zou spijten als een ander vorst het mocht bezitten. Al heb ik dus nog niet toegestemd in het voorstel van den Indiër, geheel

verwerpen kan ik het niet. Eerst moet ik echter met zekerheid weten, dat het paard ook aan anderen zal gehoorzamen dan aan zijn uitvinder. Anders zou ik er weinig aan hebben, al werd ik de eigenaar van het dier.”

De Indiër, die gedurende dit gesprek wat op zijde was gegaan, was nu van hoop vervuld, daar hij bemerkte, dat de koning zijn eisch niet geheel en al verwierp, en hoogstwaarschijnlijk meer verlangen zou, het tooverpaard zijn eigendom te noemen, naarmate hij meer bekend werd met de eigenschappen van het dier. Toen nu de koning vertelde, dat het paard een onpartijdige proef zou afleggen onder een anderen ruiter, stemde de Indiër gereedelijk hierin toe; vooral toen de prins zijn schijnbaren tegenstand opgaf en zich aanbood, om de proef te wagen.

De koning gaf zijn toestemming, de prins besteeg het paard, en in zijn verlangen om den koning tijd te geven tot kalm nadenken, wachtte

Het paard ging de lucht in en verdween in
oostelijke richting.

verwerpen kan ik het niet. Eerst moet ik echter met zekerheid weten, dat het paard ook aan anderen zal gehoorzamen dan aan zijn uitvinder. Anders zou ik er weinig aan hebben, al werd ik de eigenaar van het dier."

De Indiër, die gedurende dit gesprek wat op zijde was gegaan, was nu van hoop vervuld, daar hij bemerkte, dat de koning zijn eisch niet geheel en al verweert, en hoogstwaarschijnlijk meer verlangen was, het overpaard zijn eigendom te noemen, naarmate hij meer bekend werd met de eigenschappen van het dier. Toen de koning vertelde, dat het paard een onpaardige proef zou afleggen onder een anderen ruiter, stemde de Indiër gereedelijk hierin toe; vooral toen de prins zijn schijnbaren tegenstand opgaf en zich aanbood, om de proef te wagen.

De koning gaf zijn toestemming, de prins besteeg het paard, en in zijn verlangen om den koning tijd te geven tot kalm nadenken, wachtte

hij niet om naar de verdere aanwijzingen van den Indiër te luisteren, doch draaide de schroef om, zooals hij den ander had zien doen. Het paard ging plotseling de lucht in, verdween in oostelijke richting en was buiten het gezicht, vlugger dan een afgeschoten pijl.

Nauwelijks waren paard en ruiter verdwenen, of de koning voelde opeens angst voor de veiligheid van zijn zoon; en ofschoon de wijze terecht alle schuld van zich kon werpen, daar de jonge prins in zijn ongeduld hem belet had de aanwijzingen te geven, waardoor hij veilig had kunnen terugkeeren, liet de koning den Indiër het volle gewicht van zijn ontevredenheid gevoelen. Hij vloekte den dag, waarop zijn oogen het tooverpaard voor het eerst aanschouwd hadden, en liet den maker daarvan in de gevangenis werpen, met de verzekering dat het hem het leven zou kosten, indien de prins niet binnen een zekeren tijd was teruggekeerd.

Nu had de Indiër alle redenen om te betreuren dat zijn eerzucht hem in dezen toestand gebracht had, want de prins, wiens afkeer van zijn voorstel hem zeer goed bekend was, behoefde slechts uit te blijven, om hem tot den ondergang te brengen. Het is echter onnoodig dat verstandige menschen medelijden hebben met het mislukken van aanmatigende eischen; laat ons daarom terugkeeren tot prins Firouz Shah, dien wij met ongeloofelijke snelheid op den rug van het tooverpaard door de lucht zagen vliegen.

Een tijd lang dacht de prins, vertrouwend op zijn behendigheid als ruiter, en niet beangst door de snelheid waarmede, of de hoogte waarop hij werd voortgestuwd, aan geen terugkeer; doch opeens viel hem in, dat zijn vader ongerust zou zijn, en daar hij liefdevol en bedachtzaam van aard was, trachtte hij onmiddellijk zijn paard een anderen weg te doen inslaan. Hij draaide de schroef, die hij bij het opstijgen in beweging

gebracht had, naar den anderen kant, doch tot zijn verbazing steeg het paard hierop nog hooger en vloog nog sneller voort. Had hij toen den moed verloren, dan had zijn toestand gevaarlijk kunnen worden; hij bewaarde echter zijn gewone koelbloedigheid en begon te zoeken naar de middelen om den spoed van het paard te vertragen. Weldra ontdekte hij onder de manen een kleinere schroef, en toen hij die aanraakte, voelde hij, dat hij daalde met een snelheid, die verminderde naarmate hij de aarde naderde.

Onder het dalen verflauwde het daglicht en binnen weinige minuten was het zoo donker, dat de prins zijn omgeving niet meer kon onderscheiden. Toen hij afstapte, bevond hij zich op een effen vlakke, aan alle kanten omringd door iets, wat boven den beganen grond uitstak.

Hij stond op het dak van een groot paleis, met marmeren balustraden, die het in terrassen verdeelden, en aan den eenen kant een trap waar-

langs men in het paleis kon komen. Prins Firouz Shah, altijd gereed wanneer een avontuur hem wenkte, ging op den tast in het donker die trap af tot aan een portaal, waar hij een deur zag openstaan, die toegang gaf tot een vertrek waar een flauw licht brandde.

De prins bleef op den drempel staan om te luisteren; hij hoorde echter niets dan de zware ademhaling van slapende mannen. Hij duwde de deur verder open en ging de kamer binnen. Daar lagen voor een andere deur zwarte eunuchen, in diepen slaap, elk met een ontbloot zwaard in de hand. Hij begreep dadelijk, dat er achter die deur iets moois moest liggen; het gevaar trotseerend liep hij door, stapte vlug over hun zwaarden heen, en ging door de zijden gordijnen de andere kamer binnen. Hier ontwaarde hij, te midden van vorstelijke weelde, een aantal rustbedden, waarvan één wat hooger stond dan de anderen. Op elk bed lag een mooie jonge dame;

doch op het bed dat op een verhevenheid stond, lag een gestalte van zoo volmaakte, betooverende schoonheid, dat de prins, toen hij haar aanschouwd had, geen kracht of wil meer had om zich te verwijderen. Zachtjes naderde hij de slapende, knielde bij het bed en trok haar even aan de mouw. De prinses — want dit moest zij zijn als haar rang gelijk was aan haar schoonheid — opende haar schitterende oogen, en staarde met kalme verbazing den vorstelijken jongeling aan, wiens knap uiterlijk en eerbiedige houding alle vrees verdreven.

Toevallig had juist in dien tijd een zoon van den koning van Indië de hand der prinses gevraagd; doch haar vader, de koning van Bengalen, had hem afgewezen om zijn onaangenaam woest voorkomen. Toen nu de prinses iemand, naar het uiterlijk een prins, voor haar bed geknield zag, meende zij, dat hij niemand anders kon zijn dan de afgewezen minnaar, dien zij slechts van

hooren zeggen kende. Zij aanschouwde hem met een stralenden blik en zeide glimlachend:

„Bij Allah! Mijn vader sprak onwaarheid, toen hij zeide, dat gij er niet goed uitzagt!”

Uit deze woorden en den blik die ze vergezelde, maakte prins Firouz Shah op, dat de prinses hem gunstig gezind was; hij aarzelde daarom niet langer, haar te vertellen in welk een moeielijken toestand hij zich bevond. Van haar kant luisterde de prinses met levendige belangstelling naar zijn verhaal, en vernam, niet zonder heimelijke voldoening, dat de bezoeker in rang en waardigheid haar gelijke was.

Intusschen waren de hofdames ontwaakt en zagen met doodelijke ontsteltenis, dat een schoone jonge man geknield lag aan de voeten hunner meesteres. De prinses, ziende dat zij wakker waren, beval met volmaakte kalmte, dat er dadelijk een kamer moest gereed gemaakt worden, waar de prins kon slapen, en zich herstellen van de ver-

en gunde haar vrouwen geen rust, eer zij
voldaan was, over hetgeen haar spiegel haar
verried.

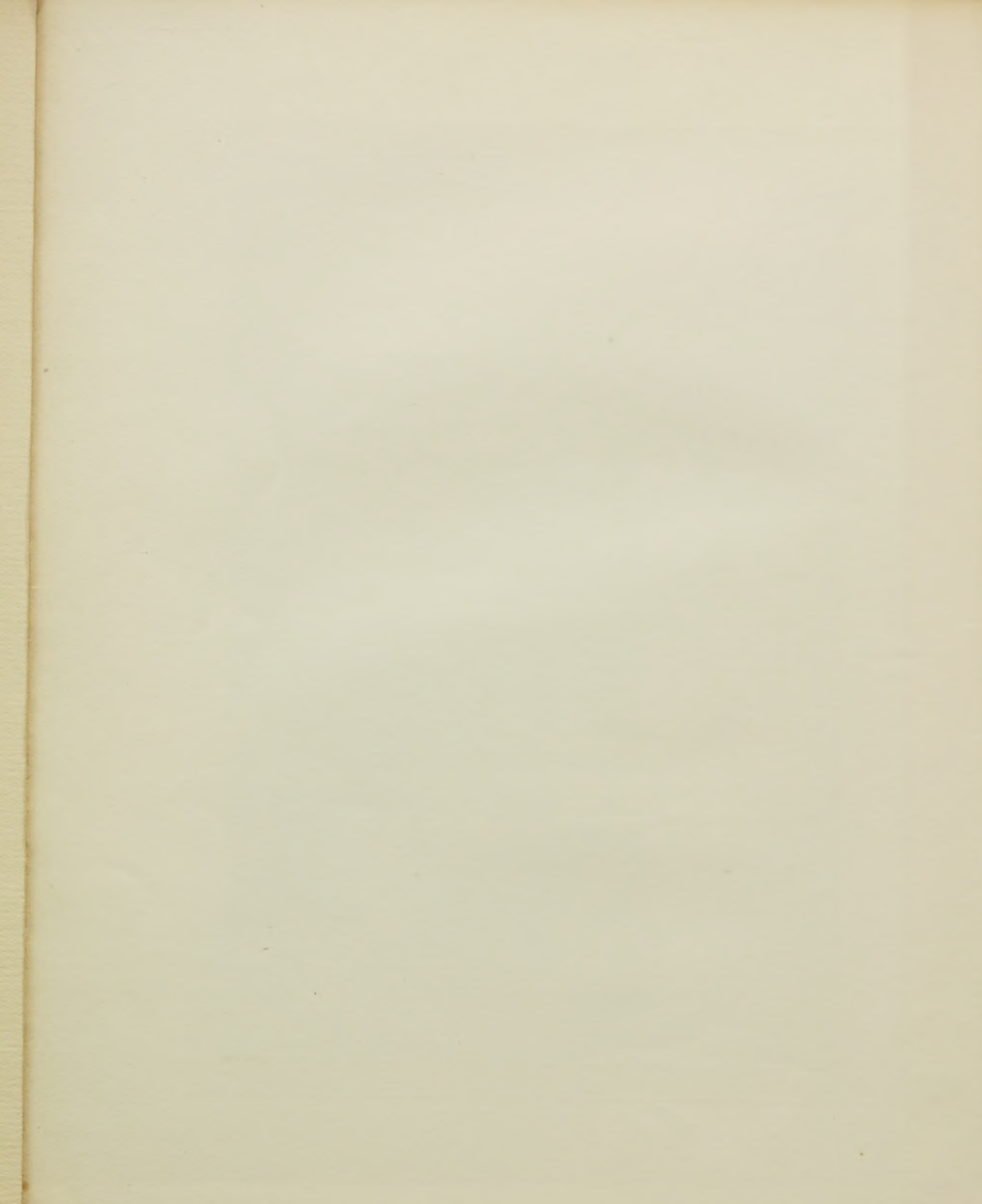
hooren zeggen kende. Zij aanschouwde hem met een stralenden blik en zeide glimlachend:

„By Allah! Mijn vader sprak onwaarheid, toen hij zeide, dat gij er niet goed uitzaagt!”

Uit deze woorden en den blik die ze vergezelde, maakte prins Firouz Shah op, dat de prinses hem gunstig gezind was: hij vertelde daarom niet langer, haar te vertellen in welk een moedlijken toestand hij zich bevond. Van haar kant luisterde de prinses met levendige belangstelling naar zijn verhaal en verloor niet zonder hemelrijke volharding de bezwaarde zwaarte en waardigheid haar gelijke was.

Intusschen waren de hofdames ontwaakt en zagen met doodelijke ontsteltenis, dat een schoone jonge man geknield lag aan de voeten hunner meesteres. De prinses, ziende dat zij wakker waren, beval met volmaakte kalmte, dat er dadelijk een kamer moest gereed gemaakt worden, waar de prins kon slapen, en zich herstellen van de ver-

moeienissen zijner reis. Tegelijk gaf zij bevelen voor een rijken maalijd, die moest aangericht worden tegen den tijd, dat hij gereed zou zijn, er deel aan te nemen.

Toen de prins zich verwijderd had, stond zij op en begon zich met juweelen en rijke gewaden te tooien; zij begoot zich met welriekend water, en gunde haar vrouwen geen rust, eer zij voldaan was, over hetgeen haar spiegel haar verried. Na tallooze vergeefsche pogingen, en nadat alles gedaan was, om door middel van de kunst haar schoonheid nog te verhoogen, zond zij iemand om te vragen, of de prins reeds ontwaakt was, en haar wilde ontvangen.

Deze boodschap deed den prins haastig opstaan en zich aankleeden, en ofschoon het nog nauwelijks dag was, hoorde hij overal in het paleis, dat men reeds bezig was, om een feestmaal te zijner eer gereed te maken.

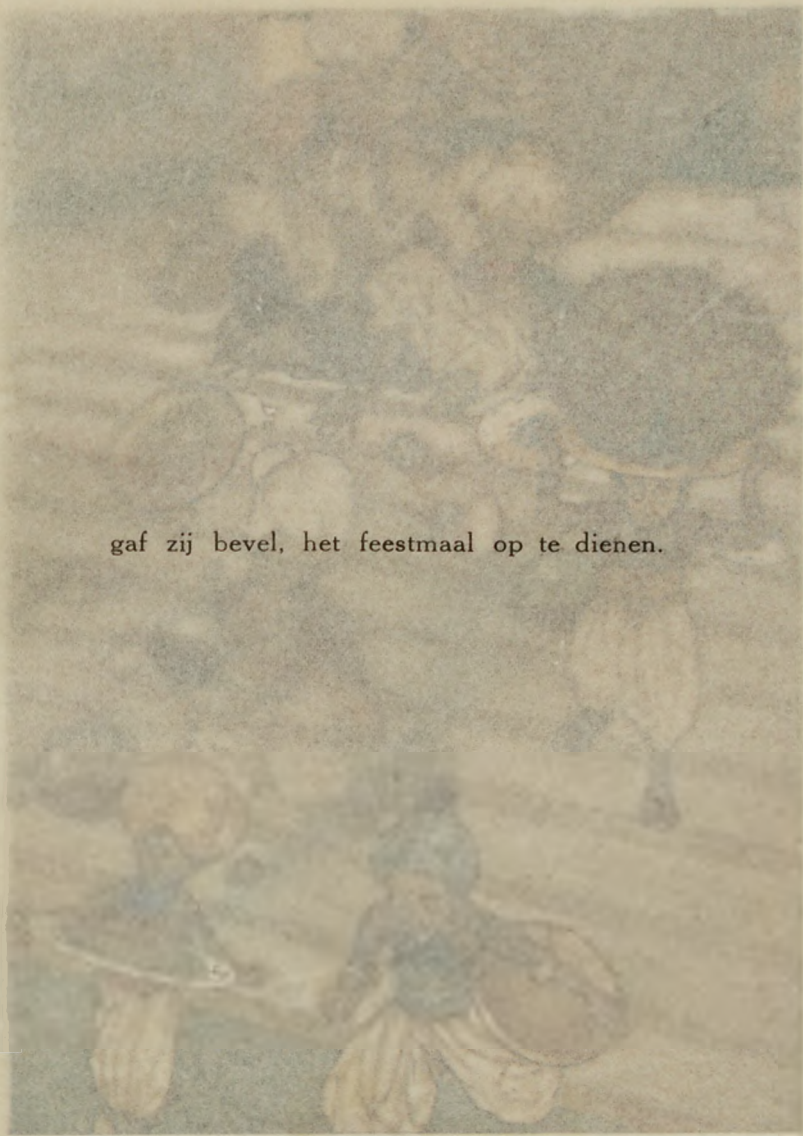
Weldra verscheen de prinses zelf om te vragen

hoe hij geslapen had; en toen zij op dit punt gerust was, gaf zij bevel het feestmaal op te dienen. Alles was even prachtig, doch de prinses maakte voortdurend verontschuldigingen, omdat het feest zulk een hoogen gast onwaardig was.

„Gij moet mij vergeven, prins,” zeide zij, „dat ik u met zoo weinig praal ontvang; doch de opperste der eunuchen mag hier niet zonder mijn bepaald verlof binnentreden, en ik vreesde dat wij overal elders zouden gestoord worden.”

Prins Firouz Shah was nu overtuigd dat de prinses hem evenzeer genegen was als hij haar; maar ofschoon zijn teederheid en hartstocht met ieder woord toenamen, vergat hij toch den eerbied niet aan haar rang en deugd verschuldigd. Een harer kamer-vrouwen echter, duidelijk ziende, hoe de zaak zou afloopen, en voor zichzelf de gevolgen van een plotselinge ontdekking vrezend, sloop heimelijk weg zonder iets tot de anderen te zeggen. Haastig liep zij naar den opperste der eunuchen en riep:

gaf zij bevel, het feestmaal op te dienen.

hoe hij geslapen had; en toen zij op dit punt
geen was, gaf zij bevel het feestmaal op te dienen.
Alles was even prachtig, doch de prinses maakte
voordurend verontschuldigingen, omdat het feest
zulk een hoogen gast onwaardig was.

„Gij moet mij vergeven, prins,” zeide zij, „dat
ik u met zoo weinig praal ontvang; doch de
opperste der eunuchen mag hier niet zonder mijn
bepaald verlof binnentreden, en ik vreesde dat
wij overal elders zouden gestoord worden.”

Prins Firouz Shah was nu overtuigd dat de prin-
ses hem evenveel genegen was als hij naar ^{het bevel, het feestmaal op te dienen.} maar of-
schoon zijn teederheid en hartstocht met ieder
woord toenamen, vergat hij toch den eerbied niet aan
haar rang en deugd verschuldigd. Een harer kamer-
vrouwen echter, duidelijk ziende, hoe de zaak zou
afloopen, en voor zichzelf de gevolgen van een
plotselinge ontdekking vrezend, sloop heimelijk
weg zonder iets tot de anderen te zeggen. Haastig
liep zij naar den opperste der eunuchen en riep:

„O, ongelukkige man, hoe hebt gij zoo slecht de wacht kunnen houden, toen gij de eer van den koning te bewaken hadt? En wie is de man of de geest, dien gij tot onze meesteres hebt toegelaten? Het is uw schuld, als er reeds een onherstelbaar ongeluk is gebeurd?”

Bij deze woorden sprong de eunuch verschrikt op; hij lichtte heimelijk het gordijn der kamer op waar het feestmaal gehouden werd, en daar zag hij naast de prinses een jonge man zitten, zoo schoon en zoo majestueus van uiterlijk, dat hij niet durfde binnegaan, zonder daartoe bevel te hebben gekregen. Hij verscheurde zijn kleederen en strooide asch op zijn hoofd en liep huilend en kermend naar den koning.

„O, sire en meester,” riep hij, „kom spoedig en red uw dochter, want zij is in gezelschap van een geest in menschengedaante, en die eruit ziet als een koningszoon. Als hij haar niet reeds heeft weggevoerd, haast u dan, hem te laten

gevangen nemen, anders verliest gij uw eenig kind.”

De koning stond dadelijk op, en begaf zich haastig en vol vrees naar het paleis van zijn dochter. Daar ontmoette hij eenige van haar kamervrouwen, die, zijn ongerustheid ziende, tot hem zeiden :

„O, sire, vrees niet voor uw dochter; deze jonge man is even schoon van gemoed als van gelaat, en zijn bedoelingen zijn even edel als zijn gedrag.”

Dit deed den toorn van den koning eenigszins bekoelen; er bleef echter nog veel over, dat opheldering eischte. De koning trok dus zijn zwaard en stapte dreigend het vertrek binnen, waar zijn dochter en de prins nog zaten te praten. Prins Firouz Shah, ziende dat iemand hem met de wapens in de hand naderde, trok eveneens zijn zwaard, om zich, zoo noodig, te verdedigen, waarop de koning, begrijpend dat de ander de sterkste was, zijn wapen opborg, hem groette en hoffelijk het woord tot hem richtte.

„Zeg mij, schoone jongeling,” begon hij, „of gij een mensch zijt of een geest. Want al ziet gij er uit als een mensch, dan kunt gij toch niet anders dan door duivelsche listen hier binnengedrongen zijn.”

„Sire,” antwoordde de jonge man, „zonder den eerbied dien ik verschuldigd ben aan den vader van zulk eene schoone dochter, zou ik, een koningszoon, mij beleedigd achten door zulk een veronderstelling. Wees echter verzekerd, dat, door welke middelen ik ook hier moge zijn gekomen, mijn bedoelingen menschelijk en eervol zijn. Ik koester geen vuriger wensch, dan uw schoonzoon te worden door mijn huwelijk met deze prinses, in wier oogen ik tot mijn geluk genade mocht vinden.”

„Wat gij mij daar vertelt kan wel de waarheid zijn,” antwoordde de koning; „maar het is niet de gewoonte, dat koningszonen paleizen binnenkomen zonder de toestemming van den eigenaar

te vragen, en vooral niet dat zij onaangemeld, en zonder gevolg, of eenig teeken van hun waardigheid komen. Hoe wil ik nu mijn volk overtuigen dat gij waardig zijt, naar de hand mijner dochter te vragen?"

„Het bewijs van eer en koningschap ligt niet alleen in praal en gevolg," sprak de ander, „of-schoon dat alles mij ten dienste zou staan als ik geduld had om te wachten totdat het mij gezonden werd uit het verre land, waar mijn vader koning is. Laat het u voldoende zijn, als ik alleen en zonder hulp de bewijzen van mijn waardigheid kan leveren, en wel op een manier, dat allen er genoeg mee nemen."

„Alleen en zonder hulp?" vroeg de koning.
„Hoe wilt gij dat doen?"

„Ik zal het op deze wijze doen," antwoordde de prins. „Roep uw troepen bijeen, en laat hen dit paleis omringen; zeg hun dat hier een vreemdeling is, dien niemand kent, die verklaart, dat

hij, als gij hem uw dochter niet ten huwelijk wilt geven, haar met geweld zal ontvoeren. Beveel hun, alle middelen te baat te nemen om mij te verslaan, en als ik uit zulk een ongelijken strijd levend te voorschijn kom, moogt gij beoordeelen, of ik al of niet waardig ben, uw schoonzoon te worden!”

De koning nam onmiddellijk dit voorstel aan, en beloofde zich aan den uitslag te onderwerpen, al deed het hem leed, dat een jonge man, zoo knap en veelbelovend, in zulk een dolzinnige onderneming zijn leven zou wagen. Zoodra het dag was, liet hij zijn Vizier komen, en beval, dat al zijn legerhoofden met hun troepen moesten oprukken, zoodat er weldra veertigduizend ruiters en evenveel manschappen te voet om het paleis bijeen waren. De koning gaf hun nu zijn bevelen:

„Als de jonge man, voor wien ik u gewaar-schuwd heb,” sprak hij, „naar buiten komt en u tot een gevecht uitdaagt, dan valt gij allen

tegelijk op hem aan en slaat hem dood, want hij mag in geen geval ontsnappen."

Daarop bracht hij den prins naar een open ruimte, waar hij kon zien, hoe het geheele leger in slagorde stond geschaard.

„Daar zijn de mannen, tegen wie gij zult moeten strijden," sprak de koning. „Ga heen, en doe wat u het beste toeschijnt."

„Neen," antwoordde de prins, „dat zou geen eerlijke strijd zijn, want daarginds zie ik zoowel ruiters als voetvolk; hoe kan ik daartegen vechten als ik zelf niet te paard zit?"

De koning bood hem het beste paard uit zijn stallen aan, maar daar wilde de prins niet van hooren.

„Is het billijk," vroeg hij, „dat ik in zulke omstandigheden mijn leven moet toevertrouwen aan een paard, dat ik nooit bereden heb? Ik wil geen ander paard hebben dan dat waarop ik hier ben gekomen."

„Waar is dat?” vroeg de koning.

„Als het nog is waar ik het achterliet,” antwoordde de prins, „dan is het op het dak van het paleis.”

Allen die dit hoorden begonnen te lachen, want het kwam hun onmogelijk voor, dat een paard op zulk een hoog dak kon klimmen. Toch beval den koning dat men zou gaan kijken, en ziet, daar stond een paard van ebbenhout en ivoor, stijf en onbeweeglijk. Ofschoon zij het voor spotternij hielden, gehoorzaamden zij aan de bevelen van den koning, namen het dier op de schouders en droegen het naar beneden, naar de open ruimte vóór het paleis.

Toen sprong prins Firouz Shah op het paard en daagde de tachtigduizend man, die daar in slagorde geschaard stonden, ten strijde. En toen de troepen zagen hoe de jonge man in vermetelen overmoed zijn ondergang zocht, kwamen allen tegelijk met zwaarden en lansen op hem aan-

stormen. De prins bleef wachten totdat zij hem bijna bereikt hadden; toen draaide hij de schroef in den zadelknop om en liet zijn paard zoo plotseling omhoog snellen, dat de voorste rijen zijner vijanden elkander kletterend met de zwaarden raakten. Op dit gezicht hielden de koning en zijn geheele hof van verbazing den adem in, het leger bewoog zich her- en derwaarts, terwijl de manschappen tevergeefs trachtten met het zwaard en speer de hoeven te raken van het tooverpaard, dat over hen heen vloog. Toen, vrezend dat het toch werkelijk een booze geest mocht zijn, die zijn dochter wilde ontvoeren, beval de koning zijn boogschutters te schieten. Eer zij echter hun bogen gereed hadden, had prins Firouz Shah de schroef nogmaals omgedraaid, en dadelijk ging het paard omhoog tot boven het dak van het paleis, zoodat de pijlen weer naar beneden vielen, tot groote schade van hen die op het veld stonden.

Toen riep de prins tot den koning:

dat de prinses op het dak van haar paleis
het gevecht had gadegeslagen.

atrasen. De prins bleef wachten totdat zij hem
binnen bereikt hadden; toen draaide hij de schroef
in den zadelknop om en liet zijn paard zoo plot-
seling omhoog snellen, dat de voorste rijen zijner
vijanden elkander kletterend met de zwaarden
raakten. Op dit gezicht hielden de koning en zijn
geheele hof van verbazing den adem in, het leger
bewoog zich her- en derwaarts, terwijl de man-
schappen tevergeefs trachtten met het zwaard en
speer de hoeven te raken van het tooverpaard,
dat over hen heen vloog. Toen, vreezend dat
het toch ^{dat de prins op het dak van het paleis} ~~toch~~ ^{het koning had bedreven} ~~toch~~
die zijn dochter wilde ontvoeren, beval de koning
zijn boogschutters te schieten. Eer zij echter hun
bogen gereed hadden, had prins Firouz Shah de
schroef nogmaals omgedraaid, en dadelijk ging het
paard omhoog tot boven het dak van het paleis,
zoodat de pijlen weer naar beneden vielen, tot
grootte schade van hen die op het veld stonden.
Toen riep de prins tot den koning:

„O, koning van Bengalen, heb ik niet bewezen, dat ik waardig ben, uw schoonzoon te zijn, en wilt gij mij nu uw dochter ten huwelijk geven?”

Doch de koning was zeer vertoornd, wijl hij bespot was in het bijzijn van zijn volk; in zijn leger was een paniek ontstaan, en vele manschappen waren gedood. In geen geval wilde hij tot schoonzoon iemand hebben, die de macht bezat om de orde in zijn koninkrijk te verstoren. Daarom riep hij den prins toe:

„O, booze toovenaar, ga van hier, als uw leven u lief is, want indien gij ooit durft terugkomen en een voet in mijn rijk zetten, zal de dood, en niet mijn dochter uw deel zijn!” Zoo sprak de koning in zijn toorn, vergetend wat bij beloofd had.

Hier moet vermeld worden, dat de prinses al dien tijd op het dak van haar paleis het gevecht had gadeslagen. Eerst was zij zeer beangst geweest, doch nu zij den prins zag opstijgen boven de gevaren die hem bedreigden, was haar vreugde

groot. Toen zij echter de woorden van haar vader vernam, vervulde haar opnieuw de vrees, dat zij van haar minnaar zou moeten scheiden; nu de prins haar dus op het tooverpaard voorbij vloog, strekte zij de armen naar hem uit en riep:

„O, heer van den vligenden vogel, laat mij niet in wanhoop achter, want als gij mij verlaat zal ik sterven.”

Nauwelijks hoorde prins Firouz Shah deze woorden, of hij deed zijn paard stilhouden en daalde neder op het dak van het paleis. Hij sloeg de armen om de prinses heen, en zette haar vóór zich op het zadel. Het paard steeg weer met hen omhoog en voerde hen hoog in de lucht, zoodat koning noch volk hen meer konden ontwaren.

Doch het werd heet en de zon brandde op hun hoofd; de prins keek naar beneden, en zag daar een grasveld naast een meer.

„O, liefste van mijn hart,” sprak hij, „laat ons op gindsch grasveld rust en koelte zoeken en

daar den avond afwachten, zoodat wij dan onopgemerkt het paleis van mijn vader mogen bereiken. Als ik u daar veilig en in het geheim gebracht heb, zal ik alle toebereidselen maken, om u aan het hof van mijn vader te doen verschijnen, zooals past aan uw rang."

De prinses stemde hierin toe; zij daalden neder en gingen bij het meer zitten, en spraken over hun liefde, totdat het avond was geworden. Toen bestegen zij opnieuw het tooverpaard en kwamen des nachts aan in de buitenwijken der stad, waar de koning van Perzië woonde. In de tuinen van het zomerpaleis, dat buiten de muren stond, was alles stil en eenzaam. Niemand zag hoe de zoon des konings de prinses naar een paviljoen bracht, waarvan de deur openstond. Hij plaatste het tooverpaard voor de deur, en verzocht haar binnen te blijven en te wachten, totdat zijn bode haar zou brengen naar het paleis, dat hij voor haar zou doen gereed maken.

Haar dus in veiligheid achterlatend, begaf hij zich naar de stad, om den koning, zijn vader, te begroeten. Hij vond hem in diepen rouw en droefheid over de afwezigheid van zijn zoon. Toen de koning hem zag, stond hij op, omhelsde hem teeder, vol blijdschap over zijn terugkomst, en wilde weten, hoe het hem gegaan was.

„O, mijn vader,” antwoordde de zoon, „als ik uw toestemming mag verwerven, dan kom ik veel rijker tot u terug dan ik gegaan ben; want ik heb de schoonste prinses medegebracht, die de oogen der liefde ooit mochten aanschouwen. Zij is de dochter van den koning van Bengalen. Mijn groote liefde voor haar, en de dankbaarheid voor den dienst dien zij mij bewees toen ik als vreemdeling door vijanden omringd was, laten mij geen rust, eer ik uw toestemming heb verkregen om haar te mogen huwen.”

Toen de koning dit vernam, en hoorde wat de prinses had gedaan, en hoe zij samen gevlucht

waren, gaf hij gaarne zijn toestemming, en beval, dat er onmiddellijk een paleis voor haar in gereedheid zou gebracht worden, opdat zij den volgenden dag voor haar volk kon verschijnen, zooals aan haar rang paste.

Terwijl hiervoor gezorgd werd, vroeg de prins naar den wijze, want hij vreesde, dat de koning hem had laten ombrengen.

„Spreek niet over hem,” riep de koning. „De hemel gawe, dat ik hem noch zijn uitvinding ooit gezien had, want dat is de oorsprong geweest van al mijn leed en mijn droefheid. Daarvoor wacht hij nu in de gevangenis op zijn doodvonnis.”

„Wel,” zeide de prins, „nu hij onwillekeurig de oorzaak van mijn geluk is geworden, moet hij zeker worden vrijgelaten en een passende belooning ontvangen, al geeft gij hem mijn zuster ook niet ten huwelijk.”

De koning gaf bevel dat men den Indiër, in een rijk gewaad gekleed, voor hem zou doen verschijnen.

„Omdat mijn zoon,” zoo sprak de koning tot hem, „die mij door uw afschuwelijke uitvinding ontrukkt werd, gezond en wel is teruggekomen, wil ik uw leven sparen. En tot belooning van uw vernuft schenk ik u dit eerekleed. Maar neem nu uw paard mede, waar het ook moge zijn, ga van hier, en kom mij nooit meer onder de oogen. En als gij trouwen wilt, zoek dan iemand van uw eigen stand, maar zet de koningsdochters uit uw hoofd.”

Bij het hooren van deze woorden verbeet de Indiër zijn woede, en vertrok met een diepe buiging. Bij zijn tocht door het koninklijk paleis vernam hij overal het verhaal van den zoon des konings, die op het tooverpaard was teruggekomen, en een prinses van verwonderlijke schoonheid had medegebracht, en hoe zij waren afgestegen in den tuin van het zomerpaleis, dat buiten de muren der stad was gelegen.

Nu de Indiër dit wist, zag hij zijn kans schoon;

haastig verliet hij de stad, om het zomerpaleis te bereiken vóór den bode met het gevolg, door den prins en den koning gezonden. In het paviljoen van den tuin vond hij de prinses, en voor de deur het paard van ebbenhout en ivoor. Zijn hart sprong op van blijdschap, vooral toen hij bespeurde, dat de prinses nog veel schooner was, dan men van haar vertelde. In het vertrek komende, waar zij zich bevond, kuste hij den grond aan haar voeten; en zij, ziende dat hij een ambtsgewaad droeg, vroeg hem onbevreesd:

„Wie zijt gij?”

„O, maan van schoonheid,” antwoordde de wijze, „ik ben slechts het stof op den weg, dien gij zult betreden. Toch kom ik als bode van den zoon des konings, die mij hierheen zond, om u met allen spoed te brengen, naar een vertrek in het koninklijk paleis, waar hij u wacht.”

Nu was de Indiër afschuwelijk leelijk. Daarom zag de prinses hem met verbazing aan en vroeg:

„Kon de zoon des konings niemand anders vinden dan u, om tot mij te zenden?”

De wijze lachte, want hij begreep haar bedoeling.

„O, hartenroover,” antwoordde hij, „laat het u niet verbazen, dat de prins iemand tot u zendt, wiens voorkomen weinig aantrekkelijkheid heeft, want zijn liefde voor u heeft hem buitengewoon jaloersch gemaakt. Ware dit niet zoo, dan had hij den hoogsten waardigheidsbekleeder in het land gekozen; doch nu heeft hij mij tot zijn bode gemaakt, omdat ik nu eenmaal ben zooals ik ben.”

Toen de prinses dit hoorde, geloofde zij hem, en daar zij vol ongeduld verlangde naar haar minnaar, vertrouwde zij zich gewillig aan hem toe. De wijze besteeg het paard en nam de prinses achter zich, en na haar tot meerdere veiligheid aan zijn gordel te hebben vastgebonden, draaide hij de schroef zoo vlug om, dat zij onmiddellijk opstegen tot hoog boven het dak van het paleis,

voor de oogen van den koninklijken stoet, die er juist aankwam.

Gedreven door het verlangen naar zijn liefste, was de prins vooruitgereden om haar het eerst van allen te ontmoeten. Toen hij haar nu als gevangene zag wegvoeren, uitte hij een luiden kreet van schrik, en strekte de handen naar haar uit. De prinses hoorde den kreet; zij keek naar beneden, en zag met verbazing zijn gebaren vol droefheid en wanhoop.

„O, slaaf,” zeide zij tot den Indiër, „waarom voert gij mij weg van uw heer, in strijd met zijn bevel?”

„Hij is mijn heer niet,” antwoordde de wijze, „en ik ben hem hoegenaamd geen gehoorzaamheid schuldig. De hemel moge hem het leed vergelden, dat hij over mij gebracht heeft, want ik was de maker van dit paard, waarmee hij u veroverde, en werd in de gevangenis geworpen, omdat hij het mij had ontstolen. Doch nu zal al het geleden

onrecht mij vergoed worden; ik zal zijn hart folteren, zooals hij het mijne heeft gedaan. Verheug u dus, want ongetwijfeld zal ik in uw oogen een begeerlijker minnaar zijn dan hij ooit was."

Deze woorden vervulden de prinses zoozeer met afschuw en haat, dat zij trachtte van het paard te springen; doch daar de Indiër haar aan zijn gordel had vastgebonden, bestond er geen mogelijkheid om te ontkomen.

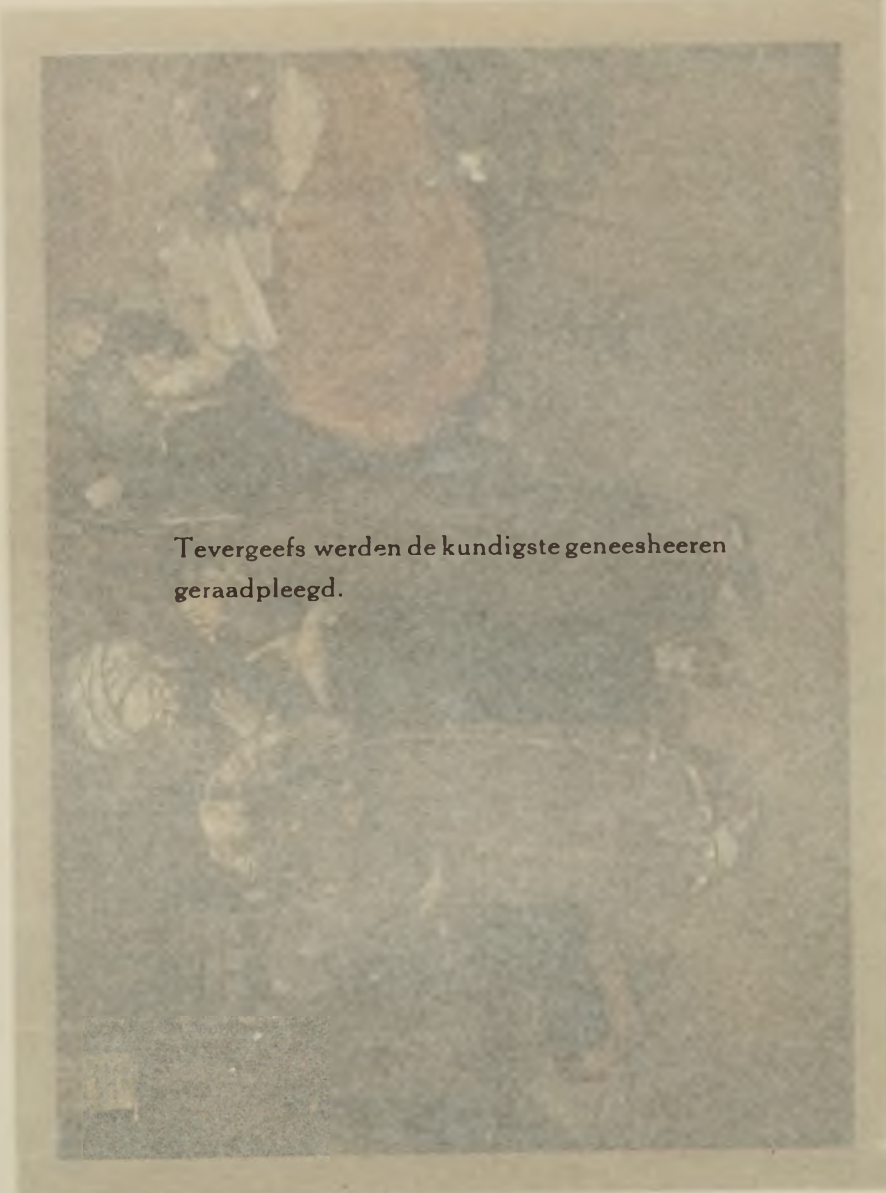
Het paard had hen intusschen ver van de stad van den Perzischen koning weggevoerd, en het was nog vroeg in den morgen, toen zij het land van Kashmir bereikten. Overtuigd dat hij nu veilig was voor vervolging, en een onbewoonde landstreek onder zich ziende, liet de Indiër het paard dalen aan den zoom van een woud, waarlangs een rivier stroomde. Hier hielp hij de prinses uit den zadel, en begon haar lastig te vallen met zijn liefdesbetuigingen, toen de kreten der prinses de aandacht trokken van een troep ruiters, die

in de nabijheid op de jacht waren. De aanvoerder der jagers, die toevallig niemand anders was dan de sultan van dat land, ziende dat eene schoone dame mishandeld werd door een man van een ruw en boosaardig uiterlijk, reed naar hen toe en vroeg den Indiër, met welk recht hij dit deed. Brutaalweg verklaarde de wijze, dat zij zijn vrouw was, en dat niemand zich er mee te bemoeien had, hoe een man met zijn vrouw omging. Tegen deze verzekering verzette de prinses zich met verontwaardiging en verachting, en om haar schoonheid en haar waardig gedrag vond zij onmiddellijk geloof. De sultan beval, dat men den Indiër zou boeien en geeselen, en hem daarna in den diepsten kerker der naburige stad werpen. Daar liet hij voor de dame prachtige vertrekken gereed maken, met slaven en verder gevolg, zooals bij haar rang paste. Wijl niemand echter de geheime eigenschappen van het paard kende, wist men ook niet, wat men er mede zou doen, en zoo werd

het voorloopig in de koninklijke schatkamer opgeborgen.

Ofschoon nu de prinses vervuld was van blijdschap, omdat zij aan den Indiër was ontkomen, en van dankbaarheid jegens haar bevrijder, begreep zij maar al te goed uit de houding van den sultan, dat hij onder de betoovering van haar schoonheid was geraakt. En werkelijk, toen zij den volgenden dag ontwaakte door het feestelijke rumoer in de geheele stad, en naar de oorzaak daarvan vroeg, vernam zij, dat dit een feest was ter eere van haar eigen huwelijk met den sultan, dat nog denzelfden dag vóór zonsondergang zou plaats hebben.

Haar ontsteltenis was zoo groot, dat zij in zwijm viel en langen tijd sprakeloos bleef. Doch zoodra zij geheel tot zichzelf was gekomen, nam zij een besluit; toen de sultan verscheen, om haar volgens het gebruik zijn opwachting te maken en naar haar gezondheid te vragen, begon zij zoo dwaas te handelen en te spreken, dat iedereen

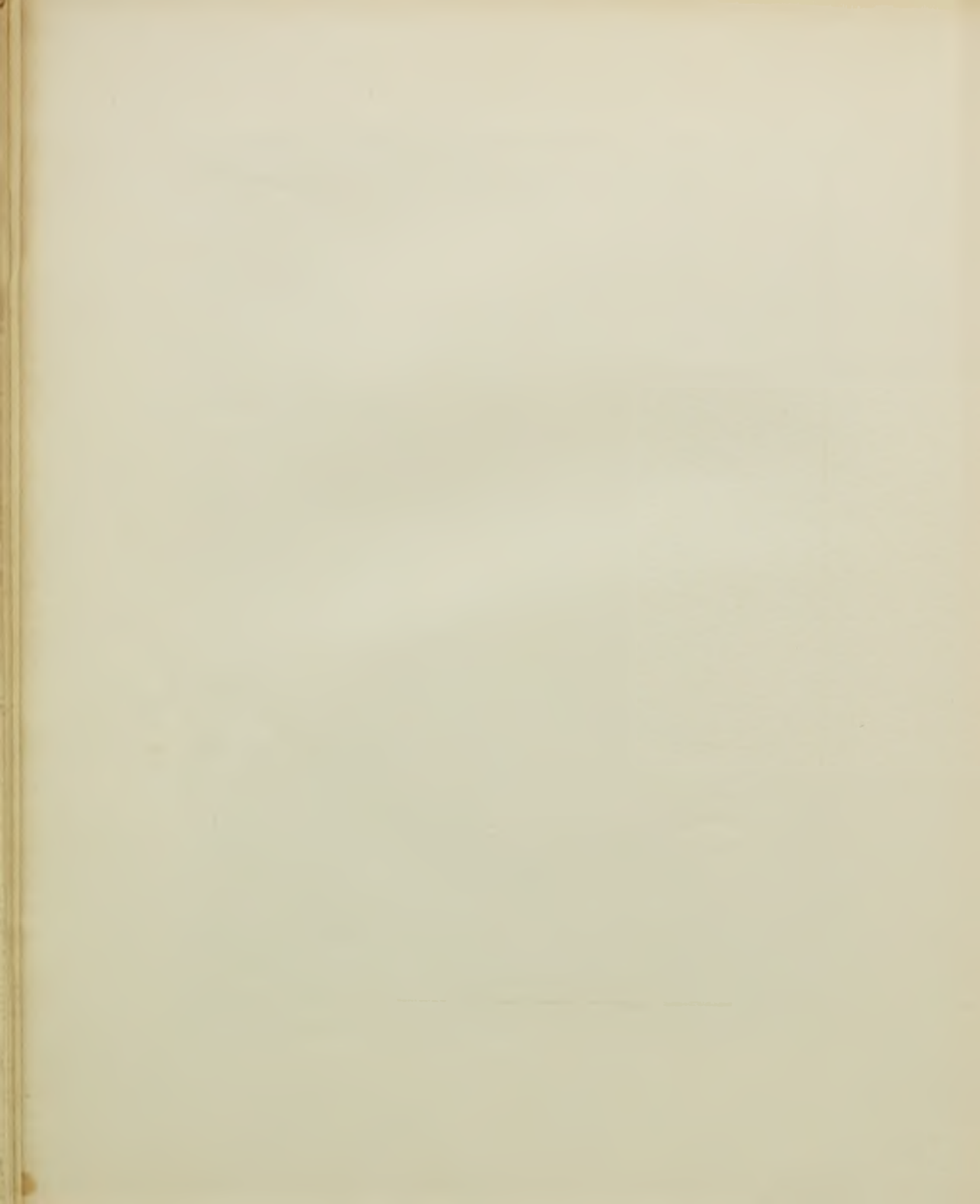
Tevergeefs werden de kundigste geneesheeren
geraadpleegd.

het voorloopig in de koninklijke schatkamer opgeborgen.

Ofschoon nu de prinses vervuld was van blijdschap, omdat zij aan den Indiër was ontkomen, en van dankbaarheid jegens haar bevrijder, begreep zij maar al te goed uit de houding van den sultan, dat hij onder de betoovering van haar schoonheid was geraakt. En werkelijk, toen zij den volgenden dag ontwaakte door het feestelijke rumoer in de geheele stad, en naar de oorzaak daarvan vroeg, vernam zij, dat de sultan besloten had, om tevens van haar eigen huwelijk met den sultan, op denzelfden dag vóór zonsondergang zou plaats hebben.

Haar ontsteltenis was zoo groot, dat zij in zwijm viel en langen tijd sprakeloos bleef. Doch zoodra zij geheel tot zichzelf was gekomen, nam zij een besluit; toen de sultan verscheen, om haar volgens het gebruik zijn opwachting te maken en naar haar gezondheid te vragen, begon zij zoo dwaas te handelen en te spreken, dat iedereen

die haar zag, overtuigd was, dat zij krankzinnig was geworden. Om die meening nog te versterken, en tegelijk haar hart lucht te geven, deed zij een heftigen uitval naar den sultan, zoodat hij ten laatste begreep, dat er dien dag althans van een huwelijk geen sprake kon wezen.

Ook den dag daarna, en iederen volgenden dag vertoonde de prinses dezelfde teekenen van drift, wanneer de sultan haar naderde. Tevergeefs werden de kundigste geneesheeren geraadpleegd. Sommigen verklaarden dat haar ziekte kon genezen worden, doch anderen, en de prinses gaf zich alle moeite om aan hunne woorden kracht bij te zetten, verklaarden haar ongeneeslijk, terwijl ieder middel dat aangewend werd, de kwaal onmiddellijk erger scheen te maken.

Hier moeten wij de prinses eenigen tijd aan zichzelf overlaten, en terugkeeren tot prins Firouz Shah, wiens droefheid onbeschrijfelijk was. Onmogelijk kon hij te midden van de weelde in het

paleis zijns vaders de afwezigheid van zijn liefste dragen, en evenmin wilde hij haar aan haar lot overlaten, zonder een poging te doen om haar te redden. Hij vermomde zich dus als een reizende derwish, en verliet heimelijk het Perzische hof om haar te gaan opzoeken.

Verscheidene maanden zocht hij tevergeefs, daar hij geen leiddraad had; doch daar de hemel de standvastigheid in de liefde zegent, voerde zijn weg hem eindelijk naar het land van Kashmir, en naar de stad, waar de sultan woonde. Op den weg daarheen knoopte hij een gesprek aan met een koopman, en vroeg hem verschillende dingen over de stad, het leven daar en de inwoners. Verbaasd keek de koopman hem aan.

„Gij komt zeker uit een land, ver van hier, dat gij niets weet van de vreemde zaken, die hier gebeurd zijn; want overal in deze streken en bij alle karavanen kent men het verhaal van het vreemde meisje en het ebbenhouten paard, en van het uitgestelde huwelijk.”

Toen de prins dit hoorde, wist hij, dat het einde van zijn zwerftochten naderde. Met verheugden blik keek hij naar de stad en verzocht:

„Vertel mij dat eens, want ik weet er niets van.”

De koopman vertelde hem naar waarheid de geheele geschiedenis, en voegde er aan het slot bij:

„O, derwish, gij zijt wel jong, doch in uw oogen schittert het licht der wijsheid; en indien gij de kunst van genezen verstaat, dan zeg ik u, dat in deze stad de fortuna u wacht, want de sultan wil zelfs de helft van zijn koninkrijk schenken aan den man, die aan de prinses haar verstand zal teruggeven.”

Toen voelde de koningszoon, hoe zijn hart opsprong van blijdschap, ofschoon hij zeer goed wist, dat het geluk dat hij zocht, niet naar den zin van den sultan zou wezen. Hij nam dus afscheid van den koopman, vermomde zich als geneesheer, en begaf zich naar het paleis.

De sultan zag hem met vreugde komen, want

hoeveel geneesheeren ook reeds genezing beloofd en haar niet gegeven hadden, toch vatte hij opnieuw moed bij elke nieuwe verschijning. Daar de ziekte van de prinses bij het zien van een geneesheer altijd verergerde, bracht de sultan hem in een klein vertrekje, vanwaar hij haar ongemerkt kon gadeslaan. Na zijn lange reis om zijn liefste te zoeken, zag prins Firouz Shah haar eindelijk in groote verslagenheid bij een fontein zitten; met tranen in de oogen zong zij zuchtend een lied. Toen hij haar stem en de woorden van haar lied hoorde, en de droefheid op haar gelaat zag, begreep hij dat haar ziekte slechts geveinsd was. Daarom ging hij naar den sultan en zeide:

„Deze ziekte is te genezen; doch er is iets, wat de genezing verhindert. Laat mij bij de dame gaan en alleen met haar spreken, en ik wil mijn leven tot pand geven, dat als alles volgens mijn aanwijzing geschiedt, morgen om dezen tijd de ziekte zal geweken zijn.”

Bij deze woorden verheugde de sultan zich zeer en hij beval, den geneesheer in de vertrekken der prinses toe te laten. Firouz Shah ging dus binnen en de gelieven bleven alleen. Doch door zijn droefheid, zijn zwervend leven en zijn langen baard was het gelaat van den prins zoo veranderd, dat de prinses hem niet herkende. Toen zij dus iemand voor zich zag in het gewaad van een geneesheer, vloog zij in geveinsden toorn op, en begon zulke heftige bewegingen te maken, dat zij weldra uitgeput op den grond viel. Toen kwam de prins naderbij, en noemde zachtjes haar naam; zij herkende dadelijk zijn stem en gaf een luiden gil.

„O, verleidster aller harten,” fluisterde de prins haar in, „spaar mijn leven en heb geduld, want ik ben gekomen om u te redden; maar als de sultan verneemt wie ik ben, moeten wij beiden sterven, want hij is uiterst jaloersch.”

„O, gij die mij het leven weder schenkt,” antwoordde zij, „zeg mij, wat ik moet doen?”

„Als ik van hier ga, moet gij het laten voorkomen, alsof ik u het denkvermogen heb teruggegeven, ofschoon de volledige genezing nog volgen moet. Als de sultan u dus komt bezoeken, wees dan droevig en gedwee en stoot hem niet terug, zooals tot dusverre. Vrees niet, ik zal u tot het laatste oogenblik beschermen.”

Nu begaf hij zich naar den sultan en sprak:

„Ga nu eens kijken, of de genezing niet reeds is ingetreden; maar kom niet te dicht bij haar, want de booze geest die in haar woonde is wel geboeid, doch niet verjaagd: eerst morgen tegen den middag zal de prinses geheel beter zijn.”

De sultan ging naar haar toe, en zag dat de geneesheer de waarheid gesproken had. Vol blijdschap en dankbaarheid keerde hij tot Firouz Shah terug en zeide tot hem:

„Gij zijt een echte geneesheer; de anderen zijn slechts kwakzalvers en dwazen, Geef nu uw bevelen; alles zal naar uw wil geschieden, en

gij kunt op een goede belooning staat maken.”

„Laat het paard van ivoor en ebbenhout, waarmee zij hier kwam, weer op dezelfde plek brengen, waar het gevonden werd,” beval nu de prins, „en laat de jonge dame daar ook brengen, en vertrouw haar toe aan mijn zorgen. En wanneer ik haar op het paard zal gezet hebben, zal de booze geest, die haar geboeid hield, haar plotseeling verlaten, en varen in het paard, waarin hij vroeger woonde. Zoo zal de genezing geschied zijn, en zal de prinses in tegenwoordigheid van allen haar heer erkennen.”

Toen de sultan dit vernam, was het geheim van het ebbenhouten paard voor hem opgelost, en begreep hij tevens, waartoe het moest dienen. Hij beval daarom, dat alles ten spoedigste zou geschieden, zooals de geneesheer van de prinses het had bevolen.

Den volgenden morgen vroeg werd het paard uit de koninklijke schatkamer gehaald, en met de

prinses gebracht naar de plek, waar beiden gevonden waren. Een groote volksmenigte was op de been, om het wonder te aanschouwen. Nu deed prins Firouz Shah de prinses plaats nemen op het paard, sprong vóór haar in het zadel, draaide de schroef om, en daar ging het paard de lucht in, en zweefde boven de hoofden van het verschrikte volk. En de koningszoon boog zich over het zadel en riep met luide stem:

„O, sultan van Kashmir, als gij prinsessen wenscht te huwen, die zich aan uw bescherming toevertrouwen, vraag dan eerst haar toestemming.”

Na dit gezegd te hebben, gaf hij het paard zijn grootst mogelijke snelheid, en als een pijl uit den boog werden hij en de prinses weggevoerd. Zij verdwenen, en werden nooit meer gezien in het land van Kashmir.

Doch in de stad van den koning van Perzië werden zij met blijdschap en dankbaarheid welkom geheeten. Zonder verder uitstel werd het huwelijk

gesloten, en het geheele land vierde een maand lang feest. Maar wegens al het leed en de droefheid, door het ebbenhouten paard veroorzaakt, liet de koning het vernietigen en de stukken weggoeien, terwijl de maker daarvan op bevel van den sultan van Kashmir op een wreede wijze ter dood werd gebracht. En dit is het verhaal van den wijze en zijn uitvinding, met afloop daarbij.

DE GESCHIEDENIS VAN DE BOOZE STIEFBROEDERS.

IN de stad Harran leefde eens een koning, die al het geluk bezat, dat het leven hem kon schenken, behalve een erfgenaam. Ofschoon hij, zooals dat bij vorsten het gebruik is, vijftig vrouwen bezat, schoon van uiterlijk en vriendelijk van gemoed, en ofschoon hij voortdurend den zegen des hemels afsmeekte, bleef hij steeds kinderloos. Dit deed al zijn vreugde in droefheid veranderen, en hij had geen oogen voor zijn rijkdom, zijn macht en zijn weelderige omgeving.

Op zekeren nacht verscheen hem in den slaap

verscheen een oud, eerwaardig man, . . .

DE GESCHIEDENIS VAN DE BOOZE STIEFBROEDERS.

IN de stad Harran leefde eens een koning,
die al het geluk bezat, dat het leven hem
kon

Ofschoon hij, zooals dat bij vorsten het gebruik is,
vijftig vrouwen bezat, schoon van uiterlijk en vriendelijk van gemoed, en ofschoon hij voortdurend den zegen des hemels afsmeekte, bleef hij steeds kinderloos. Dit deed al zijn vreugde in droefheid veranderen, en hij had geen oogen voor zijn rijkdom, zijn macht en zijn weelderige omgeving.

Op zekeren nacht verscheen hem in den slaap

een oud, eerwaardig man, die hem op vriendelijken toon aldus toesprak:

„Het gebed van den geloovige is verhoord. Sta op, ga naar den tuin van uw paleis en laat den tuinman u een rijpen granaatappel brengen. Eet zooveel van de pitten als gij kinderen verlangt, en uw wensch zal verhoord worden.”

Zoodra de koning wakker werd, herinnerde hij zich den droom; hij begaf zich naar den tuin van het paleis, telde vijftig pitten af en at ze op. Na verloop van tijd werd de belofte, in zijn droomen gedaan vervuld; al zijn vrouwen schonken hem tegelijk een zoon. Met ééne uitzondering echter, want een van de vijftig, Pirouzè, de mooiste en de voornaamste wat haar afkomst betrof, scheen den koning teleur te stellen. Toen werd de toorn des konings tegen haar opgewekt, omdat alleen aan haar de belofte in zijn droom niet vervuld was; en daar hij meende dat dit een teeken was van de ongenade des hemels, wilde hij haar ter

dood laten brengen. Zijn Vizier bracht hem evenwel van dat denkbeeld af.

„De tijd alleen kan ons leeren,” sprak hij, „of haar zonden werkelijk zoo groot zijn, als gij nu veronderstelt. Laat haar naar haar familie terugkeeren en in ballingschap blijven, totdat de hemel zijn wil zal kenbaar maken, en als zij binnen den bepaalden tijd het leven schenkt aan een zoon, kan zij in haar eer hersteld tot u terugkeeren.”

De koning deed, zooals zijn Vizier hem aanried, en stuurde Pirouzè terug naar haar eigen land, aan het hof van den prins van Samaria; en weldra werd zij, die men voor onvruchtbaar had gehouden, moeder van een zoon, dien zij Codadad noemde, dat wil zeggen „Godsgeschenk”. Daar echter de koning van Harran haar zulk een openlijke schande had aangedaan, wilde de prins van Samaria hem geen bericht hiervan zenden. De jonge prins werd dus opgevoed aan het hof van zijn oom; daar leerde hij paardrijden, schieten en al wat een

prins behoort te kennen, en nergens in het geheele land werd zijn gelijke gevonden in behendigheid en moed.

Op zekeren dag, toen Codadad achttien jaar was, werd hem medegedeeld dat zijn vader, de koning van Harran, oorlog voerde en omringd was van vijanden. Toen sprak de prins tot zijn moeder:

„Nu is de tijd daar, om te toonen dat ik mijn geboorte waardig, en de gelijke van mijn broeders ben; want hier in Samaria is alles vrede en rust, Maar in Harran zijn ontberingen en gevaren, en wachten mij groote daden.”

„O, mijn zoon,” antwoordde zijn moeder, „ga daarheen, wanneer het u goed dunkt. Maar hoe zult gij uw afkomst mededeelen aan uw vader, zoodat hij u op uw woord gelooft, wanneer hij niets weet van uwe geboorte?”

„Mijn daden zullen zóó voor mij spreken,” verzekerde Codadad, „dat mijn vader, nog eer

hij de waarheid weet, zal wenschen dat het zoo mocht zijn."

Hij vertrok en verscheen in een vorstelijke wapenrusting in de stad Harran, en bood den koning zijn diensten aan tegen al zijn vijanden. Nauwelijks had de koning den jongeling aanschouwd, of hij voelde zich tot hem aangetrokken om zijn schoonheid, en door den geheimen band des bloeds. Toen hij vroeg uit welk land hij kwam, antwoordde Codadad:

„Ik ben de zoon van een emir uit Caïro, en waar oorlog is, daar trek ik heen, om roem te behalen. Het is mij onverschillig, voor welke zaak ik strijd, als het maar geen onwaardige is."

Weldra was de dapperheid van den prins algemeen bekend; het duurde niet lang of hij verkreeg het commando over het geheele leger, met voorbijgang niet alleen van zijn broeders, maar ook van de meer ervaren officieren. De koning, bemerkend dat Codadad even voorzichtig was als

dapper, benoemde hem tot gouverneur der jeugdige prinsen.

Hoezeer Codadad door zijn verdiensten aanspraak mocht maken op dezen eervollen post, moesten door deze benoeming de haat en de naijver, die zijn broeders reeds lang tegen hem koesterden, wel toestemmen.

„Wat?” riepen zij, „zal deze vreemdeling ons niet slechts de eerste plaats in de gunst van den koning ontnemen, maar zullen wij nu ook nog moeten gehoorzamen aan hetgeen hij ons gelieft voor te schrijven? Als wij dat deden, waren wij zeker geen koningszonen!”

Nu overlegden zij, hoe zij hem het best uit den weg konden ruimen.

„Laten wij hem met onze zwaarden overvallen,” zeide er een.

„Neen, neen,” meende een ander, „daardoor zouden wij onszelf slechts leed berokkenen. Laten wij het liever zoo inrichten, dat de toorn van

den koning op hem nederkomt; dan is onze wraak tegelijk veilig en volkomen."

Dit vonden de andere prinsen ook; volgens een vooraf beraamd plan vroegen zij Codadad verlof om op jacht te gaan, en beloofden, denzelfden dag te zullen terugkomen. Codadad had geen bezwaren en willigde hun verzoek in: de broeders vertrokken, maar kwamen niet terug.

Den derden dag vroeg de koning naar de reden van hun afwezigheid. Codadad antwoordde, dat zij op de jacht waren, doch beloofd hadden, reeds veel vroeger te zullen terugkomen. Weer verliep een dag, en de koning werd angstig; nog een, en hij werd woedend; en zijn geheele toorn richtte zich tegen Codadad.

„O, verrader," riep hij, „waarom hebt gij uw plicht verzuimd, en mijn zonen laten heengaan, zonder hen te vergezellen? Ga hen oogenblikkelijk opzoeken, en wees verzekerd, dat gij uw straf niet zult ontgaan, als gij hen niet vindt."

Deze woorden wekten bij den prins een duister vermoeden op. Hij wist, dat de broeders niet van hem hielden, en nu begreep hij, in welk gevaar hij verkeerde. Het eenige wat hij kon doen, was gehoorzamen; goed voorzien van wapens en een sterk paard ging hij erop uit, om zijn broeders te zoeken.

Na eenige dagen van vruchteloos onderzoek kwam hij in een verlaten streek, waar een kasteel van zwart marmer stond. Toen hij naderbij kwam, ontdekte hij voor een der bovenramen een vrouw van weergalooze schoonheid met gescheurde kleederen en loshangende haren, op wier gelaat diepe droefheid te lezen stond. Zoodra zij Codadad zag, wrong zij de handen, en wenkte hem, dat hij zou heengaan.

„O, vlucht, ontvlucht deze plaats des doods, en het monster dat hier woont!” riep zij. „Hier woont een zwarte reus, die zich met menschen-vleesch voedt, en alles grijpt wat hij maar vinden

kan. Uit zijn kerkers kunt gij de kreten hooren van hen, die hij bij zijn eerstvolgenden maaltijd wil verslinden."

„Mevrouw," antwoordde de prins, „voor mijn veiligheid behoeft gij u niet bezorgd te maken. Wees alleen zoo goed mij te vertellen, wie gij zijt, en hoe gij in dezen toestand zijt geraakt."

„Ik ben uit Caïro," hernam zij, „en behoor tot den aanzienlijksten stand. Op een reis vandaar naar Bagdad werden wij overvallen door dezen monsterachtigen neger. Hij versloeg mijn geleide, bracht mij hier als gevangene, en doet mij een behandeling ondergaan, erger dan de dood. Maar toch wil ik niet dat anderen zullen omkomen bij een vergeefsche poging om mij te bevrijden, en daarom smee ik u nogmaals, vlucht eer het te laat is!"

Terwijl zij nog sprak kwam de neger, afschuwelijk, reusachtig monster, met een weerzinwekkend voorkomen, snel naar het paleis stappen. Nauwelijks

had hij den prins ondekt, of met een woedend gegrom stormde hij op hem aan, en deed met zijn kromzwaard een uitval naar hem, die als hij raak was geweest, onmiddellijk den strijd tot een einde zou hebben gebracht. Doch de prins ontweek behendig den slag, en den arm zoo ver uitstrek- kend als hij kon, wondde hij den reus aan de knie. Daarop liet hij zijn paard keeren, eer de neger zich op zijn gekwetst been kon omdraaien, en viel hem van achter aan, met het gelukkig gevolg, dat hij den reus door één goedgemikten stoot op den grond deed vallen. Eer het monster zich weer kon oprichten, gaf Codadad zijn paard de sporen, en sloeg hem met een enkelen houw het hoofd af.

In ademlooze spanning had de dame het gevecht aanschouwd. Nu zij zag dat de prins de over- winning had behaald, gaf zij lucht aan haar vreugd en dankbaarheid.

„O, prins!” riep zij. „nu zie ik, welk een hoogen

rang gij moet bekleeden. Voltooi nu uw werk; neem van den gordel van het verslagen monster de sleutels van het kasteel, en haast u, mij en de andere gevangenen te redden."

De prins deed wat zij hem verzocht; toen hij de poort opende en het binnenplein opging, kwam zij hem tegemoet, gereed om zich aan zijn voeten te werpen, als hij het had veroorloofd. En nu hij de schoonheid van nabij bewonderde, die hem reeds op een afstand zoozeer had bekoord, besepte Codadad pas hoe groot zijn geluk was, en verheugde hij zich van ganscher harte over de bevrijding van een dame, die zooveel blijken gaf van deugd en bevalligheid.

Terwijl hij aldus verdiept was in de beschouwing van haar schoonheid, rezen er uit de kelders van het kasteel akelige klaagtonen op.

„Wat is dat?" vroeg de prins.

„Dat is het geschreeuw van de gevangenen," antwoordde de dame. „Het openen van de poort

beschouwen zij zeker als een teeken dat het monster is teruggekeerd. Kom dus spoedig mede en bevrijd hen uit hun ellendigen toestand.”

Zij wees hem de deur, die naar de gevangenis voerde. Codadad volgde haar zoo snel hij kon. Zij gingen een donkere trap af en kwamen in een groot, flauw verlicht kerkerhol, waar wel honderd gevangenen aan de wanden waren vastgeketend. Dadelijk begon hij hun boeien los te maken, en vertelde hun, dat hun pijniger dood was, en zij verder niets te vreezen hadden. Bij deze onverwachte tijding slaakten de gevangenen een kreet van vreugde en dankbaarheid; doch hoe groot hun verbazing was over zulk een ongehoopte bevrijding, nog grooter was die van den prins, toen hij onder de honderd gevangenen zijn negen-en-veertig verloren broeders herkende.

De prinsen werden min of meer verlegen, toen hun bevrijder hen zoo hartelijk omhelsde. Het ongeluk dat hen had getroffen, had hen bijna hun

oorspronkelijke bedoeling doen vergeten. Na in mooie woorden hun verplichting en hun dankbaarheid aan Codadad te hebben uitgedrukt, vergezelden zij hem op zijn tocht door het kasteel. Daar vonden zij een rijken buit, grootendeels bestaande uit koopwaren, door den neger geroofd van voorbijtrekkende karavanen, en waarvan ook het een en ander behoorde aan de door Codadad bevrijde gevangenen.

De prins beval nu, dat de kooplieden ieder hun eigendom zouden wegnemen, waarop hij het overige tusschen hen verdeelde. Nu wisten zij nog niet, hoe zij hun buit moesten vervoeren van zulk een eenzame plaats, waar geen middelen van verkeer waren; doch bij verder onderzoek vonden zij niet alleen de kameelen der kooplieden, maar ook de paarden, die de prins van Harran bereden hadden. En daar bij hun komst de zwarte slaven, die in de stallen werkzaam waren, de vlucht namen, bleven Codadad en zijn broeders

Ik ben van veel hooger stand dan ik u eerst
zeide; ge ziet in mij een Koningsdochter.

oorspronkelijke bedoeling doen vergeten. Na in
zooze woorden hun verplichting en hun dank-
baarheid aan Codadad te hebben uitgedrukt, ver-
gezelden zij hem op zijn tocht door het kasteel.
Daar vonden zij een rijken buit, grootendeels
bestaande uit koopwaren, door den neger geroofd
van voorbijtrekkende karavanen, en waarvan ook
het een en ander behoorde aan de door Codadad
bevrijde gevangenen.

De prins beval nu, dat de kooplieden ieder
hun eigendom zouden wegnemen, waarop hij het
overige tusschen hen verdeelde. Nu wisten zij
nog niet, hoe zij hun buit moesten vervoeren
van zulk een eenzame plaats, waar geen middelen
van verkeer waren; doch bij verder onderzoek
vonden zij niet alleen de kameelen der kooplieden,
maar ook de paarden, die de prins van Harran
bereden hadden. En daar bij hun komst de zwarte
slaven, die in de stallen werkzaam waren, de
vlucht namen, bleven Codadad en zijn broeders

in het onbetwist bezit van alles. De kooplieden belaadden dus hun kameelen, en vertrokken, na nogmaals herhaaldelijk hun dank te hebben betuigd, langs verschillende wegen, ieder naar zijn bestemming.

Toen zij weg waren, vroeg Codadad aan de dame, in welke richting zij wenschte te reizen, met de belofte, dat hij en de prinsen haar veilig zouden brengen, waarheen zij maar wilde. De dame bedankte hem voor dit edelmoedig aanbod.

„Maar waarheen ik ook mag gaan,” zeide zij, „het kan nooit zijn naar mijn eigen land; niet alleen omdat het zoo ver weg ligt, maar ook omdat het wreede noodlot mij voor altijd den toegang heeft ontzegd. En daar ik zulk een groote verplichting aan u heb, wil ik nu de waarheid bekennen, die ik eerst voorzichtigheidshalve liever wilde verzwijgen. Ik ben van veel hooger rang dan ik u eerst zeide; gij ziet in mij een koningsdochter, en als gij belangstelt in de ongelukken,

die mij troffen, zal ik u gaarne het verhaal daarvan doen."

Vezekerd van de warme sympathie harer toehoorders, begon de prinses op deze wijze :

DE GESCHIEDENIS VAN DE PRINSES VAN DERYABAR.

„Mijn vader was koning van een stad op de eilanden, Deryabar genaamd, en ik was zijn eenig kind; want ondanks alle gebeden had de hemel hem geen zoon geschonken. En daarom bleef mijn gezicht hem onaangenaam aandoen, ofschoon hij alle mogelijke zorgen aan mijn opvoeding besteedde. Om zijn verdriet eenigszins te vergeten, bracht hij vele dagen door op de jacht, en dit gaf aanleiding tot al onze latere ongelukken. Op zekeren dag, toen hij zonder zijn gevolg een rit door het bosch maakte, overviel hem de nacht, zoodat hij niet wist, welken weg te kiezen. Daar ontdekte hij in de verte een licht; hij ging er

heen, en kwam in een hut, waar een monsterachtige neger bezig was een os aan het spit te braden. In een hoek der hut lag een schoone vrouw met geboeide handen, wier gelaat een uitdrukking van diepe droefheid vertoonde, terwijl een kindje van twee of drie jaar aan haar voeten lag, en voortdurend schreiend de armpjes naar haar uitstak.

Dit gezicht vervulde mijn vader met medelijden; hij vreesde echter dat een poging tot bevrijding, als zij mocht mislukken, de zaken nog erger zou maken. Intusschen had de neger een kan volgeschonken met wijn, en ging zitten om te eten. Nu keerde hij zich om en sprak de dame aan.

„Bekoorlijke prinses,” zeide hij, „waarom wilt gij het goede niet aannemen, dat binnen uw bereik ligt? Schenk mij slechts de liefde die ik vraag, en gij zult in mij den zachtsten en toegevendsten aller meesters vinden.”

„Afschuwelijk monster,” riep de dame vol moed

en vastberadenheid, „telkens als ik u aanzie, worden mijn haat en verachting voor u grooter. Even onveranderlijk als uw afschuwelijk voorkomen is het afgrijzen dat gij mij inboezemt.”

Nauwelijks had zij deze tartende woorden geuit of de neger, buiten zichzelf van woede, trok zijn zwaard, greep de dame bij de haren, hield haar omhoog en maakte zich gereed, haar het hoofd af te slaan. Mijn vader, ziende dat er geen oogenblik te verliezen was, spande zijn boog, en had het geluk, met den pijl den reus het hart te doorboren, zoodat hij dood ter aarde viel. Tegelijk trad mijn vader de hut binnen, hielp de bezwijmde dame overeind, sneed de touwen door waarmede zij gebonden was, en verzekerde haar, dat alle gevaar voorbij was. Op zijn vragen kreeg hij ten antwoord, dat zij de vrouw was geweest van een opperhoofd der Saracenen, bij wien de gedoode reus om zijn groote lichaamskracht een post van vertrouwen bekleedde. Dit vertrouwen had hij

echter schandelijk verraden. Daar hij een hevigen hartstocht had opgevat voor de vrouw van zijn meester, overreedde hij het opperhoofd tot een tocht, die met zijn dood eindigde, en keerde toen haastig terug, om zijn meesteres met haar kind te ontvoeren. Uit deze vernederende slavernij had mijn vader haar nu bevrijd; maar ofschoon zij dus voorloopig buiten gevaar was, bleef de vrouw van het Saraceensche opperhoofd toch verlaten en zonder vrienden achter. Niet alleen was zij te ver van haar eigen land verwijderd om zonder hulp daarheen terug te keeren; maar al kwam zij er ooit, dan vreesde zij toch, dat zij haar zoon niet zijn wettige erfenis zou kunnen bezorgen. Dat deed mijn vader, van medelijden vervuld, besluiten het kind als het zijne aan te nemen; en daar de prinses dankbaar in zijn voorstel toestemde, keerde hij den volgenden dag zoodra het licht werd, naar Deryabar terug, moeder en zoon medenemend.

Zoo gebeurde het, dat de zoon van een Saraeensch opperhoofd in het paleis van mijn vader werd opgevoed als een prins van den bloede; en zoo kwam het dat hij, man geworden, knap van uiterlijk en welwillend, zijn betrekkelijk lage afkomst vergat, en in zijn streven om de erfgenaam van mijn vader te worden, het durfde wagen mij ten huwelijk te vragen.

Zulk een vermetelheid had de strengste straf verdiend. Mijn vader antwoordde echter slechts, dat hij andere plannen met mij had, en zou de zaak met deze zachte berisping hebben laten afloopen. Doch die weigering deed den trotschen knaap in woede ontsteken. Begrijpende dat hij het doel van zijn eerezucht niet door eerlijke middelen kon bereiken, nam hij zijn toevlucht tot een samenzwering, en liet zich tot koning uitroepen, na mijn vader gedood te hebben. Dadelijk na deze afschuwelijke misdaad hernieuwde hij zijn aanzoek om mijn hand, en stond zelfs op het

Op eens voelde ik mij optillen.

Zoo gebeurde het, dat de zoon van een Sara-
censsch opperhoofd in het paleis van mijn vader
werd opgevoed als een prins van den bloede;
en zoo kwam het dat hij, man geworden, knap
van uiterlijk en welwillend, zijn betrekkelijk lage
afkomst vergat, en in zijn streven om de erfgenaam
van mijn vader te worden, het durfde wagen mij
ten huwelijk te vragen.

Zulk een vermetelheid had de strengste straf
verdiend. Mijn vader antwoordde echter slechts,
dat hij andere plannen niet mij had, en zou de
zaak met .nelliqo ſim die bleson aſſon q^o hebben laten
afloopen. Doch die weigering deed den trotschen
knaap in woede ontsteken. Begrijpende dat hij
het doel van zijn eerezucht niet door eerlijke
middelen kon bereiken, nam hij zijn toevlucht tot
een samenzwering, en liet zich tot koning uit-
roepen, na mijn vader gedood te hebben. Dadelijk
na deze afschuwelijke misdaad hernieuwde hij zijn
aanzoek om mijn hand, en stond zelfs op het

punt, geweld te gebruiken, toen de Vizier, de eenige aan het hof van mijn vader, die zijn nagedachtenis in eere hield, erin mocht slagen, mij uit het paleis over te brengen op een zeilschip, dat denzelfden nacht de haven zou verlaten.

Hier scheen ik voor korten tijd in veiligheid te zijn. Wij waren echter nog geen drie dagen op zee, toen een zware storm opstak, die het schip hulpeloos voor zich uit dreef en het op een rots wierp. De eenige overblijvende was juist de persoon, die het minst verlangde, gespaard te blijven. Hoe ik gered werd, weet ik niet, evenmin als hoelang ik bewusteloos lag op het eenzame strand, waar ik was aangespoeld; doch nauwelijks was mijn bewustzijn teruggekeerd, of ik hoorde den vluggen galop van een aantal paarden. Opeens voelde ik mij optillen, ik keek om en zag een troep Arabische ruiters, onder aanvoering van een jongeling, vorstelijk gekleed en schoon als de morgen. Zoo aanschouwde ik, in het diepst van

mijn ongeluk, hem dien den hemel mij gezonden had, niet alleen om mij te redden uit den nood waarin ik mij bevond, doch tevens om mij weer te verheffen tot den rang, waarop mijn geboorte mij recht gaf. De jonge prins ondersteunde mij met teedere zorg, bracht mij naar zijn paleis en stelde mij onder de hoede van zijn moeder; en ik moet bekennen dat mijn dankbaarheid groot genoeg was, om zijn minsten wensch voor mij tot een bevel te maken. Toen hij mij dus in vurige en steeds toenemende genegenheid vroeg, zijn bruid te willen worden, kon ik hem dat geluk niet ontzeggen.

De feesten ter eere van ons huwelijk waren nauwelijks afgelopen, toen de stad waarin wij woonden plotseling bij nacht werd overvallen door een bende zwervende roovers. De aanval was zoo onverwacht en zoo goed beraamd, dat de stad bestormd en het garnizoen vermoord was, eer in het paleis iets van den aanslag bekend was. Onder bescherming der duisternis konden wij

gelukkig ontsnappen ; wij vluchtten naar het strand, en vonden een schuilplaats in een visschersbootje, waarmede wij dadelijk in zee staken, in de hoop dat wind en golven barmhartiger voor ons zouden zijn dan de menschen.

Twee dagen lang lieten wij ons met wind en getij meedrijven, niet wetend, welke richting te kiezen ; den derden dag ontwaarden wij tot onze blijdschap een schip, dat op ons aanhield. De blijdschap maakte echter weldra plaats voor vrees, daar wij duidelijk zagen, dat de opvarende geen visschers of kooplieden waren, maar zeeroovers. Met ruw geschreeuw enterden zij ons vaartuigje, en namen mijn echtgenoot en mij als gevangenen mede. Hun aanvoerder kwam naar mij toe en rukte mij den sluier van het gelaat, waarop een groot rumoer onder de bemanning ontstond, daar allen tegelijk aanspraak op mij maakten. De twist werd zoo hevig, dat het tot een gevecht kwam, dat met groote heftigheid werd voortgezet tot er

nog slechts één roover was overgebleven. Deze beschouwde zich nu als mijn eigenaar, en deelde mij mede, wat mijn lot zou zijn.

„Ik heb een vriend in Caïro,” zeide hij, „die mij een rijke belooning beloofd heeft, als ik hem een slavin kan bezorgen, mooier dan die hij nu in zijn harem heeft. Gij zult de eer genieten, dat ik door uwe tusschenkomst die belooning kan verdienen. Maar vertel mij eens,” ging hij voort, zich naar de plek wendend, waar mijn echtgenoot geboeid stond, „wie is de jonge man die u vergezelt! Is hij uw minnaar of uw broeder? Of misschien slechts een dienaar?”

„Heer, hij is mijn echtgenoot,” antwoordde ik.

„In dat geval moeten wij hem uit medelijden uit den weg ruimen,” hernam hij, „want ik zou hem niet noodeloos willen kwellen door het aanschouwen van het geluk van een ander.”

Zoo sprekend greep hij mijn echtgenoot aan, en wierp hem in zee.

Dit gezicht deed mij zoo aan, dat ik, ware ik niet geboeid geweest, ongetwijfeld op dezelfde wijze een eind aan mijn lijden zou hebben gemaakt. Doch de hoop op winst deed den roover zorgvuldig over mij waken, niet alleen zoolang wij aan boord waren, maar ook toen wij een paar dagen later de haven binnenliepen, en ons daar aansloten bij een groote karavaan, die naar Caïro zou vertrekken. Terwijl wij dus schijnbaar in alle veiligheid reisden, werden wij onverhoeds aangevallen door den verschrikkelijken neger, die eigenaar van dit kasteel was. Na langen strijd werd de zeeroover, met allen die hem te hulp kwamen, gedood, terwijl ik en de kooplieden die angstig naar het gevecht gekeken hadden, hierheen gebracht werden, waar ons een verschikkelijk lot wachtte. De verdere geschiedenis, dappere prins, behoef ik niet te herhalen, wijl gij er de held van waart, en de gelukkige afloop alleen aan u te danken is."

Toen de prinses Deryabar het verhaal van haar omzwervingen geëindigd had, haastte Codadad zich, haar te verzekeren van zijn innige sympathie met al het leed dat haar getroffen had.

„Maar,” voegde hij erbij, „als gij u aan mijne leiding wilt toevertrouwen, zal voortaan een leven van rust en veiligheid uw deel zijn. Wanneer gij mij vergezelt als mijn bruid, zal de koning van Harran u vol eerbied welkom heeten aan zijn hof; wat mijzelf betreft, ik zal u mijn geheele leven wijden, en u het geluk bezorgen, dat gij verdient om uw schoonheid en uw edel karakter. En opdat gij het verzoek niet als al te vermetel moogt beschouwen, wil ik u en tevens deze prinses inlichtingen geven omtrent mijn geboorte en mijn rang. Ook ik ben een zoon van den koning van Harran; zijn vrouw Pirouzè, die hij onrechtvaardig verbannen had, schonk mij aan het hof van Samaria het levenslicht.”

Deze verklaring van Codadad stemde zoozeer

overeen met de neigingen der prinses, dat zij onmiddellijk zijn voorstel aannam. Daar het kasteel rijk voorzien was van allerlei levensmiddelen, werd besloten, dat eerst het huwelijk zou voltrokken worden, en dat allen te zamen de terugreis naar Harran zouden ondernemen. De prinsen vernamen dit bericht met veel uiterlijk betoon van blijdschap doch inderdaad deed hun jaloezie hen vreezen, dat hij nu nog hooger in gunst zou komen bij den koning, en dat hun belangen er door geschaad zouden worden, wanneer zijn werkelijke afkomst bekend werd gemaakt. Zoodra dus het huwelijk van Codadad met de prinses was gesloten, spraken zijn broeders af, hem te dooden.

Bij de eerste rust op de terugreis maakten zij gebruik van de omstandigheid, dat een tent geen bescherming aanbiedt tegen een aanval; zij drongen bij nacht de tent van hun broeder binnen, brachten hem in den slaap wel honderd dolksteken toe,

en lieten hem voor dood achter in de armen van zijn vrouw. Toen braken zij het kamp op, en keerden zoo snel mogelijk terug naar de stad Harran, waar zij den koning een onwaar verhaal deden omtrent hun lange afwezigheid.

Intusschen had Codadad zooveel bloed verloren, dat hij geen teeken van leven meer gaf. De prinses, zijn vrouw, buiten zichzelf van droefheid, meende dat hij reeds dood was.

„O, hemel!” riep zij, zijn lichaam met haar tranen besproeiend, „waarom ben ik toch veroordeeld om altijd ongeluk en dood te brengen aan anderen, en waarom is mij nu ten tweede male de man ontnomen, dien ik zou hebben liefgehad?”

Zoo ging zij voort met haar klachten; doch terwijl zij den bewustelooze aanstaarde, meende zij zijn lippen even te zien bewegen. Opeens voelde zij weer hoop, zij sprong op en liep haastig naar het naastbijzijnd dorp, in de hoop daar een ge-

neesheer te vinden, of althans iemand, die wonden kon verbinden. Na eenigen tijd met de gewenschte hulp terugkomend, vond zij tot haar droefheid de plaats waar Codadad had gelegen ledig, en niets wat eenige aanwijzing omtrent zijn lot kon geven.

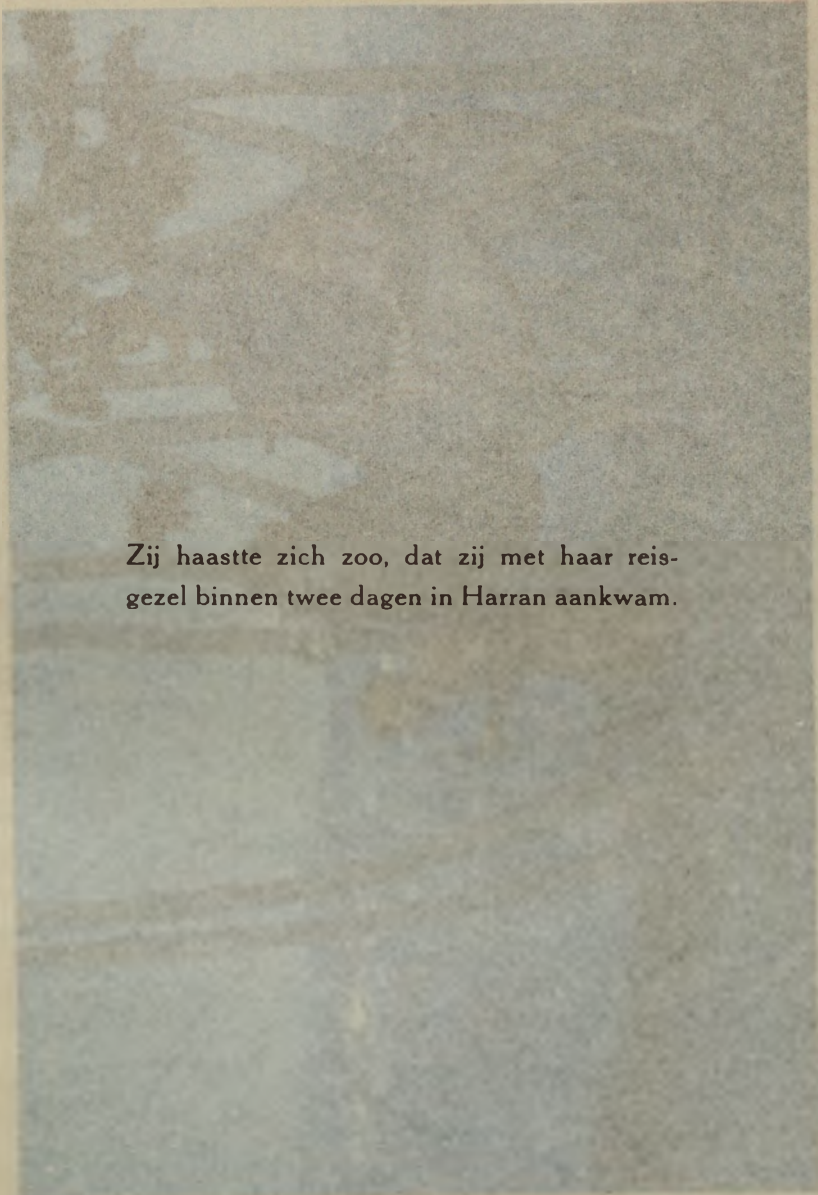
Verbijsterd door deze nieuwe ramp en niets anders denkend dan dat een wild dier hem moest verscheurd hebben, volgde zij den raad van den geneesheer, die haar uit medelijden met haar ongeluk naar zijn eigen huis bracht, en haar met alle teekenen van eerbied en achting behandelde. Toen zij nu genoeg tot zichzelf was gekomen, om uiting te geven aan haar verdriet, vernam hij uit haar eigen mond haar geheele geschiedenis, haar naam en haar rang, de dappere daden van den prins, haar echtgenoot, en de laaghartige ondankbaarheid van zijn broeders. De geneesheer bemerkte, dat verdriet en lijden zoozeer alle levenslust bij haar hadden uitgedoofd, dat zij zeker zou wegwijnen,

indien zij geen doel had waarop zij haar wilskracht kon richten. Daarom trachtte hij haar op te wekken, om den moordenaars van haar echtgenoot hun welverdiende straf te bezorgen.

„Laat de dood van zulk een edelen prins zijn vijanden niet tot voordeel strekken,” zeide hij. „Laat ons samen naar den koning van Harran gaan, en hem inlichten omtrent het gedrag van die slechte broeders. Codadad's naam moet in de geschiedenis vermeld worden; maar als gij, wie hij gered heeft, onder uw droefheid bezwijkt, dan sterft zijn naam met u en gij hebt uw schuld niet afgedaan.”

Deze woorden schudden de prinses wakker uit haar diepe verslagenheid, zij besloot den raad van den geneesheer te volgen, stond onmiddellijk op, en maakte zich gereed voor de reis; zij haastte zich zoozeer, dat zij met haar reisgezel binnen twee dagen in de stad Harran aankwam.

Hier vernamen zij zonderlinge berichten. De

Zij haastte zich zoo, dat zij met haar reis-
gezel binnen twee dagen in Harran aankwam.

indien zij geen doel had waarop zij haar wilskracht kon richten. Daarom trachtte hij haar op te wekken, om den moordenaars van haar echtgenoot hun welverdiende straf te bezorgen.

„Laat de dood van zulk een edelen prins zijn vijanden niet tot voordeel strekken,” zeide hij. „Laat ons samen naar den koning van Harran gaan, en hem inlichten omtrent het gedrag van die slechte broeders. Codadad's naam moet in de geschiedenis vermeld worden; maar als gij, wie hij gered heeft, onder uw droefheid bezwijkt, dan sterft zij met haar reisgezelschap, en gij hebt uw schuld niet afgedaan.”

Deze woorden schudden de prinses wakker uit haar diepe verslagenheid, zij besloot den raad van den geneesheer te volgen, stond onmiddellijk op, en maakte zich gereed voor de reis; zij haastte zich zoozeer, dat zij met haar reisgezel binnen twee dagen in de stad Harran aankwam.

Hier vernamen zij zonderlinge berichten. De

geheele karavanserai was er vol van, hoe een verbannen vrouw van den koning, prinses Pirouzè genaamd, in de stad was gekomen, om te vragen naar haar zoon die verdwenen was, en hoe nu was gebleken, dat deze zoon zich reeds onder een aangenomen naam aan het hof zijn vaders vertoond had, en na veel dappere daden en heldenfeiten weer verdwenen was, zonder dat iemand iets naders omtrent hem wist. De koning had negenenvertig zonen van verschillende vrouwen, doch zooals het gerucht wilde, was hij bereid die allen ter dood te laten brengen, als Codadad hem slechts teruggegeven werd.

Toen de prinses van Deryabar dit hoorde zeide zij:

„Ik zal naar koningin Pirouzè gaan en haar bekend maken met het lot van haar zoon, en als wij samen geschreid en elkander in onze droefheid getroost hebben, zullen wij ons naar den koning begeven, en wraak eischen tegen de moordenaars.”

„Wees voorzichtig,” waarschuwde de geneesheer haar. „Als de prinsen van uw komst vernemen, zullen zij niet rusten, eer zij u hetzelfde lot hebben doen ondergaan als uw echtgenoot. Laat ons dus in het geheim werken, terwille van uw veiligheid, en laat de koning niet vernemen dat gij hier zijt, eer hij volkomen op de hoogte van de geheele zaak is.”

Hij liet de prinses achter op een veilige plaats, en ging den weg op naar het paleis. Daar ontmoette hij een dame, gezeten op een rijk opgetuigden muilezel en gevolgd door een groot aantal wachten en dienaren. Op haar nadering liepen alle menschen de straat in, om haar te zien voorbijtrekken, en allen bogen tot op den grond voor haar. De geneesheer vroeg aan een bedelaar, of dit een der vrouwen van den koning was.

„Ja, broeder,” antwoordde de bedelaar, „en nog wel de beste van allen. Zij is de moeder van prins Codadad, die nu hij weg is, algemeen

bemind en vereerd wordt. Elken dag gaat zij naar de moskee, om de gebeden aan te hooren, die op bevel des konings moeten worden uitgesproken voor de veilige terugkomst van haar zoon."

Nu wist de geneesheer, hoe hij moest handelen. Hij bleef aan de deur der moskee staan wachten op de koningin, en toen zij voorbijkwam met al haar dienaren, trok hij een hunner bij de mouw en zeide:

„Als de koningin berichten verlangt van haar zoon, prins Codadad, laat zij dan den vreemdeling doen roepen, die aan de deur van haar paleis zal wachten."

Zoodra nu Pirouzè haar vertrekken was binnengegaan, bracht de slaaf de boodschap over aan zijn meesteres. Haastig zond zij iemand om den geneesheer te halen, die weldra voor haar verscheen, en een diepe buiging voor haar maakte.

„O, koningin!" sprak hij, „laat uw droefheid over de berichten die ik breng niet gewroken

worden op mij, doch op hen die er de oorzaak van waren."

„Stel u gerust en ga voort!" antwoordde de koningin.

En zoo vertelde hij haar de geheele geschiedenis van den moed en de dapperheid van Codadad, en van zijn edelmoedigheid jegens zijn broeders; en ook van zijn huwelijk met de prinses van Deryabar en wat er later gebeurde. Doch toen hij sprak over den moord van haar zoon, viel de teedere moeder, alsof de dolksteken der moordenaars haarzelf troffen, voorover op den grond, en bleef een poos zoo liggen, zonder bewustzijn.

Met de hulp van haar vrouwen en van den geneesheer herstelde zij zich weer, en nu zette Pirouzè alle persoonlijke grieven ter zijde, om zich uitsluitend te wijden aan de taak die haar wachtte.

„Ga dadelijk naar de prinses van Deraybar," beval zij, „en zeg haar, dat de koning haar weldra

zal ontvangen met alle eerbewijzingen, aan haar rang verschuldigd. En wat u betreft, wees verzekerd, dat uw diensten zullen beloond worden.”

Kort na het vertrek van den geneesheer verscheen de koning zelf, en uit de diepe droefheid der koningin begreep hij dadelijk, dat zij iets vreeselijks moest vernomen hebben.

„Helaas!” riep zij, „onze zoon leeft niet meer, en wij kunnen zelfs zijn lichaam niet laten begraven met de plechtigheid, aan zijn rang verschuldigd. Door verradershand getroffen, en onbeschermd achtergelaten, is hij de prooi van wilde dieren geworden, zoodat zelfs zijn spoor niet meer te vinden is.”

Daarop deelde zij haar echtgenoot al de droevige omstandigheden mede, die zij van den geneesheer vernomen had.

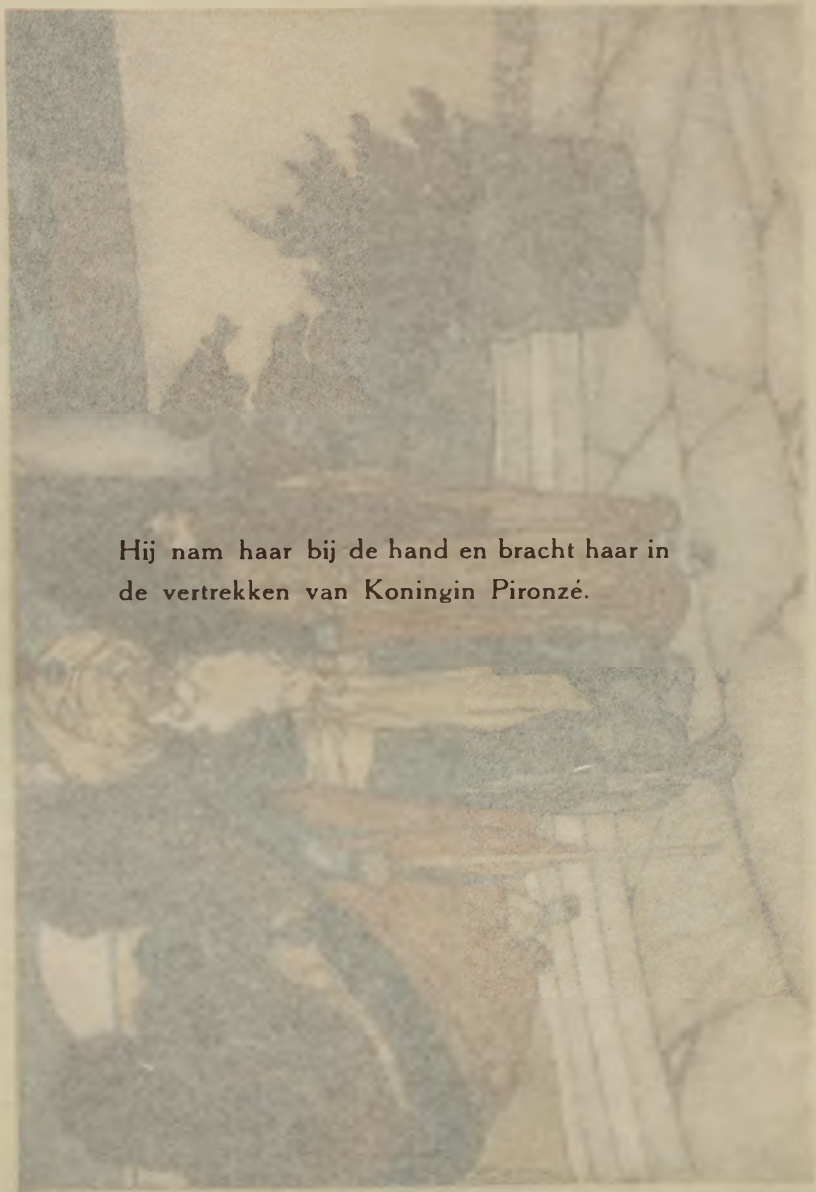
Nog voor zij had uitgesproken, geraakte de koning zoo in woede, dat hij zijn gerechte wraakzucht niet langer kon bedwingen. Haastig begaf

hij zich naar de audiëntiezaal, waar zijn hovelingen hem wachtten, en riep zijn grootvizier met zulk een barsch gezicht, dat allen vreesden voor hun leven.

„Ga dadelijk,” riep hij, „neem al de prinsen gevangen, en breng hen onder sterke bewaking naar de gevangenis, voor moordenaars bestemd!”

De Vizier, die wegens den toorn des konings niets durfde vragen, zorgde dat het bevel zoo spoedig mogelijk ten uitvoer werd gebracht. Bij zijn terugkomst in het paleis wachtte hem een tweede bevel, dat hem niet minder verwonderde. De koning duidde hem een zekere herberg in een der arme wijken van de stad uit.

„Ga daarheen,” beval hij, „neem slaven en hooge ambtenaren mede, alsook een witte muilezel uit de koninklijke stallen, en een eerewacht, en breng, met allen eerbied aan haar rang verschuldigd, de jonge prinses hier, die gij daar zult vinden.”

Hij nam haar bij de hand en bracht haar in
de vertrekken van Koningin Pironzé.

hij zich naar de audiëntiezaal, waar zijn hovelingen hem wachtten, en riep zijn grootvizier met zulk een barsch gezicht, dat allen vreesden voor hun leven.

„Ga dadelijk,” riep hij, „neem al de prinsen gevangen, en breng hen onder sterke bewaking naar de gevangenis, voor moordenaars bestemd!”

De Vizier, die wegens den toorn des konings niets durfde vragen, zorgde dat het bevel zoo spoedig mogelijk ten uitvoer werd gebracht. Bij zijn terugkomst naar de hand van zijn man riep hij een tweede bevel, dat hij aan de prinses verwondde. De koning duidde hem een zekere herberg in een der arme wijken van de stad uit.

„Ga daarheen,” beval hij, „neem slaven en hooge ambienaren mede, alsook een witte muilezel uit de koninklijke stallen, en een eerewacht, en breng, met allen eerbied aan haar rang verschuldigd, de jonge prinses hier, die gij daar zult vinden.”

De Vizier, zeer verlicht omdat deze zending zooveel aangenamer was dan de eerste, liet dadelijk alles in gereedheid brengen; en weer klonk het gejuich van het volk, om de pracht en de weelde, waarmede de onbekende prinses ontvangen werd. Ten teeken van eerbied wachtte de koning haar aan de poort van het paleis op, om haar te ontvangen; hij nam haar bij de hand en bracht haar in de vertrekken van koningin Pirouzè. De ontmoeting van de moeder en de echtgenoot gaf een tooneel van innige, hartverscheurende droefheid te aanschouwen. De koning zelf was zóó aangedaan, dat hij aan de treurenden niets kon weigeren. Toen zij dus smeekten dat voor den afwezige de begrafenisplechtigheid zou gevierd worden op de wijze, waarop hij onder andere omstandigheden recht had gehad, gaf hij bevel, een marmeren koepel op te richten in de vlakte, die zich om de stad Harran uitbreidt. Het werk werd met zooveel spoed en met de hulp

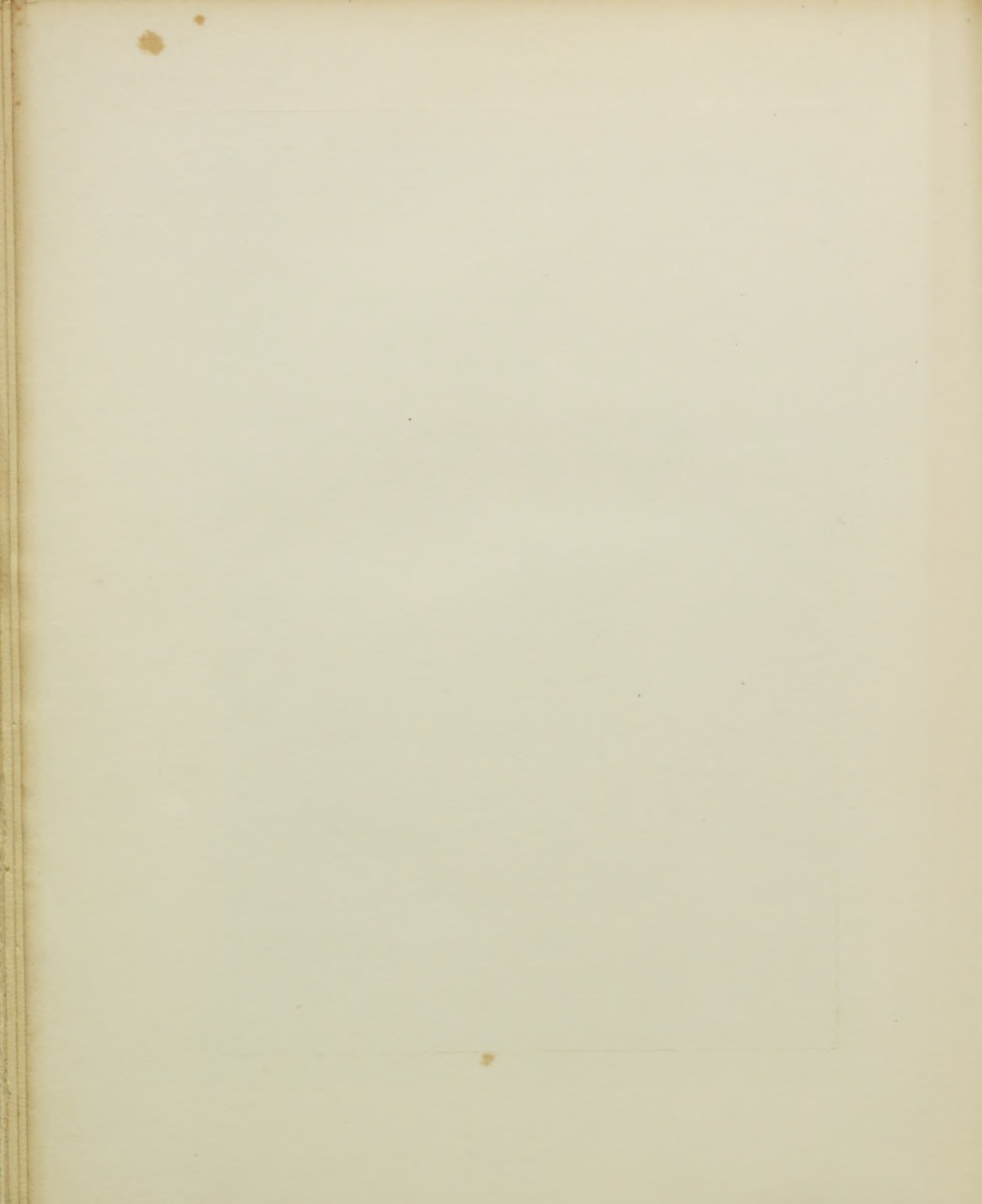
van zooveel werklieden ondernomen, dat binnen drie dagen het geheele monument gereed was.

Den dag daarna begonnen de begrafenisplechtigheden. Alles geschiedde met den grootsten ernst en praal. De koning ging vooruit met zijn Vizier en al de officieren en paleisbeambten; in den grafkelder, waar een beeltenis van Codadad lag, namen zij plaats op rouwtapijten met goud omzoomd. Dan volgden de legerhoofden te paard, treurend om het verlies van hem die hen had aangevoerd tot de overwinning; daarachter kwamen oude mannen, met lange gewaden en golvende baarden, op zwarte muilezels gezeten; en daarna jonge meisjes, blootshoofds, op witte paarden; zij droegen mandjes met kostbare steenen. Toen deze stoet driemaal den koepel was rondgegaan, stond de koning op, om de lijkrede uit te spreken.

Met zijn voorhoofd de graftombe aanrakend, waarop de afbeelding lag, riep hij met luider stem:

Daarna jonge meisjes op witte paarden; zij droegen mandjes met kostbare stenen.

„O, mijn dierbare zoon, O licht mijner oogen, O vreugde, die ik voor altijd verloren heb!”

Na hem kwamen al de voorname edelen, en de legerhoofden en de oude mannen, en knielden op dezelfde wijze neder; toen de plechtigheid was afgelopen, werden de deuren van den grafkelder gesloten en keerden allen naar de stad terug.

Daarna werd er gedurende acht dagen in de moskee gebeden en gevast; op den negenden dag zouden de prinszen op bevel van den koning onthoofd worden. Intusschen hadden de naburige vorsten, die door den koning van Harran verslagen waren, zoodra zij vernamen dat Codadad dood was, met elkander een verbond gesloten, en trokken met een groot leger op de stad aan. De koning beval nu de terechtstelling op te schorten, verzamelde haastig zijn legermacht, en begaf zich daarmede naar de vlakte, den vijand tegemoet. Aan beide zijden werd met zooveel

dapperheid en volharding gestreden, dat een tijd lang de afloop onbeslist bleef. Daar echter het leger van Harran kleiner was, begonnen de vijanden het te omsingelen; doch op het oogenblik toen alles verloren scheen, zagen zij in de verte een groote ruiterbende naderen. Geen der partijen wist, wat dat beteekende, totdat de ruiters zonder voorafgaande waarschuwing een woesten aanval deden op het leger der verbonden mogenheden, dit in wanorde brachten, en het op de vlucht joegen.

Nu de overwinning dus behaald was, ontmoetten de twee aanvoerders elkander in tegenwoordigheid van het geheele leger; de verbazing en de vreugde van den koning waren groot, toen hij in den hoofdman der later aangekomen troepen zijn verloren zoon Codadad herkende. De prins was al even verblijd toen de koning hem welkom heette, en hem den naam van zoon schonk, waarnaar zijn hart zoolang reeds had verlangd.

Toen hun ontroering eenigszins bedaard was, en zij samen begonnen te praten bemerkte de prins met verbazing, hoeveel den koning reeds bekend was van de vroegere gebeurtenissen.

„Wat?” vroeg hij, „is bij een mijner broeders schuldbesef ontwaakt, en heeft hij bekend, wat ik altijd geheim had willen houden?”

„Neen,” antwoordde de koning, „alleen van de prinses van Deryabar heb ik de waarheid vernomen. Zij was het, die wraak kwam eischen voor de misdaad, die uwe broeders zeker nooit bekend zouden hebben.”

Codadad kon geen woorden vinden voor zijn blijdschap, toen hij zoo onverwachts vernam, dat de prinses in veiligheid vertoefde aan het hof zijns vaders, en zijn vreugde werd nog verhoogd, toen hij hoorde dat zijn moeder zich weer in de gunst des konings mocht verheugen, en haar vroegeren rang en waardigheid had herkregeu. Hij begon nu te begrijpen, hoe alles zich tijdens

zijn afwezigheid had toegedragen, en hoe de koning reeds wist, welke band hen aan elkander verbond. Zijn eigen avonturen, met de omstandigheid die aanleiding had gegeven tot zijn verdwijning en vermeende dood, waren spoedig verteld. Toen de prinses in haar wanhoop Codadad had verlaten om hulp te zoeken, kwam er een reizend koopman voorbij, en den jongen man ziende die daar schijnbaar verlaten lag en misschien aan zijn wonden zou sterven, kreeg hij medelijden en bracht hem op zijn muilezel naar zijn eigen huis. Daar had hij met geneeskrachtige kruiden en eenvoudige hulpmiddeltjes, in de paleizen der vorsten onbekend, een genezing tot stand gebracht, die anderen onmogelijk zouden geacht hebben, zoodat Codadad in korten tijd geheel hersteld was. De prins, ongeduldig door zijn verlangen naar degenen die hij liefhad, schonk den koopman al wat hij bij zich had, en begaf zich op weg naar de stad Harran.

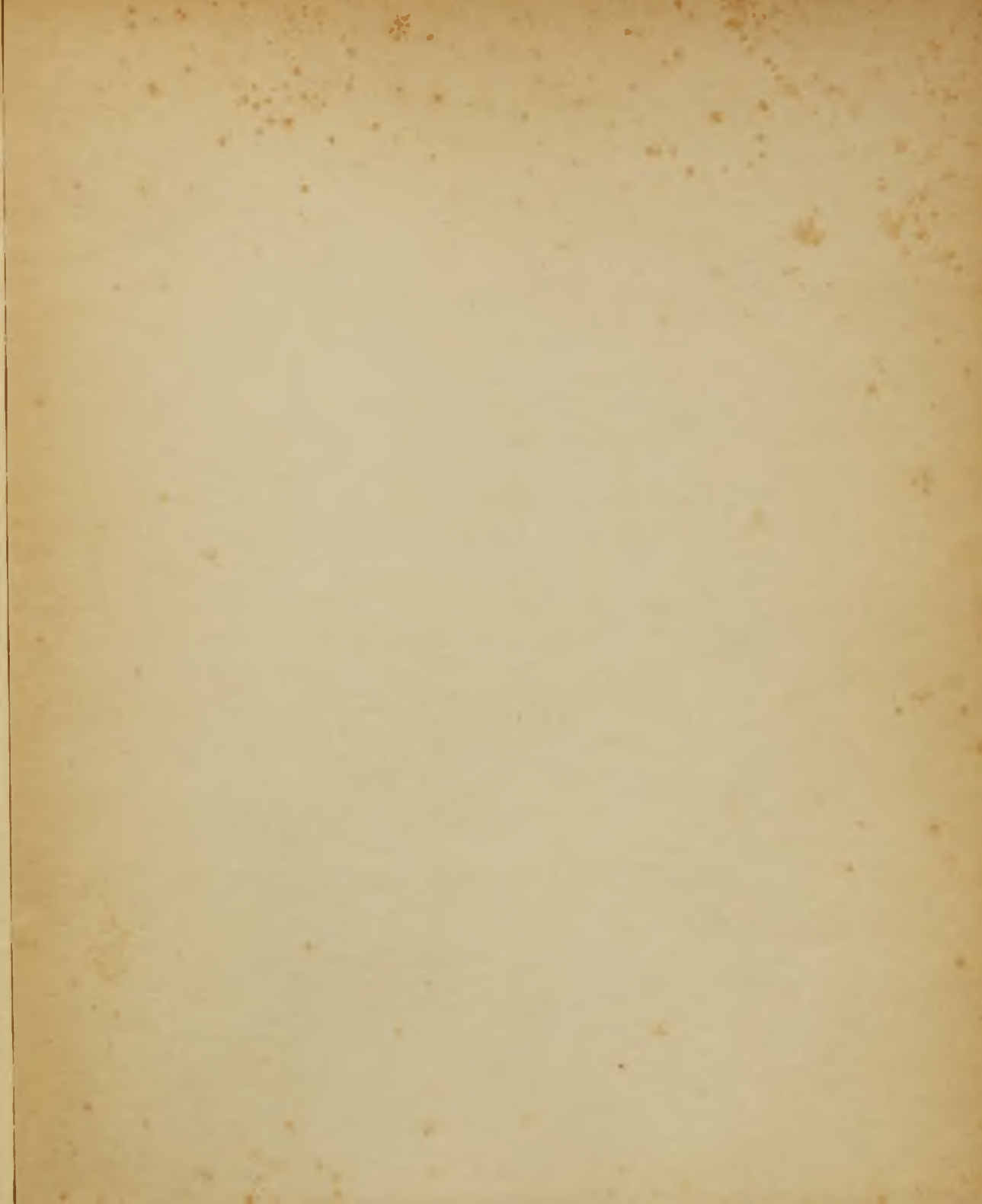
Onderweg vernam hij het hervatten der vijandelijkheden, en den daarop gevolgden inval in het gebied van zijn vader. In alle dorpen riep hij de inwoners ten strijde; hij gaf hun wapens, en zijn voorbeeld was zulk een aansporing voor hen dat zij in staat waren, op het juiste oogenblik door hun komst de schaal der overwinning te doen overslaan naar de zijde des konings.

„En nu, Sire,” zoo besloot de prins, „heb ik slechts één verzoek: nu alles zóó ten goede gekeerd is, smee ik u om vergiffenis voor mijn broeders, opdat ik hun in het vervolg kan bewijzen, hoe ongegrond hun wraakzucht en naijver tegen mij waren.”

Bij deze edelmoedige woorden kwamen den koning de tranen in de oogen, en verdween elke twijfel aan de wijsheid van het besluit, dat hij bij zichzelf genomen had. In tegenwoordigheid van het geheele leger verklaarde hij Codadad tot zijn opvolger en beval, als een daad van genade

ter eere van de terugkomst van zijn zoon, aan de prinsen de vrijheid te schenken. Daarop bracht hij zoo spoedig mogelijk Codadad naar het paleis, waar Pirouzè en haar schoondochter reeds verlangend naar hem uitzagen.

De vreugde van die ontmoeting was voor den prins en zijn vrouw een duizendvoudige vergoeding voor al het leed en de ontberingen, die zij hadden doorstaan. Zij smaakten zooveel genoeg in elkanders bijzijn, dat er nergens ter wereld een gelukkiger echtpaar te vinden was. De prinsen schaamden zich half dood toen zij vernamen, aan wien zij hun vergiffenis te danken hadden; doch weldra behaalde de natuurlijke ongevoeligheid de overwinning en werden zij weer dezelfden van vroeger.

Universiteitsbibliotheek UM

0645 3995

